

kiều nữ lảo chuyện 1

hot girl trở lại!

Cecily von Ziegesar

Dương Thanh Vân dịch

NXB Hội Nhà văn

kiều nữ lắm chuyện 1

hot girl trở lại!

Cecily von Ziegesar
Dương Thanh Vân dịch

NXB HỘI NHÀ VĂN

Cecily von Ziegesar

Dương Thanh Vân dịch

kiều nữ lắm chuyện

hot girl trở lại!

NXB Hội Nhà văn

GOSSIP GIRL

Copyright © 2002 by Alloy Entertainment

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Alloy Media, LLC dba Alloy Entertainment và Công ty Văn hóa Phương Nam.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa Phương Nam, 2010.

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý bằng văn bản của
Công ty Văn hóa Phương Nam.

Đạo đức khiến cho tai tiếng chỉ còn là chuyện tầm phào tẻ nhạt
(Oscar Wilde)

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Có bao giờ các cậu tự hỏi cuộc sống thật sự của những người giàu có là thế nào không? À, tớ sắp kể cho các cậu biết đây vì tớ là một trong số đó. Tớ không nói về những siêu mẫu xinh đẹp, những nam diễn viên, hoặc những thần đồng âm nhạc, hay thiên tài toán học. Tớ đề cập đến loại người giàu từ trong trứng nước giàu ra - những loại như chúng tớ có tất cả mọi thứ mà người khác hằng ao ước, và chúng tớ đón nhận mọi thứ ấy như lẽ thường tình, hiển nhiên.

Chào mừng các cậu đến với khu Upper East Side ^[1] của thành phố New York. Nơi đây, tớ và bọn bạn hàng ngày đi học, rồi đi chơi và sau đó là đi ngủ (thỉnh thoảng ngủ với nhau). Tất cả bọn tớ được sống trong những căn hộ to đẹp, có phòng ngủ, phòng tắm và đường dây điện thoại riêng biệt. Bọn tớ tha hồ tiêu tiền, rượu chè và làm tất cả những gì mà bọn tớ thích. Bố mẹ bọn tớ hiếm khi có mặt ở nhà cho nên đứa nào cũng có cả đồng khoảng trời tự do, riêng tư. Bọn tớ thông minh, bọn tớ được ông bà cha mẹ truyền cho gen ngoại hình đẹp kiểu cổ điển. Bọn tớ ăn mặc rất sành điệu và sành sỏi trong khoản tiệc tùng. Phân của bọn tớ cũng thối lắm đấy, nhưng các cậu sẽ không ngửi thấy mùi được đâu, vì cứ cách một giờ, kẻ ăn người ở trong nhà đã xịt nước hoa vào phòng vệ sinh cho bọn tớ, thứ nước hoa Pháp với mùi hương tươi mát đặc trưng.

Đó là một cuộc sống xa hoa, nhưng cũng có vài đứa phải chịu đựng cuộc sống này.

Từ tất cả các căn hộ của mình, bọn tớ đi bộ chút xíu là đến được Viện bảo tàng nghệ thuật Metropolitan nằm trên Đại lộ Năm và gần nhiều trường tư thục nữ, như trường Constance Billard, nơi mà hầu hết bọn tớ đều đăng

ký học. Dù mang đầy những tàn tích của lịch sử, Đại lộ Năm luôn xinh đẹp vào mỗi sáng sớm với ánh mặt trời chiếu lấp lánh trên đầu của những cậu chàng quyến rũ đang theo học trường nam St Jude.

Nhưng chỉ khu gần bên viện bảo tàng, có sự gì đó đang mục ruỗng...

Những cảnh trông thấy

Trong chiếc taxi đậu trước trung tâm mua sắm Takashimaya, *B* đang cãi nhau với bà mẹ của nó. Trên bậc cầu thang dẫn vào Viện bảo tàng nghệ thuật Metropolitan, *N* đang thích thú thưởng thức điệu thuốc vắn. Tại cửa hàng, *C* đang chọn mua một đôi giày đồng phục mới để đi học. Và kìa, trên chuyển xe lửa New Heaven chạy về Nhà ga Trung tâm hiện ra hình dáng quen thuộc của một thiếu nữ tóc vàng, người dong dỏng cao, đẹp đến mê hoặc. Thiếu nữ ước chừng 17 tuổi. Có thể nào lại là... Hay là *S* đã trở về rồi sao?

Một cô gái từng học trường nội trú, bị đuổi học và nay đang trở về

Vâng, *S* đã bỏ trường nội trú để quay về. Cô xanh xao hơn, tóc cô dài hơn. Đôi mắt xanh sâu thẳm của cô đầy ắp bí mật huyền hoặc được giấu kín. Cô mặc lại những bộ quần áo cũ kỹ đến khó tin, như thể chúng vừa sót lại trong một trận bão ở vùng New England. Sáng nay, tiếng cười rộn rã của *S* vang dội khắp các bậc thang ở Viện bảo tàng nghệ thuật Metropolitan, nơi bọn tớ sẽ không còn có thể đứng túm tụm cùng nhau chia điệu thuốc và uống cà phê capuccino mà không thấy cô ấy đứng vẫy tay chào rồi rút từ căn hộ của bố mẹ nằm ở phía bên kia con đường. Từ ngày trở về, cô ta có thêm thói quen là hay gặm gặm mấy cái móng tay càn khiến cho lũ bọn tớ tò mò hơn về bí mật của cô ta. Và trong khi cả lũ bọn tôi rất khao khát muốn được hỏi là vì sao cô nàng bị đuổi khỏi trường nội trú thì bọn tớ vẫn im như thóc. Bởi vì bọn tớ thật sự muốn xa lánh cô nàng. Nhưng *S* luôn luôn hiện diện quanh bọn tớ.

Để đảm bảo an toàn, bọn tớ cùng canh đồng hồ chạy giờ y hệt nhau. Nếu bọn tớ không cẩn thận, *S* sẽ lôi kéo quý thầy cô về phe với cô ả. *S* sẽ mặc những bộ quần áo mà bọn tớ không thể nào mặc vừa. *S* sẽ ăn mất quả ô liu

cuối cùng. S sẽ làm tình trên giường ngủ của bố mẹ bọn tớ, làm đổ rượu Campari lên chăn nệm của bọn tớ. S sẽ đánh cắp trái tim của các anh trai, bạn trai bọn tớ và về mặt nào đó chắc chắn S sẽ hủy hoại cuộc sống của bọn tớ và phá bĩnh tất cả bọn tớ bằng nhiều thủ đoạn.

Tớ sẽ theo dõi cô ả thật chặt chẽ, sẽ canh chừng cô ả giùm cho lũ bạn bè. Tớ có thể đánh hơi được bọn tớ sắp có một năm đầy rẫy những trò khủng khiếp và ác hiểm.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

Gái nhiều chuyện (gnc)

^[1]*The Upper East Side là khu lân cận với khu Manhattan ở thành phố New York, nằm giữa Công viên Trung tâm và con sông phía Đông. Giữ vị trí như là khu vực giàu có nhất của Thành phố New York.*

Giống nhiều câu chuyện thú vị khác, chuyện này bắt đầu từ một bữa tiệc

“Suốt cả buổi sáng tớ nằm trong phòng xem kênh Nickelodeon đến nỗi không ăn sáng với mọi người luôn,” Blair Waldorf kể lể với hai cô bạn thân, cũng là bạn học cùng trường Constance Billard là Kati Farkas và Isabel Coates. “Mẹ tớ làm món trứng ốp la cho lão ấy. Tớ thậm chí chưa từng biết bà ấy biết cách sử dụng bếp lò ra làm sao.”

Blair vừa nói vừa vén mái tóc dài màu nâu sẫm của nó ra sau vành tai rồi ực một hơi rượu whisky đựng trong chiếc cốc pha lê to, thứ rượu chưng cất từ nho lâu năm của mẹ nó. Đây đã là cốc thứ hai.

“Vậy cậu xem được cái gì?” Isabel hỏi, đoạn phúi phúi một sợi tóc rụng vương trên chiếc áo len màu đen cộc tay của Blair.

“Ai mà quan tâm đến xem cái gì chứ?,” Blair giậm chân. Hôm nay nó mang một đôi giày đế mỏng mới màu đen. Đôi giày khiến nó có vẻ rất giống những nữ sinh ở các trường tư thục, nhưng thực ra nó cũng có thể đổi ý ngay tắp lự và mang vào đôi boots cao gót, nhọn đầu, chết khiếp cùng chiếc váy sợi dệt kim rất khêu gợi (mà mẹ nó cực ghét). Ồi chao! Rõ là một cô nàng đồng đánh, khêu gợi.

“Vấn đề là, tớ kẹt dính trong phòng suốt cả buổi sáng bởi vì họ bận chén bữa điểm tâm theo cái kiểu lãng mạn phát tởm. Cả hai quần trong cái áo choàng tắm bằng lụa đỏ giống hệt nhau. Họ thậm chí có tắm rửa gì đâu cơ!,” Blair lại nốc thêm một tợp nữa. Cách duy nhất để chịu đựng được ý nghĩ về việc mẹ nó ngủ với gã đàn ông đó là phải uống cho say - thật say.

May mắn cho Blair và bọn bạn của nó là chúng xuất thân từ những gia đình vốn xem chuyện say xỉn là quá thường tình. Ba mẹ của chúng mang tư tưởng gần giống với người Châu Âu khi cho rằng bọn trẻ càng dễ tiếp cận với rượu chừng nào thì chúng càng khó lòng mà lạm dụng rượu chừng ấy. Vì vậy, Blair và bạn bè có thể nốc cạn bất cứ thứ gì vào bất cứ khi nào

chúng muốn. Miễn là chúng bảo toàn được điểm số ở trường và giữ cho đáng vẻ được hàng hoàng, tránh làm xấu mặt gia đình bằng những chuyện đại loại như nôn mửa trên đường, tè ra quần hay làm ốm tởm ngoài phố. “Luật” này cũng áp dụng cho nhiều thứ khác, như với tình dục và ma túy chẳng hạn - cứ tự do tiếp cận - miễn là liệu hồn mà biết cách giữ vẻ bề ngoài.

Nhưng gượng đã, chuyện sex xiếc thì hãy đề cập sau.

Cái lão khiến Blair buồn bực là Cyrus Rose, bạn trai mới của mẹ nó. Mỗi khi Cyrus Rose đứng ở phía bên kia phòng khách chào các khách mời trong bữa ăn tối thì lão trông giống hệt người bán giày ở cửa hàng Saks - đầu hói nhẵn thín, mặt chỉ chừa một bộ râu mép rậm. Cái bụng béo tròn của lão lúc nào cũng được giấu kín trong bộ vét xanh và lão không ngừng lấy tay xóc xóc mấy đồng xu thừa trong túi. Khi lão cởi cái áo vét ra thì lúc nào cũng sẽ lộ hai vệt mồ hôi thâm màu to tướng, ẩm ướt và trông hết sức dơ dáy dưới nách áo. Lão có tiếng cười nghe long óc và lúc nào cũng tỏ vẻ rất ngọt ngào với mẹ của Blair. Nhưng lão không phải là bố của Blair.

Năm ngoái, bố của nó đã trốn sang Pháp với một người đàn ông khác. Chuyện đó là không đùa đâu đấy nhé. Hai người bọn họ sống trong một tòa lâu đài (chateau) và cùng nhau cai quản một vườn nho. Thật ra, khi nghĩ về điều này các cậu sẽ thấy nó là một chuyện rất thú vị đấy chứ.

Dĩ nhiên là Cyrus không hề có lỗi gì trong những chuyện này, nhưng điều đó cũng chẳng khiến cho Blair thấy dễ chịu hơn. Điều Blair phiền là Cyrus - một lão béo bệu, chuyên gây phiền toái và là một kẻ hoàn toàn thất bại.

Nhưng tối nay, Blair lại phải sắp xếp chiêu đãi Cyrus Rose. Vì lão mà mẹ nó tổ chức một buổi tiệc tối và mời tất cả bạn bè của gia đình nhà Waldorf đến tham dự, gồm: gia đình nhà Bass và các con trai họ là Chuck và Donald; ông Farkas và con gái là Kati; diễn viên nổi tiếng Arthur Coates cùng vợ ông là Titi và các con gái là: Isabel, Regina và Camilla; Captain và bà Archibald cùng con trai của họ là Nate. Gia đình duy nhất bỏ lỡ dịp này là

ông và bà van der Woodsen vì đứa con gái của họ, Serena, sắp xỉ tuổi Blair cùng con trai của họ là Erik, đều bận đi học xa cả rồi.

Mẹ của Blair vốn nổi tiếng với những buổi tiệc tùng kiểu này. Đây là buổi tiệc đầu tiên bà tổ chức kể từ vụ ly hôn mà bà xem là điều ô nhục. Mùa hè đó, nhà Waldorf đã bỏ ra rất nhiều tiền để tân trang lại dãy nhà penthouse của họ với tông màu đỏ đậm và màu nâu sô-cô-la. Đồ cổ được bày biện khắp phòng, các bức tranh nghệ thuật có thể làm sững sờ bất kỳ ai biết chút gì đó về hội họa. Trên cái bàn đặt trong phòng khách là một chiếc bát bằng bạc cực lớn, cắm đầy nhánh hoa lan trắng, cây liễu tơ và nhánh hạt dẻ - đây là một kiểu trang trí hiện đại theo phong cách của cửa hàng trang trí của Takashimaya - một trung tâm mua sắm sang trọng nằm trên Đại lộ Năm.

Những tấm thiệp hình chiếc lá màu vàng, ghi tên chỗ ngồi dành cho khách được đặt lần lượt trên từng cái đĩa bằng sứ trên bàn. Trong bếp, chị người ở tên Myrtle vừa hát một bài của Bob Marley vừa làm món trứng chiên phòng. Và lạ trời, may phước là chị Esther đếnh đoảng, một hầu gái người Ai-len, chưa làm đổ rượu whisky lên váy áo của ai cả.

Mà Blair cũng đang muốn là người đếnh đoảng đây này. Nếu cái lão Cyrus Rose đó không ngừng ngay việc quấy rầy Nate, bạn trai của nó thì nó sẽ đi đến bên lão và vờ làm đổ rượu vào đôi giày kiểu Ý tồi tàn lão đang mang.

“Cậu và bé Blair đã đi chơi với nhau nhiều lắm, đúng không?” Cyrus vừa hỏi vừa thụi vào cánh tay Nate. Lão đang cố gắng làm tụi nhóc thấy dễ chịu một chút. Hầu hết những đứa trẻ sống ở khu Upper East Side của New York đều có bộ tịch hay căng thẳng.

Lão ta nghĩ như thế. Cần phải cho chúng thời gian.

“Cậu ngủ với con bé chưa?,” Cyrus hỏi.

Mặt Nate dần chuyển sang màu đỏ tiếp với màu của lớp nệm bọc chiếc ghế dài kiểu Pháp thế kỷ 18. Nate lắp bắp: “À, tụi cháu quen với nhau gần như là từ lúc mới sinh ra đến nay. Nhưng chỉ mới đi chơi riêng với nhau

khoảng một năm. Tụi cháu chưa muốn vội vàng phá hỏng điều đó trước khi tụi cháu thấy sẵn sàng.” Sém chút nữa là Nate buột miệng nói rằng, Blair luôn tỏ vẻ đồng ý khi cậu hỏi thật ra cô đã sẵn sàng cho việc ngủ với nhau hay chưa. Nhưng cậu cũng biết mình đang nói chuyện với bạn trai của mẹ bạn gái mình. Không lẽ cậu lại đi nói: “Hừ, nếu được thì tui tui làm điều đó ngay bây giờ rồi.”

“Hay đó,” Cyrus Rose nói. Lão ta ôm chặt vai cậu chàng bằng bàn tay núc ních thịt. Quanh cổ của lão là sợi dây chuyền bằng vàng hiệu Carter. Khi nhìn cái dây chuyền này, các cậu chắc chỉ muốn siết nó lại và không bao giờ thả ra. Đó là kiểu dây đeo rất phổ biến vào những năm 1980 mà bây giờ không còn ai chuộng hay tìm thấy được nữa. *Xin chào?*

“Tôi khuyên cậu thế này nhé,” Cyrus nói với Nate như thể cậu có thể lựa chọn là nghe hoặc không muốn nghe lão. “Đừng nghe những gì con gái nói. Con gái thích những điều ngạc nhiên. Chúng luôn muốn cậu phải mang đến những điều ngạc nhiên. Cậu hiểu ý tôi chứ?”

Nate gật đầu và hơi nhú mày. Cậu đang cố nhớ lại xem lần cuối cùng cậu khiến Blair ngạc nhiên là khi nào. Điều duy nhất cậu nhớ là lần mua cho nó một que kem khi đến đón nó tại lớp học tennis. Việc đó diễn ra cách đây hơn một tháng. Xét ở tiêu chuẩn nào thì cũng có vẻ hơi khập khiễng khi xem đó là một điều ngạc nhiên. Ở mức độ như thế, cậu và Blair chưa thể ngủ với nhau được.

Nate là nằm trong số những chàng trai mà khi bạn nhìn thấy và ngẫm nhìn bạn thừa biết rằng trong đầu họ đang nghĩ “Con nhỏ đó không thể không nhìn mình vì mình hấp dẫn quá xá.” Mặc dù vậy, bề ngoài cậu ta chẳng tỏ chút vẻ kiêu ngạo về điều đó. Cậu ta không thể đánh mất vẻ hấp dẫn của mình được, cậu ta chỉ có thể làm bộ như đang có vẻ chán nản. Ôi chàng trai tội nghiệp!

Tối đó, Nate mặc một cái áo len màu xanh rêu, cổ chữ V mà Blair đã tặng cậu hồi lễ Phục Sinh vừa rồi khi bố nó dẫn hai đứa đi trượt tuyết ở Sun Valley trong một tuần. Blair bí mật khâu một mặt dây chuyền nhỏ màu vàng, hình trái tim vào phía trong một ống tay áo len, để Nate mang theo

trái tim nó khi mặc áo. Blair luôn thích kiểu lãng mạn trong đợi chờ, giống những kiều nữ trong các bộ phim kinh điển như Audrey Hepburn hay Marilyn Monroe. Nó luôn luôn theo đuổi các kiểu cách trên phim ảnh vì phim ảnh là cuộc đời của nó.

“Tớ yêu cậu,” Blair tỏ vẻ với Nate khi tặng cậu cái áo len.

“Tớ cũng vậy” Nate trả lời dù cậu cũng không biết chính xác là mình có nghĩ như vậy thật hay không.

Khi cậu mặc áo vào, chiếc áo vừa vặn và hợp với cậu đến nỗi Blair muốn hét lên và cởi hết đồ của mình ra. Nhưng la hét trong lúc này thì chẳng có gì là hay ho cả - giữ vẻ một người đàn bà quyến rũ thì hay hơn là một cô bé nhẩy cẫng lên vì trai - vậy nên Blair im lặng và cố ra vẻ mỏng manh, yếu ớt như con chim non trong vòng tay của Nate. Cả hai hôn nhau rất lâu và cặp má của hai đứa vừa nóng đã thoát lạnh ngắt vì cả ngày trượt tuyết trên những sườn dốc. Nate luồn mấy ngón tay vào tóc Blair và ghì nó xuống chiếc giường trong khách sạn. Blair vòng tay qua đầu, để Nate từ từ cởi quần áo của mình ra cho đến khi nó biết sắp có chuyện rồi đây, và rằng mọi thứ bây giờ đều là thật cả chứ không còn như phim ảnh gì hết. Giống một cô gái ngoan, nó ngồi ngay dậy và bảo Nate ngừng lại đi.

Đến tận hôm nay, nó vẫn tiếp tục bảo cậu ngừng đúng những lúc mà cả hai đang thích nhất. Chỉ cách đây hai đêm thôi, Nate đến thăm nó sau khi dự tiệc về và còn giặt một chai rượu brandy uống dở trong túi. Cậu nằm dài trên giường của nó rên rỉ: “Anh muốn em Blair à.” Và lại một lần nữa, Blair chực thét lên và nhẩy chồm lên cậu nhưng nó kiềm giữ được. Rồi sau đó Nate ngủ thiếp đi, ngáy đều đều, Blair nhẹ nhàng nằm bên cạnh cậu hình dung ra nó và Nate đang diễn cùng nhau trong một bộ phim; và cả hai đã cưới nhau rồi, và anh chồng đích thị là một tay bợm nhậu, nhưng nó vẫn sẽ luôn bên cạnh anh và yêu thương anh mãi mãi, thậm chí ngay cả khi anh ấy tè ra giường.

Không phải là Blair đang đóng vai kẻ chòng ghẹo, lý do cho những từ chối là vì nó chưa thấy sẵn sàng *cho việc đó*. Cả một mùa hè nó phải tham gia cái trại huấn luyện tennis đáng nguyên rủa, còn Nate thì lại cùng ông bố

dong buồn về vùng biển Maine . Sau đó, nó và Nate mới thực sự gặp lại nhau. Blair muốn chắc chắn rằng sau khi trải qua cả một mùa hè xa nhau, hai đứa sẽ yêu nhau hơn bao giờ hết. Nó muốn sẽ được làm *chuyện ấy* vào đúng dịp sinh nhật lần thứ 17 của mình vào tháng tới.

Nhưng giờ thì nó chờ đợi đủ lắm rồi.

Nate đang trông tuyệt vời hơn bao giờ hết. Cái áo len màu rêu khiến cho đôi mắt xanh của cậu càng lấp lánh và thăm thẳm hơn. Mái tóc nâu dợn sóng của cậu điểm loe hoe vài sợi tóc vàng cháy nắng sau kỳ nghỉ trên biển. Và đột nhiên, Blair thấy rằng mình hoàn toàn sẵn sàng. Nó vừa nghĩ vừa nhấp thêm một ngụm rượu whisky. Ừ, phải rồi. Dứt khoát là nó đã sẵn sàng.

Một giờ làm tình tiêu mất 360 calo

“Hai bác cháu đang nói chuyện gì vậy?” mẹ của Blair hỏi và tiến đến chỗ Nate, siết chặt bàn tay của lão Cyrus.

“Tình dục,” Cyrus nói và gửi một nụ hôn ướt nhẹp lên tai bà.

Eo ơi khiếp quá . Bà Eleanor Waldorf, mẹ Blair, ré lên và vỗ vỗ vào búi tóc màu vàng của bà.

Mẹ của Blair đang mặc bộ áo dài rất vừa vặn bằng vải len có đính những viên đá graphite mà Blair chọn mua giúp bà tại một cửa hàng của hãng thời trang Armani. Bà còn mang một đôi dép nhỏ bằng nhung đen tuyền. Nếu cách đây một năm, có lẽ bà đã không mặc vừa bộ váy này, nhưng kể từ khi quen lão Cyrus, bà giảm được 9kg và trông hấp dẫn hơn. Mọi người đều nghĩ như vậy.

“Tôi thấy bà ta trông gầy hơn,” Blair nghe bà Bass thì thầm với bà Coates “Nhưng tôi cá với bà là bà ấy đi chẻ cầm đó.”

“Tôi cũng cá là bà nói đúng. Bà ấy nuôi tóc cho dài ra để che mấy vết sẹo” bà Coates thì thầm trả lời.

Căn phòng rì rầm, xì xào đầy phấn khích những câu *chuyện tám* về mẹ Blair và lão Cyrus. Theo những gì mà Blair nghe được thì cảm nhận của họ về lão y hệt như nó, dù họ không dùng những từ ngữ chính xác như nó đã dùng như: rầy rà, kẻ thất bại, béo bệu.

“Tôi ngửi thấy mùi nước hoa Old Spice” bà Coates thì thầm với bà Archibald “bà có nghĩ là ông ta xịt nước hoa hiệu Old Spice không?”.

Đó là thứ mùi mà ai cũng biết là khiến cho các bà khó chịu.

“Tôi không chắc” bà Archibald thì thầm đáp “Nhưng tôi nghĩ cũng có thể.” Bà ta bóc một cái chả giò cuốn cá tuyết và sốt bạch hoa từ chiếc đĩa chị Esther đang cầm rồi đưa vào miệng hùng hục nhai, từ chối trả lời thêm bất cứ điều gì. Bà không thể chịu đựng nổi nếu như bà Eleanor Waldorf

nghe lỏm được chuyện của họ. Tán nhảm hoặc nhiều chuyện thì cũng để cho vui thôi, nhưng chúng không có lợi ích gì với cảm xúc của bà bạn già.

Toàn là nhảm nhí ! Nếu mà Blair nghe được những ý nghĩ trong đầu bà Archibald thì có lẽ nó đã thốt lên như thế. Đồ đạo đức giả. Tất cả những người ở đây đều thích tán nhảm với nhau. *Và bà đã đến đây thì việc gì không nói xả dàn luôn đi chứ?*

Bên kia căn phòng, lão Cyrus đang ôm chặt Eleanor và hôn lên môi bà trước sự nhòm ngó của cả đồng người. Blair cảm thấy buồn nôn trước cảnh mẹ nó và lão ấy xoắn lấy nhau theo kiểu lữ choai choai lập dị. Mắt nó quét nhanh qua cả hai rồi hướng ra ngoài cửa sổ căn phòng về phía Công viên trung tâm trên Đại lộ Năm. Những tán lá mùa thu đang bùng sức đỏ như lửa. Một người đi xe đạp đang chầm chậm đạp vào đường số 70, lối về phía công viên. Đoạn người đó dừng lại bên quầy bán bánh mì kẹp xúc xích và mua một chai nước. Trước đây, Blair chưa bao giờ nhận ra có người bán bánh mì kẹp xúc xích ở đó. Nó tự hỏi không biết người bán dạo có luôn đậu ở đó không hay là họ chỉ mới đến bán thôi. Thật buồn cười làm sao khi bạn có thể bỏ lỡ thứ mà bạn trông thấy hàng ngày.

Đột nhiên Blair đói cồn cào. Nó biết mình đang thèm cái gì: Một ổ bánh mì kẹp xúc xích. Nó muốn được ăn ngay bây giờ, ăn một ổ bánh mì kẹp xúc xích Sabrette nóng hôi hổi, phủ đầy mù tạt, sốt cà chua cùng hành và dưa cải bắp kiểu Đức. Nó chỉ cần căn ba cái là sạch trơn ổ bánh mì. Sau đó nó sẽ ợ hơi một cái vào mặt bà mẹ. Nếu lão Cyrus có thể chọc lưỡi của lão vào miệng bà trước tất cả mọi người thì nó hoàn toàn có thể ăn một cái bánh mì kẹp xúc xích ngon lành.

“Tớ đi chút rồi trở lại ngay.” Blair nói với Kati và Isabel.

Nó quay người thật nhanh và bắt đầu băng qua căn phòng đến cửa ra của sảnh. Nó sắp sửa mặc áo khoác và đi ra ngoài, mua một ổ bánh mì của người bán dạo, ăn thật lẹ, rồi quay về đây, ợ một cái vào mặt mẹ mình, rồi lại tiếp tục uống rượu, và nó sẽ ngủ với Nate.

“Bồ đi đâu thế?” Kati gọi theo. Nhưng Blair không dừng lại, nó tiếp tục đi thẳng về phía cửa. Nate thấy Blair đang đến và cậu kịp rời mắt khỏi lão Cyrus cùng mẹ Blair.

“Kìa Blair?” cậu kêu “Có chuyện gì vậy?”

Blair dừng lại và ngược nhìn vào đôi mắt xanh gợi cảm của Nate. Đôi mắt giống hai viên ngọc lục bảo đính trên những chiếc khuy áo vét mà bố nó thường mặc khi đi xem nhạc kịch.

Cậu ấy đang mang trái tim của mình dưới ống tay áo, nó tự nhủ và quên ngay tắp cái vụ bánh mì kẹp xúc xích. Trong bộ phim cuộc đời nó, đây là lúc Nate đến đón nó, mang nó ra khỏi chốn này và về thẳng phòng ngủ rồi chiếm đoạt nó.

Nhưng thật không may, đây lại là cuộc đời thật.

“Tớ muốn nói chuyện với cậu” Blair nói. Nó chìa ly của mình ra: “Nhưng rót đầy cho tớ trước đã.”

Nate cầm lấy ly của Blair và nó dẫn cậu đến một cánh cửa kiểu Pháp, cạnh bên quầy pha chế rượu lát đá cẩm thạch. Cả hai mở cửa bước vào phòng ăn. Nate đổ đầy rượu vào cốc của hai đứa, sau đó theo Blair quay trở lại phòng khách.

“Này, hai đứa đang đi đâu đấy?” Chuck Bass hỏi khi cả hai đi ngang qua hắn. Hắn nhướn đôi lông mày và liếc nhìn cặp đôi với ánh nhìn dâm dật.

Blair trợn mắt nhìn Chuck và tiếp tục vừa đi vừa nốc rượu. Nate đi theo sau nó và lờ tịt thẳng bạn.

Chuck Bass là con trai lớn của bà Misty và ông Bartholomew. Bass là một cậu chàng đẹp trai, người đắm mùi nước hoa cạo râu. Thật ra, hắn từng đóng trong một mẫu quảng cáo cho hãng nước hoa dành cho đàn ông của Anh, hiệu Drakkar Noir, một niềm tự hào thầm kín của bố mẹ hắn. Chuck còn là cậu chàng đĩ bợm nhất trong nhóm bạn của Nate và Blair. Một lần, tại buổi tiệc vào năm nhóm này chỉ mới học lớp 9, Chuck trốn khoảng 2 giờ đồng hồ trong căn phòng ngủ dành cho khách, canh chừng để làm sao bò được vào giường ngủ chung với Kati Farkas, trong khi con bé này say bí tỉ

và khò chẳng biết trời đất gì. Nhưng điều đó không làm cho Chuck phật lòng. Hắn chỉ muốn chuồn vào giường nằm chung với con nhỏ. Với chuyện gái gú thì hắn lúc nào cũng thật quyết liệt như thế.

Cách duy nhất để dính líu tới anh chàng giống như Chuck là cười thẳng vào mặt hắn. Đó là cái cách chính xác mà tất cả những cô gái nào quen biết hắn đều đã làm như thế. Trong giới khác, có lẽ Chuck đã bị mọi người xa lánh nhưng đối với những gia đình này thì họ vốn đã là bạn bè lâu năm với nhau qua nhiều thế hệ. Chuck là một người nhà họ Bass, vì vậy mà đám người ở đây chấp nhận hắn. Thậm chí, dường như họ đã quá quen với chiếc nhẫn màu hồng có những chữ cái lồng vào nhau mà hắn thường đeo; đã quen với cái khăn bằng vải len hàng hiệu, màu xanh nước biển mà hắn thường choàng; và quen cả những trò hắn tiêu pha tiền của ông bà họ tại ngôi trường Riverside, trường dự bị dành cho nam sinh.

“Đừng quên đeo bao nha,” Chuck gọi theo và nâng ly rượu đang cầm về phía Nate và Blair khi cả hai đi xuống hành lang dài lót thảm đỏ về phòng ngủ của Blair.

Blair chớp lấy chốt vặn cửa bằng thủy tinh và xoay một cái, nó hết hồn khi thấy con Kitty Minky, một con mèo Nga đang nằm cuộn tròn trên tấm khăn trải giường lụa đỏ. Blair ngừng lại ở ngưỡng cửa và dựa hẳn người vào Nate, ép sát vào cậu. Nó oằn xuống nắm lấy tay cậu.

Đột nhiên Blair cảm thấy vô cùng phấn chấn. Nó thấy có nóng ran và khô gợi, và có thể là có chuyện gì đó... *điều gì đó đang sắp sửa xảy ra?*

Blair siết chặt tay Nate, kéo cậu vào phòng. Cả hai lấp vấp vào nhau và cùng trượt ngã ra giường. Ly rượu trên tay hai đứa đổ vấy ra tấm chăn bằng vải len. Blair cười khúc khích. Rượu trên tay còn lại đổ lên đầu nó.

Mình sắp ngủ với Nate rồi, một ý nghĩ choáng váng lướt qua đầu nó. Sau đó cả hai đứa sẽ tốt nghiệp trung học vào tháng 6 này và cùng đến Yale học vào đúng mùa thu. Sau đó 4 năm, hai đứa sẽ có một đám cưới thật hoành tráng. Sau đó, hai đứa tìm mua một căn hộ thật đẹp ở Đại lộ Park

Avenue và trang trí cho căn hộ đầy nhung, lụa và lông thú. Và hai đứa sẽ làm tình ngày này qua ngày nọ, luân phiên qua từng căn phòng nhà mình.

Đột nhiên, giọng của mẹ Blair vang lên, rõ mồn một, vọng từ hành lang lên.

“Serena van der Woodsen hả! Trời ơi, ngạc nhiên chưa kìa, con về hồi nào vậy?”

Nate buông ngay tay Blair ra và ngồi phắt dậy như một anh lính nghe hiệu lệnh của viên chỉ huy. Blair ngồi cứng đờ ở góc giường, đặt ly rượu đang cầm xuống sàn nhà, tay xoắn lấy khăn trải giường.

Nó nhìn Nate.

Nhưng Nate đã quay lưng đi ra ngoài, cậu bước vội vã lên hành lang để xem thông tin dưới lầu có thật hay không. *Có thật sự là Serena van der Woodsen quay trở về rồi không?*

Bộ phim đời Blair bỗng ngưng hoàn toàn, đột ngột chuyển sang tấn thảm kịch.

Blair ôm bụng, nó lại cồn cào quặn thắt.

Dù gì thì lẽ ra nó nên đi mua một ổ bánh mì kẹp xúc xích thôi.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

S bị bắt gặp đang mua bán gì đó trên bậc thang của Bảo tàng Metropolitan

À, hiển nhiên là chúng ta đã có một khởi đầu tốt đẹp. Các cậu đã gửi cho tớ hàng tá email, và tớ đã đọc tất cả thư trong khoảng thời gian thú vị nhất. Cám ơn các cậu rất nhiều. Không phải là việc trở nên xấu xa cũng có cảm giác thú vị riêng hay sao?

Email của các cậu:

H: Chào GNC!

Tui nghe nói cảnh sát vừa phát hiện một cô gái ở New Hampshire nằm trần truồng trên một cánh đồng bên cạnh một bầy gà chết. Người ta nghĩ cô ấy bị một loại bùa mê thuốc ếm quỷ quái hay thứ gì đó. Bạn có nghĩ đó là S không? Ý tui là nghe cũng có vẻ giống kiểu cô ấy đúng không?

-langthangtuoi18

Đ: langthangtuoi18 thân mến,

Tớ không biết có đúng không, nhưng nếu thế thì cũng không có gì đáng làm ngạc nhiên. S là một người rất mê gà. Có một lần, trong công viên, tớ nhìn thấy cô ta ăn một chậu đầy gà chiên mà không kịp ngừng lại để thở. Nhưng thôi cứ cho là hôm ấy cô ta bị ai đó dùng một cái ống điều quạt mạnh vào đầu đi.

-GNC

H: GNC thân mến,

Tên của tớ bắt đầu bằng chữ S và tớ cũng có mái tóc màu vàng!!! Tớ cũng vừa quay về trường học cũ ở thành phố New York sau khi rời bỏ

trường nội trú. Tớ cảm thấy phát bệnh với đủ thứ quy tắc luật lệ người ta đặt ra ở đó rồi, ví dụ như không được uống rượu, không được trai gái trong phòng mình. Nhưng dù sao đi nữa, giờ thì tớ cũng có một căn hộ riêng rồi và tớ sẽ tổ chức một bữa tiệc vào thứ bảy tới - có muốn đến chơi không?

-thieunuchandai

Đ: thieunuchandai thân,

Cái cô **S** mà tớ lấy làm hình mẫu cho nhân vật của tớ hiện vẫn đang sống với bố mẹ của cô ấy giống như hầu hết những cô gái 17 tuổi khác. Cậu là một con khốn may mắn đó.

-GNC

H: Chuyện gì đã xảy ra vậy hả GNC?

Tối qua một vài thằng tôi quen đã có được một nắm thuốc lắc từ một con bé tóc vàng chúng gặp ở bậc thang của tòa Bảo tàng mỹ thuật Metropolitan. Máy thử thuốc này đều được dán nhãn có chữ **S** bên ngoài. Đó là do trùng hợp hay là sao?

-hoangmang15.

Đ: hoangmang15 thân,

“Ái chà chà!” là tất cả những gì tôi có thể nói.

-GNC

3 gã trai và 2 cô gái

I và *K* sẽ gặp một chút rắc rối với những bộ váy xinh đẹp mua ở cửa hiệu Bendel nếu họ cứ dừng lại cái quán **Ba gã trai** để uống sô-cô-la nóng và ăn khoai tây chiên mỗi ngày. *I* đã một mình ghé qua đó để xem mọi thứ nhặng xị ra sao, bởi bàn ở đây thì dễ thương, nếu bạn thích được ai đó có lông tai, nhưng thức ăn thì tệ hơn nhiều so với quán **Jackson Hole** và những người bình dân ở đây thì giống như là đã 100 tuổi rồi không bằng.

Những cảnh trông thấy

C bị bắt gặp khi đến **Tiffany** tìm một cặp cài khuy cổ áo vét có lông chừ cái để dự tiệc. Có nên nói *xin chào* không nhỉ? Tớ đang đợi được mời dự

tiệc đó. Mẹ của *B* bị bắt gặp đang tay trong tay với một người đàn ông mới quen ở cửa hàng **Catier**. Hừm, khi nào họ cưới nhau nhỉ? Tớ còn bắt gặp: một cô gái có điệu bộ cực kỳ giống *S* vừa bước ra khỏi một bệnh viện tư chuyên khám bệnh qua đường tình dục ở khu Lower East Side. Cô ta đội một bộ tóc giả dày màu đen và mang một cặp kính râm to kiểu trông như đang cải trang vậy. Và vào lúc rất khuya tối qua, *S* bị bắt gặp đang nghiêng người ra khỏi cửa sổ phòng ngủ của cô ở Đại lộ Năm, trông cô có vẻ mệt mỏi một chút.

À, đừng có nhảy xuống nhé bé yêu, mọi việc chỉ vừa đang bắt đầu tốt đẹp hơn.

Đó là tất cả những thứ tớ muốn chia sẻ. Gặp các cậu ngày mai tại trường nhé.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Nghe lời thiên sứ hát

Một fan cuồng khác của S

Nếu Jenny Humphrey mà nghe được các cô gái ở trường túm tụm lại để bàn tán về Serena van der Woodsen, thần tượng của nó, thì chắc nó sẽ thúi cho cả lũ một trận ra trò. Ngay khi buổi cầu kinh vừa kết thúc, Jenny đã vệt đám bạn học qua một bên và lao vào hành lang để gọi điện thoại. Anh trai của nó là Daniel, sắp vài đài đến nơi khi nghe cô em gọi điện.

“Việc gì” Daniel Humphrey nghe máy sau khi chuông đổ dồn ba hồi. Khi đó cậu đang đứng ở góc đường ở phố 77 và Đại lộ West End, phía bên ngoài trường dự bị Riverside để đốt một điếu thuốc. Cậu nheo nheo đôi mắt màu nâu sẫm cố tránh cái nắng tháng 10 gay gắt. Dan vốn không quen với ánh nắng mặt trời. Cậu luôn dành phần lớn thời gian rảnh rỗi để nằm trong phòng riêng, đọc những bài thơ bệnh hoạn theo thuyết hiện sinh có nội dung về số phận cay đắng của nhân loại. Cậu là một chàng xanh xao nhợt nhạt, với mái tóc rối nùi và một thân hình gầy nhom của ngôi sao nhạc rock.

Thuyết hiện sinh là một cách để tiêu diệt lòng ham muốn của bạn.

“Đoán thử xem ai vừa trở về nè?” Dan nghe tiếng em gái thét lên đầy phấn khích trong điện thoại.

Giống như Dan, Jenny là một đứa rất cô đơn, và khi nó có nhu cầu trò chuyện, nó luôn luôn điện thoại cho anh nó. Nó cũng là đứa đã bỏ tiền mua cho cả hai anh em hai cái điện thoại di động để giữ liên lạc với nhau.

“Jenny, mày không thể...” Dan bắt đầu nói với cái giọng bức bối mà chỉ có những đứa anh lớn mới dám nói thế.

“Serena van der Woodsen” Jenny cắt ngang “chị Serena đã quay trở lại trường Constance rồi. Em vừa thấy chị ấy tại buổi lễ cầu nguyện của trường. Anh có thể tin nổi không?”

Dan nhìn theo một cái nắp đậy của ly cà phê bằng nhựa vừa bay vèo xuống vỉa hè. Một chiếc xe Saab màu đỏ đang chạy vượt đèn vàng xuống

Đại lộ West End. Trong đôi giày da màu nâu hiệu Hush Puppies, đôi vớ của Dan trở nên ướt nhớp nháp.

Serena van der Woodsen. Cậu rít một hơi dài điếu Camel của mình. Đôi tay của cậu run đến nỗi điếu thuốc cứ lập bập trên môi cậu.

“Dan ời?” em gái của cậu kêu lên the thé trong điện thoại “Anh có nghe em nói không vậy? Anh có nghe rõ em đã nói gì không? Serena đã trở về rồi. Serena van der Woodsen.”

Dan hít một hơi thật sâu. “Ồ vậy hả, tao đang nghe mà nè,” cậu nói, cố giả vờ như không quan tâm chút nào “Rồi sao hả?”

“Rồi sao hả?” Jenny hỏi lại với giọng ngờ vực “ừ, đúng rồi, anh làm như anh không bị một cơn đau tim choáng váng vậy. Anh tự phụ quá, Dan à.”

“Không phải vậy, anh nói nghiêm túc đó” Dan trả lời vẻ như ngán ngẫm. “Mày gọi cho anh có việc gì không? Cái gì mà anh quan tâm?”

Jenny thở dài rõ to trong điện thoại. Dan có thể đang phát cáu lên. Tại sao anh ấy không thể một lần làm ra bộ vui vẻ được chứ? Nó đã quá chán nản về nhột nhạt, mệt mỏi, khổ sở giống như một nhà thơ của anh mình rồi.

“Thôi được” nó nói “Bỏ qua đi. Em sẽ nói chuyện với anh sau.”

Đưa em gái tắt máy và Dan đẩy mạnh chiếc điện thoại di động vào trong túi chiếc quần nhung kẻ màu đen đã bạc. Cậu lôi một bao thuốc lá ra khỏi túi quần sau và châm một điếu thuốc bằng phần đầu lọc đang dang dở cháy của điếu đầu mà cậu vừa hút xong. Ngón tay của cậu bị cháy sém nhưng cậu không hề cảm thấy bỏng rát chút nào.

Serena van der Woodsen.

Lần đầu tiên hai đứa gặp nhau là tại một bữa tiệc. Nhưng nói đúng ra, chính xác không phải như thế. Chỉ có Dan lần đầu gặp cô tại một bữa tiệc, bữa tiệc do gia đình cậu tổ chức. Bữa tiệc duy nhất mà cậu từng được gia đình tổ chức tại căn hộ của bố mẹ trên đường số 99 và Đại lộ West End.

Đó là vào tháng 4 của năm học lớp 8. Tổ chức bữa tiệc là ý tưởng do nhỏ Jenny nêu ra, và bố của chúng là ông Rufus Humphrey, một biên tập viên

về hưu, khét tiếng trong việc phê bình những nhà thơ thuộc thế hệ Beat mà ít được ai biết đến. Ông còn là một người cực kỳ mê trò tiệc tùng và thích câu kéo mọi người vào trò này. Trước đây vài năm, mẹ của chúng đã chuyển đến sống ở Prague với lý do muốn “tập trung hoàn toàn cho cuộc đời hoạt động nghệ thuật.” Dan mời cả lớp đến dự và còn bảo bọn bạn muốn kêu thêm bao nhiêu đứa nữa đi cùng cũng được. Hơn 100 đứa trẻ đã có mặt tại buổi tiệc và Rufus đã lấy bia trong két đồ tràn vào bồn tắm “giúp” nhiều đứa có được cảm giác lần đầu tiên say xỉn là như thế nào.

Ngay cả khi cậu tự nhủ với bản thân mình, Dan cũng phải thừa nhận đó là bữa tiệc vui nhất trần đời của cậu. Lý do không phải vì chuyện rượu chè mà vì bữa tiệc đó có Serena van der Woodsen. Thậm chí cậu chẳng phiền gì đến việc cô bé chỉ lãng phí thời gian xoắn xuýt quanh đám bạn chơi trò đồ chữ uống rượu ngớ ngẩn và lại còn hôn vào bức tranh vẽ nguệch ngoạc bằng bút dạ trên bụng của thằng con trai nào đó. Cậu không thể nào rời mắt khỏi cô bé.

Về sau, Jenny nói với anh trai rằng Serena học cùng trường Constance với nó, và kể từ đó Jenny trở thành “sứ thần” cho anh. Nó giữ nhiệm vụ đưa tất tần tật những thông tin mà nó biết khi thấy Serena như: cô mặc áo gì, làm gì, nói gì... Và thậm chí nó còn thông báo cho Dan về điểm tụ tập bạn bè mà Serena sẽ đến để Dan có thể tìm cách nhìn cô bé một cái. Những dịp như vậy khá hiếm hoi. Thật ra không phải là có ít dịp tụ tập để Dan gặp cô bé, có rất nhiều là khác, tuy vậy sự hiếm hoi này nghiêng về phía Dan là nhiều hơn. Dan không có cùng “tần số” với thế giới của Serena, của Blair, Nate và Chuck. Cậu không phải là bất cứ ai cả trong số đó cả. Đơn giản vì lúc ấy cậu là một cậu bé tốt.

Trong khoảng 2 năm, Dan ôm một khối tình âm thầm, mãnh liệt để theo đuổi Serena, nhưng chỉ “kính nhi viễn chi.” Cậu chưa từng nói chuyện với cô bé. Khi cô rời nhà đi học ở trường nội trú, cậu cảm chắc là mình không thể nào gặp lại cô một lần nữa trừ khi có một phép lạ xảy ra khiến cả hai có thể cùng học chung trường đại học. Cậu đã cố quên đi hình bóng của cô.

Vậy mà giờ đây cô đã trở về.

Dan đi bộ xuống khoảng nửa dãy nhà, sau đó đi ngược trở lại. Đầu óc cậu bị kích động dữ dội. Lẽ ra cậu nên tổ chức một buổi tiệc nữa. Cậu nên phát thư mời và kêu con bé Jenny lấy một lá thư bỏ nhanh vào tủ đựng đồ của Serena tại trường. Khi Serena đến căn hộ của cậu dự tiệc, Dan sẽ đến ngay bên cô, đỡ áo khoác cho cô và nói lời chào mừng cô đã trở về với New York.

Mỗi ngày vắng em , mưa không ngừng rơi. Cậu lẩm nhẩm một ý thơ.

Rồi sau đó hai đứa có thể lên vào thư viện của bố cậu giúp nhau cởi bỏ quần áo và ôm hôn nhau trên chiếc ghế trường kỷ bọc da được đặt trước lò sưởi. Và khi tất cả mọi người tại buổi tiệc đã về hết, hai đứa sẽ ăn chung một tô cà phê kem Breyers, món ăn yêu thích của Dan. Kể từ khoảnh khắc đó, cả hai sẽ luôn có nhau trong từng giây phút của cuộc đời. Thậm chí trong khoảng thời gian còn lại của bậc phổ thông, cả hai sẽ chuyển đến học một trường dành cho cả nam lẫn nữ như trường Trinity chẳng hạn vì chẳng ai trong hai đứa chịu nổi cảm giác sẽ xa nhau. Rồi sau đó, cả hai sẽ đến Columbia và sống trong một căn hộ nhỏ, không cần có nhiều đồ đạc gì, chỉ cần có một cái giường thật to là được. Bạn bè của Serena có thể dụ dỗ cô quay trở về với cuộc sống cũ nhưng sẽ không còn những buổi dạ vũ từ thiện nữa, không còn những buổi tối, bữa tiệc sang trọng nào có thể cám dỗ cô được nữa. Serena cũng chẳng màng đến món tài sản cô sẽ được thừa kế, đến số kim cương của bà nội cô cho vì cô đã sẵn sàng được sống trong nghèo khó miễn là được sống chung với Dan.

“Mẹ kiếp, chỉ còn 5 phút nữa là chuông reo vào học rồi đó,” Dan nghe ai đó nói với giọng bức dọc.

Dan quay lại, và biết chắc rằng đó chính là Chuck Bass, hay “Cậu bé quàng khăn” theo cái cách mà Dan thích gọi hắn như thế vì Chuck luôn quàng chiếc khăn bằng len có in chữ cái hết sức lố bịch. Cách Dan chừng 6m, Chuck đang đứng cùng với hai thằng học cùng trường dự bị Riverside với hắn là Roger Paine và Jeffrey Prescott. Cả bọn chẳng thèm đoái hoài gì đến Dan hoặc là gạt đầu một cái lấy lệ. Mà việc gì chúng phải thế chứ? Bọn này chỉ đứng đó để đón chuyển xe buýt mỗi sáng, từ khu Upper East Side

xa hoa ngang qua đường số 79 khu Công viên Trung tâm, để đến trường. Chúng chỉ tạt qua khu West Side để đến lớp hoặc tham dự những bữa tiệc tùng lắm trò. Bọn này học cùng lớp với Dan ở trường dự bị Riverside, nhưng hiển nhiên là chúng không nằm cùng một “tầng lớp” với Dan. Cậu chẳng là cái đinh gì với chúng. Chúng chẳng thèm để ý đến sự hiện diện của cậu.

“Mẹ nó” Chuck nói với bọn bạn. Nó đốt một điếu thuốc. Điếu này trông giống như điếu thuốc nó tự vắn lấy. Chuck cầm chúng giữa ngón trỏ và ngón cái rồi rít một hơi thật sâu, nuốt cả khói vào trong bụng.

Thật quá choáng để diễn tả bằng lời.

“Đoán xem tối qua tao thấy ai nè?” Chuck nói rồi thả ra vòng khói thuốc xám xịt.

“Liv Tyler?,” Jeffrey đáp.

“Thế à, và nàng quần quýt bên mày không rời phải không?” Roger cười to.

“Không, không phải. Là Serena van der Woodsen” Chuck nói.

Tại Dan lập tức vểnh lên nghe ngóng. Lẽ ra cậu sắp đi vào lớp rồi nhưng cậu vẫn đứng đó đốt thêm điếu thuốc khác để lắng nghe câu chuyện.

“Mẹ của con Blair Waldorf vừa tổ chức một bữa tiệc nhỏ và Serena đến dự cùng với bố mẹ nó” Chuck nói tiếp “Chính nó quần quýt tao đấy chứ. Nó dâm nhất trong đám con gái mà tao từng gặp” Chuck rít vào một hơi thuốc lá nữa.

“Thật không mày?” Jeffrey hỏi.

“Thật chứ. Trước tiên, tao phát hiện ra nó đã ngủ với thằng Nate Archibald từ năm lớp 10 rồi. Và nó dứt khoát là đã nhận được một nền giáo dục xứng đáng tại trường nội trú, nếu mày hiểu ý tao muốn nói là gì. Trường đó đã đuổi cổ nó vì cái tính dâm dăng của nó.”

“Không đời nào” Roger nói “thôi đi cha, không ai đuổi học mày chỉ vì cái tính dâm dăng.”

“Tất nhiên là trừ trường hợp mày đạt được một kỷ lục ngủ với trai và khiến chúng vướng vào ma túy cũng như mày đang vướng. Rồi bố mẹ của nó đến đó và bắt nó về như thể là nó chuyển trường vậy,” bộ mặt của Chuck đầy phấn khích. Mặt hắn dần chuyển sang màu đỏ và hắn liên tục khạc nhổ khi nói.

“Tao còn nghe nói nó đang nhiễm bệnh nữa” hắn thêm vào “hình như là bệnh lây qua đường tình dục thì phải. Có vài người thấy nó ghé qua bệnh viện tư ở khu East Village. Nó nguy trang bằng cách đội tóc giả.”

Mấy đứa bạn của Chuck thi nhau lắc đầu, mồm há chữ “A” miệng chữ “O” vì ngạc nhiên.

Dan chưa bao giờ nghe một chuyện cực kỳ bá láp như thế. Serena không phải là một cô gái có tính dâm dăng, cô ấy hoàn hảo, có phải thế không, phải thế không?

Điều đó chưa được xác định ngay lúc này.

“Thế tại mày có nghe nói về bữa tiệc chim cò gì đó không?” Roger hỏi “Đi dự chứ?”

“Tiệc chim nào?” Jeffrey hỏi.

“Đó là tiệc gây quỹ ủng hộ cho lũ chim ưng Peregrine ở Công viên Trung tâm” Chuck giải thích “À, con nhỏ Blair nó bảo cho tao biết thế. Tiệc tổ chức tại một cửa hàng Barneys cũ.” Hắn kéo thêm một hơi thuốc nữa “Vui lắm tại đây, ai cũng đi tiệc đó hết.”

Ai ở đây dĩ nhiên là không bao gồm Dan trong đó và dứt khoát là có Serena van der Woodsen.

“Tuần này họ phát thư mời nè” Roger nói “Tiệc đó có cái tên buồn cười lắm, tao không nhớ là gì, nghe sắc mùi của lũ con gái.”

“*Hôn lên môi đi*” Chuck nói và lấy đôi giày hiệu Church’s of England của hắn dí vào điếu thuốc đang hút. “Tên buổi tiệc là *Hôn lên môi đi*”

“Ồ, thế à” Jeffrey nói “Tao cá là ở đó sẽ còn lắm chuyện hơn cả chuyện hôn hít” nó cười khẩy. “Nhất là khi có con Serena ở đó.”

Cả lũ cười to, tự tán thưởng cho câu nói mà chúng cho là tếu quá tếu.

Bao nhiêu đó thông tin là đã quá đủ với Dan rồi. Cậu ném điều thuốc của mình xuống vỉa hè sát chỗ đôi giày của Chuck rồi bước thẳng vào cửa lớp học. Khi đi ngang qua ba thằng con trai, cậu chum môi lại, mút chuột kêu ba cái như thể cậu đang gửi đến cho mỗi thằng một cái hôn trời giáng vào môi. Sau đó cậu quay đầu và đi thẳng vào lớp, đập mạnh cánh cửa phía sau.

Đó, hôn đi lũ khốn kiếp.

Kẻ lãng mạn vô vọng

“Chủ đề tôi sắp trình bày khá căng,” Vanessa Abrams giải thích với các bạn đang ngồi trong lớp học môn Nghiên cứu phim ảnh nâng cao được tổ chức với quy mô nhỏ. Nó đang đứng trước cả lớp để thuyết minh cho ý tưởng của bộ phim mà nó sắp thực hiện. “Tôi sẽ quay cảnh hai người đang ngồi nói chuyện trên ghế đá trong công viên vào một buổi tối. Chỉ có điều các bạn sẽ không thể nghe được cả hai đang nói điều gì” Vanessa đột ngột dừng lại, chờ xem có đứa bạn học nào chất vấn nó không. Thầy Beckham, thầy giáo của bọn chúng, luôn luôn dạy các học trò quay cảnh phim phải đồng thời với đối thoại và hành động, còn Vanessa luôn cố tình làm ngược lại điều thầy dạy.

“Vậy là em không lồng đối thoại vào?” thầy Beckham nói vọng lên từ chỗ đứng của ông phía cuối lớp học. Ông thầy buồn rầu nhận ra rằng không có một đứa nào trong lớp chú ý lắng nghe bất cứ một lời nào của Vanessa.

“Các bạn sẽ nghe được sự tĩnh lặng của những tòa nhà cao tầng xung quanh họ, của băng ghế đá, của vỉa hè. Các bạn sẽ thấy được những ánh đèn đường rọi chiếu lên thân thể họ. Sau đó, các bạn sẽ thấy bàn tay của họ chuyển động và ánh mắt của họ nói với nhau nhiều điều. Sau đó nữa, các bạn sẽ nghe lời họ nói với nhau, nhưng chỉ chút ít thôi. Đó là một khoảnh khắc của tâm trạng,” Vanessa giải thích.

Nó cầm cái điều khiển từ xa để điều chỉnh màn hình máy chiếu và bắt đầu bấm lần lượt cho hiện ra những bức ảnh đen trắng mà nó chụp được để mọi người hình dung cảnh của bộ phim ngắn mà nó vừa trình bày. Một băng ghế gỗ nằm trong công viên. Một lát vỉa hè. Một cái nắp ống cống. Một con chim bồ câu đang mổ vào cái bao cao su sử dụng rồi. Một bãi kẹo cao su dính bết vào gờ một cái thùng rác.

“Há há...” từ cuối phòng vang lên tiếng la. Đó là tiếng bật cười của Blair Waldorf khi con nhỏ này đọc được mẫu giấy tin nhắn mà Rain Hoffstetter vừa chuyển qua.

“Muốn vui vẻ hãy gọi cho Serena v.d Woodsen. Hiểu ý gì hông - VD?”

Vanessa trừng mắt nhìn Blair. Tiết học về phim ảnh là tiết học mà Vanessa thích nhất, là lý do khiến nó muốn đi học. Nó học môn này rất nghiêm túc, trong khi phần lớn những đứa con gái khác, chẳng hạn như Blair, chỉ ghé qua lớp Phim ảnh như là một cách “tránh hạn” và được nghỉ ngơi sau những giờ vật lộn với chương trình Lịch học nâng cao Advanced Placement (AP) khó quý sứ, như: toán nâng cao, sinh nâng cao, sử nâng cao, văn học Anh nâng cao, tiếng Pháp nâng cao. Học như thế, bọn chúng sẽ thắng tiến trên những con đường chật hẹp dẫn vào các đại học Yale hoặc Harvard hoặc Brown nơi mà nhiều thành viên thuộc nhiều thế hệ trong gia đình chúng từng học. Vanessa không thấy hứng thú gì với những môn học này. Bố mẹ của nó cũng chưa từng bao giờ học lên đến đại học. Họ thật sự là những nghệ sĩ. Và Vanessa chỉ muốn một điều duy nhất trong đời: được học ở trường đại học New York, chuyên ngành điện ảnh.

Thật ra, nó còn mong chờ một vài điều khác. Hoặc chính xác là *một ai đó khác* nhưng chúng ta sẽ phải chờ trong ít phút nữa mới biết đó là ai.

Ở trường Constance, Vanessa là một đứa khác thường, đứa con gái duy nhất trong trường có cái đầu gần như là cạo trọc, ngày nào nó cũng mặc chiếc áo cổ lọ màu đen, đọc đến mòn bộ tiểu thuyết *Chiến tranh và Hòa bình* của Tolstoy như thể đó là bộ thánh kinh, nghe nhạc của Belle và Sebastian, và chỉ uống trà đậm đặc. Nó chẳng có đứa bạn nào ở trường Constance cả và nó đang sống ở Williamsburg, Brooklyn với người chị gái 22 tuổi tên là Ruby. Vậy thì nó đang làm gì tại ngôi trường tư thục nữ bé tẹo, nằm ở khu Upper East Side chứa đầy những tiểu thư công chúa đồng đánh kiểu như Blair Waldorf? Đó là một câu hỏi mà Vanessa tự vấn mình mỗi ngày.

Bố mẹ của Vanessa đều đã già. Họ là những nghệ sĩ có tư tưởng cách mạng, sống trong một ngôi nhà được chế tạo từ những vỏ bánh xe cũ tại Vermont. Khi nó bước sang tuổi 15, họ cho phép con bé Vanessa mặt mày lúc nào cũng càu càu, buồn bã, chuyển đến sống với chị gái nó, vốn là một tay đàn guitar bass, ở Brooklyn. Nhưng họ cũng muốn chắc chắn rằng đứa

con gái trở nên tốt hơn, an toàn và được thụ hưởng một nền giáo dục chất lượng cao, thế là họ buộc nó vào học ở trường Constance.

Vanessa căm ghét ngôi trường này, nhưng nó chưa bao giờ thổ lộ với bố mẹ điều đó. Vả lại, chỉ còn 8 tháng nữa là nó tốt nghiệp rồi. Chỉ còn 8 tháng nữa thôi và cuối cùng nó sẽ được thăng tiến vào đại học New York.

Nó chỉ còn 8 tháng nữa thôi để chịu đựng những đứa như con Blair Waldorf tinh ác, hoặc tệ hơn là con Serena van der Woodsen, đứa vừa quay lại trường mang theo ánh hào quang chói lọi của nó. Blair Waldorf trông có vẻ quá ư là phấn khích khi bạn thân của nó đã trở về. Thực tế là, nguyên một dãy ghế cuối trong lớp Phim ảnh hiện giờ đang nháo nhác cả lên, các mẫu tin nhắn được cuộn tròn vào ống những chiếc áo len khó chịu của chúng và được bọn chúng chuyền khắp lớp cho nhau.

Cái lũ khốn khiếp. Vanessa hất cằm lên và tiếp tục bài giới thiệu của mình. Nó phải đứng trên cái lũ vớ vẩn, tào lao đó mới được. *Cố lên, chỉ còn 8 tháng nữa thôi.*

Nếu mà Vanessa được xem qua mẫu tin nhắn Kati Farkas vừa liệng qua Blair, có lẽ nó sẽ có một chút xiu cảm thông dành cho Serena.

Blair thân mến

Mình mượn cậu 50 ngàn đô có được không? Tớ thêm hít thuốc quá trời quá đất rồi. Nếu tớ không trả tiền nợ cho thằng bán thuốc thì tớ sẽ nguy to.

Mẹ nó, đáy quần tớ ngứa ran rồi nè.

Chừng nào có tiền báo cho tớ biết nhá.

Thương cậu.

Serena van der Woodsen

Blair, Rain, và Kati thi nhau cười rúc rích.

“Suyt...” thầy Beckham nhắc khẽ vừa liếc nhìn Vanessa với ánh mắt thông cảm.

Blair lật mặt sau của mẫu tin nhắn và nguệch ngoạc viết thư trả lời:

Được rồi Serena, cậu muốn cái gì tớ cũng chiều. Vào nhà đá rồi gọi lại cho tớ nhé. Tớ nghe nói trong đó đồ ăn ngon lém đó. Nate và tớ sẽ đến thăm cậu chừng nào bọn tớ rảnh rồi, mà có lẽ... tớ cũng không biết nữa...
KHÔNG BAO GIỜ CÓ CHUYỆN ĐÓ ĐÂU?

Tớ hy vọng là VD sẽ sớm khỏe lại nhé.

Yêu cậu.

Blair

Blair đưa mẫu giấy cho Kati và chỉ cảm thấy hối hận một chút tẹo về cú chơi hèn hạ của mình. Có đủ hăm bà lăng nhăng những điều được thêu dệt xung quanh Serena. Thật lòng nó cũng không biết nên tin vào điều nào. Vả lại, thật ra Serena cũng chưa thổ lộ với ai lý do vì sao cô ấy trở về đây thì tại sao Blair lại có thể nói bất cứ điều gì độc địa về cô ấy chứ? Có thể chỉ có một vài trong số những điều đơm đặt là đúng sự thật. Có thể một vài trong số đó thật sự đã xảy ra.

Ngoài ra, trò chuyện tin nhắn thì vui hơn nhiều so với việc nhận những tin nhắn.

“Chính vì vậy tôi sẽ viết, đạo diễn và quay cảnh phim này. Và tôi cũng đã tuyển cậu bạn của tôi là Daniel Humphrey, đang học ở trường dự bị Riverside vào vai công tước Andrei” Vanessa giải thích. Hai má của nó nóng ran khi nó thốt ra tên của Dan. “Nhưng tôi đang cần chọn người đóng vai Natasha. Chiều ngày mai, sau giờ học, tôi sẽ tổ chức buổi tuyển diễn viên tại công viên Madison Square. Có ai quan tâm không?” nó hỏi.

Vanessa cảm thấy câu hỏi của nó cũng như một cách tự chọc quê mình. Nó biết không ai trong phòng học đang nghe xem nó nói cái gì, bọn chúng đang bận chuyện tin nhắn cho nhau.

Cánh tay Blair vụt giơ lên “Tôi sẽ là đạo diễn,” nó nói to. Rõ ràng Blair chẳng nghe câu hỏi là gì nhưng vốn nó luôn giữ tham vọng gây ấn tượng với ban giám hiệu trường đại học Yale và nó luôn luôn là người đầu tiên xung phong làm tất cả mọi thứ.

Vanessa há hốc mồm, suýt thốt lên: *Đạo diễn cái con...!* và dứ ngón tay chỉ thẳng về phía Blair.

“Để tay xuống đi, Blair,” thầy Beckham thờ dài vẻ mặt “Vanessa chỉ đang diễn giải với cả lớp là bạn ấy sắp làm đạo diễn, viết kịch bản và quay một bộ phim. Thầy nghĩ em nên tập trung vào dự án của chính em hơn, trừ khi em muốn thử sức trong vai Natasha.”

Blair trừng mắt nhìn thầy một cách đanh đá. Nó ghét những ông thầy giáo kiểu như thầy Beckham. Thầy lúc nào cũng có vẻ nổi nóng và sẵn sàng muốn gây chuyện, bởi vì quê thầy ở Nebraska và thầy đạt được giấc mơ buồn bã của đời mình là sống ở thành phố New York để nhận ra bản thân thầy chỉ dạy cho một lớp học toàn những đứa vô dụng, thay vì được làm công việc chuyên nghiệp là đạo diễn cho những bộ phim độc đáo, xuất sắc và trở nên nổi tiếng.

“Dù làm gì thì” Blair nói, vén mái tóc sẫm màu của nó ra sau hai tai “em nghĩ là em cũng không có thời gian đâu.”

Mà nó không có thời gian thật.

Blair hiện là chủ tịch của Ban dịch vụ xã hội (Social Services Board) và đang điều hành một câu lạc bộ Tiếng Pháp. Nó cũng làm gia sư cho một đám học sinh lớp 3. Mỗi tuần, nó dành một tối làm việc tại cô nhi viện. Những ngày thứ ba trong tuần thì dành cho lớp luyện chuẩn bị cho kỳ thi SATs. Vào những ngày thứ năm hàng tuần, nó tham gia khóa học về thiết kế thời trang với nhà thiết kế Oscar de la Renta. Vào các kỳ nghỉ lễ cuối tuần, nó chơi tennis để duy trì bảng xếp hạng quốc gia. Và trên hết cả, nó nằm trong ủy ban đề ra các kế hoạch sẵn sàng tham gia bất cứ hoạt động xã hội nào mà có thể khiến người khác chán tham dự. Cả lịch dành cho mùa thu/đông của nó cũng đã kín mít, luôn bận rộn và kín mít. Bộ nhớ chiếc máy tính di động PalmPilot của nó luôn luôn trong tình trạng quá tải.

Vanessa tắt đèn máy chiếu và đi về chỗ ngồi của mình ở phía trước lớp học.

“Cũng được thôi, Blair. Dù sao đi nữa tôi muốn một cô gái tóc vàng đóng vai Natasha hơn.” Vanessa vuốt bộ đồng phục đang mặc cho thẳng thớm quanh đùi mình và ngồi xuống với vẻ duyên dáng, bắt chước một cách hoàn hảo điệu bộ của Blair.

Blair ném cái cười ngớ ngẩn vào chiếc đầu cạo lờm chớm của Vanessa rồi liếc nhìn thầy Beckham, lúc này vừa hắng giọng và đứng dậy. Ông đang đói và còn 5 phút nữa chuông mới reo tan lớp.

“Vây thôi được rồi các cô gái. Hôm nay các em có thể nghỉ sớm một chút. Vanessa này, tại sao em không đặt một tờ thông báo cho vụ tuyển diễn viên của em vào ngày mai tại hội trường.”

Mấy đứa con gái trong lớp lục tục thu xếp cặp xách và đi ra khỏi phòng học. Vanessa xé một tờ giấy từ cuốn vở của mình và viết những thông tin chi tiết, cần thiết lên đầu trang giấy. *Chiến tranh và hòa bình. Phim ngắn. Đang tìm người đóng vai Natasha. Chiều thứ 4. Địa điểm: công viên Madison Square. Bể ghề trong công viên, góc Đông Bắc.* Nó tìm mình không ghi ra chi tiết về cô gái mà nó đang cần tìm cho vai Natasha vì không muốn làm kinh sợ những đứa có ý đi dự tuyển. Nhưng nó có hẳn một bức tranh rõ ràng trong đầu và chắc chắn sẽ không dễ dàng gì tìm được một cô gái đúng như nó mong muốn.

Nàng Natasha hoàn hảo của nó phải có mái tóc vàng óng mượt mà, một màu vàng sẫm thật tự nhiên, và khuôn mặt phải xanh xao, nhợt nhạt. Hiển nhiên nàng không đến nỗi là trang tuyệt thế giai nhân, nhưng nàng có một khuôn mặt mà ai ai cũng phải ngoái nhìn chiêm ngưỡng. Nàng phải là cô gái làm cho Dan nóng bừng lên cùng sự cuồng nhiệt và phấn khích - một bản năng thật sự đối lập với bản chất khép kín của Dan. Nàng sẽ đốt cháy tận cùng sâu thẳm bên trong Dan và khiến cho tay anh phải bật lên run rẩy.

Vanessa cảm thấy vô cùng thích thú với ý nghĩ của nó. Chỉ cần nghĩ đến Dan thôi cũng đủ khiến cho nó cảm thấy bụng dưới râm ran. Bên dưới cái đầu cạo trọc và bên trong cái áo len cao cổ quá đáng kia nó cũng chỉ là một đứa con gái thôi mà.

Đối mặt với điều đó đi: tất cả chúng ta đều giống nhau cả.

Buổi ăn trưa đầy năng lượng

“Thiếp mời này, túi quà này và cả rượu sâm-banh nữa. Đó là tất cả những thứ còn lại mà chúng ta phải làm,” Blair nói. Nó nhón một lát dưa leo ra khỏi đĩa và nhắm nháp với vẻ nghĩ ngợi. “Cửa hàng Kate Spade vẫn đang chuẩn bị mấy cái túi quà, nhưng tớ không biết sao. Liệu các cậu nghĩ mẫu túi của cửa hàng này tẻ nhạt không?”

“Tớ nghĩ hàng của Kate Spade là hoàn hảo rồi,” Isabel nói, tay xoắn từng món tóc màu sẫm của nó thành lọn cuốn lên đỉnh đầu “Ý tớ là, các cậu thử nghĩ xem, giờ tụi mình sành điệu như thế nào với một cái túi xách tay màu đen trơn, thay vì cái túi in hình con thú này nọ, túi da beo tằm thường mà ai cũng có, mấy cái túi đó... thậm mỹ quá tẻ, cậu không nghĩ thế sao?”

Blair gật đầu. “Chính xác,” nó đồng ý.

“Này các cậu, thế cái áo khoác da beo của tớ thì không ra gì sao?” Kati nói, nhìn có vẻ bị tổn thương.

“Ừ, nhưng ít ra đó lại là da beo thật” Blair cãi lại “Khác nhau là ở chỗ đó.”

Ba cô gái đang ngồi với nhau trong quán cà phê của trường Constance và thảo luận về bữa tiệc *Hôn lên môi đi* sắp diễn ra. Bữa tiệc này nhằm quyên tiền để ủng hộ cho Hội bảo vệ chim ưng peregrine của Công viên trung tâm. Và tất nhiên, Blair chính là chủ tịch của ủy ban tổ chức.

“Những con chim đó thật tội nghiệp làm sao,” Blair thở dài.

Làm như là nó có thể dồn hết tâm sức của mình để lo lắng cho lũ ưng chết tiệt đó.

“Tớ thật sự mong muốn bữa tiệc này phải diễn ra tốt đẹp,” nó nói “Ngày mai các cậu đều đến dự cuộc họp của tớ phải không?”

“Dĩ nhiên là bọn tớ sẽ đến mà” Isabel nói “Còn Serena thì sao há - cậu có nói gì về bữa tiệc với nó không? Liệu nó có định giúp bọn mình một tay không?”

Blair quay sang, nhìn sững nhỏ bạn.

Kati chun cái mũi gãy nhỏ nhắn và ngộ nghĩnh của nó và huých khuỷu tay vào Isabel. “Tớ cá là Serena rất ư là bận rộn, cậu biết đấy, đủ thứ việc nó cần làm. Mà nó lại còn phải giải quyết biết bao vấn đề rắc rối. Vậy thì làm sao mà nó có thời gian mà giúp tụi mình cơ chứ,” Kati nói và cười đầy ẩn ý.

Blair nhún vai. Ở bên kia phòng ăn, Serena đang một mình đứng xếp hàng chờ lấy phần ăn trưa. Cô nhận ra Blair ngay tức thì và mỉm cười chào, vẫy tay vui vẻ như muốn nói “Chút xíu nữa tớ đến chỗ cậu đấy.” Blair chớp chớp mắt, vờ như không thấy cô bạn của mình.

Serena đẩy nhẹ khay thức ăn trên quầy hàng bằng kim loại. Cô chọn sữa chua vị chanh, làm lơ với tất cả các món thịt cho đến khi tiến đến chiếc máy nước nóng và rót đầy một tách nước nóng, bỏ vào đó một túi lọc trà Lipton, một lát chanh mỏng và một túi đường lên chiếc đĩa nhỏ. Đoạn, cô bê chiếc khay qua chỗ có món rau trộn, gấp đầy một đĩa rau diếp xanh, rồi rót một ít phó mát sệt vào cạnh mớ rau. Lẽ ra cô thích chọn cho mình một cái bánh kẹp thịt và phô mai nướng hơn, như cô từng mua tại Gare du Nord ở Paris, ăn vội vã trước khi nhảy lên chuyến xe lửa đi London. Nhưng ăn thế này cũng tốt chán rồi. Đây là khẩu phần trưa mà cô ăn hàng ngày khi học trường Constance từ năm lớp 6. Blair cũng ăn y chang như thế này. Và hai đứa đặt tên cho bữa ăn là “Chiếc đĩa chay tịnh.”

Blair quan sát cảnh Serena lấy rau trộn cho vào đĩa và khiếp sợ cảnh chút nữa con nhỏ sẽ đến ngồi cạnh nó với một vẻ rạng rỡ và bắt đầu cố kết bạn lại với nó. Ôi thôi rồi!

“Chào các cậu” Serena nói, đến ngồi xuống cạnh Blair, mỉm cười rạng rỡ “Y chang ngày xưa há!” cô cười và lột nắp hũ sữa chua. Ống tay chiếc sơ mi cũ của anh trai cô đã sờn hết, vài sợi chỉ bị tưa ra dính phất phơ vào váng sữa ngoài vành hũ.

“Chào cậu Serena” Kati và Isabel lên tiếng cùng một lúc.

Blair ngược nhìn Serena và nâng vành môi bóng màu son của nó lên, gần như là một nụ cười.

Serena khuấy khuấy hũ sữa chua và ngó vào khay thức ăn của Blair, trong đó còn sót lại dưa leo và phó mát sệt. “Tớ đoán là cậu đã bỏ không còn ăn *chiếc đĩa chay tịnh*,” cô nhận xét.

“Ừ hình như vậy...” Blair đáp. Nó dùng ngón tay cái trét một miếng phó mát sệt bỏ vào chiếc khăn giấy, chăm chú nhìn ống tay áo nhàu nhĩ của Serena với vẻ bối rối. Kể ra, lớp 9, lớp 10 mặc quần áo cũ của anh trai thì nhìn cũng tạm được, cũng sành điệu thật.. Nhưng đến lớp 11 mà còn mặc như thế thì chỉ tổ trông... *bẩn thỉu* .

“Vậy là kế hoạch của tớ hoàn toàn hỏng bét,” Serena nói và liếm chiếc muỗng của mình “Tớ không được học chung lớp với các cậu rồi.”

“Ừm, đó là vì cậu không đăng kí lớp học Nâng cao nào,” Kati nhận xét.

“Vậy là cậu may rồi” Isabel thờ dãi “Tớ có quá nhiều bài tập để làm đến nỗi không có thời gian ngủ luôn.”

“Vậy cũng tốt, ít ra tớ cũng có nhiều thời gian để tiệc tùng,” Serena nói. Cô huých khuỷu tay Blair. “Mà nè, trong tháng này có độ nào không ta? Tớ cảm thấy mình mất thông tin liên lạc về vụ này quá!”

Blair ngồi thẳng lưng lên và đưa cái ly nhựa lên môi và thấy ly đã hết sạch nước. Nó biết là lẽ ra nó phải báo cho Serena tất cả thông tin về bữa tiệc *Hôn lên môi đi*, và rồi Serena sẽ xắn tay xắn xái giúp đỡ nó như thế nào và mọi chuyện sẽ vui vẻ như thế nào. Nhưng không hiểu sao nó không muốn nói gì cả. Serena cảm thấy mất thông tin thì được rồi, Blair muốn con nhỏ cứ như thế mãi.

“Vụ tiệc tùng tạm tịt ngòi rồi. Không có gì cho đến mùa Giáng Sinh đâu” Blair nói dối và đưa ánh mắt cảnh cáo liếc nhìn Kati và Isabel.

“Thật vậy hả” Serena nói, vẻ thất vọng “Vậy tối nay thì sao? Các cậu có muốn đi chơi không?”

Blair lại liếc nhìn hai đứa bạn. Chắc chắn là nó có đi chơi, nhưng chỉ đi vào ngày thứ ba thôi. Việc mà nó thích làm nhất trong tối ngày thứ ba là

cùng Nate đi thuê phim về xem. Bỗng nhiên, Blair thấy mình trở nên cực kỳ già nua và chán nản. Nó muốn trút cái sự chán nản sang cho Serena.

“Tớ có một bài kiểm tra tiếng Pháp nâng cao vào ngày mai, xin lỗi Serena” Blair nói. Nó đứng dậy. “Ngoài ra, bây giờ tớ có cuộc hẹn gặp với cô Rogers rồi.”

Serena cau mày và bắt đầu gặm gặm cái móng tay cái, một thói quen mà cô có từ ngày học trường nội trú. “VẬY Ờ, VẬY CHẮC TỚ PHẢI GỌI CHO NATE THÔI. CẬU ẤY SẼ ĐI CHƠI VỚI TỚ” cô nói.

Blair bê khay đựng thức ăn của mình lên và nó hết sức kiềm chế để không ném thẳng cái khay vào mặt Serena. *Tránh xa cậu ấy ra!* Nó chỉ muốn hét lên thật to như thế rồi nhảy lên bàn đứng tấn kiểu Ninja. *Hự... hự... hự... há...!*

“Gặp các cậu sau nhé,” nó nói rồi đi thẳng.

Serena thở dài và nhón một miếng rau trộn cho vào miệng. Blair ngày càng chán phèo. Đến khi nào thì hai đứa nó có thể vui vẻ lại với nhau? Cô nhìn sang Kati và Isabel với ánh mắt đầy hy vọng, nhưng chúng cũng sắp sửa bỏ đi.

“Tớ có cuộc hẹn tào lao với một người tư vấn tuyển sinh đại học,” Kati nói.

“Còn tớ phải đi lên phòng tranh nghệ thuật lấy bức tranh của tớ về” Isabel nói.

“Lấy về trước khi có ai kịp nhìn thấy nó à?” Kati trêu bạn.

“Thôi nào, im mồm đi,” Isabel nói.

Hai đứa nó bê khay đứng dậy.

“Thật vui khi cậu đã trở về đây, Serena,” Kati nói với giọng hết sức giả tạo.

“Phải rồi” Isabael tán thành “Rất là vui đó.”

Đoạn cả hai đứa nó bỏ đi nốt.

Serena lấy muỗng khuấy khuấy hũ sữa chua, tự hỏi điều gì đang xảy ra với bọn bạn vậy. Sao chúng nó lại ứng xử quái lạ như vậy. *Mình đã làm cái gì sai đây ta?* Cô tự nhủ và lại gặm gặm ngón tay cái.

Quả thật là một câu hỏi thú vị.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tố.

Xin chào các cậu!

Tụi con trai đang ở đâu

Cám ơn đã đăng ký tham gia dù phần lớn các bạn ít nói về **S** hoặc **B** . Phần đông các bạn chỉ muốn tìm hiểu nhiều thêm về lũ con trai.

Email của bạn:

H: GNC thân mến,

D có vẻ là chàng trai rất ngọt ngào. Tại sao anh ấy lại si mê *S* như thế? Cô ấy chỉ là một con điểm rẻ mạt.

- yeukhongbiengioi.

D: yeukhongbiengioi thân mến,

Tớ tình cờ biết rằng *D* không hẳn là người ngây thơ trong trắng đâu. Năm lớp 8, trong đợt cắm trại dịp hè, cậu ta đã mất tâm rồi.

-GNC

H: GNC thương,

Vào giờ ăn trưa thì Nate làm gì vậy? Trường mình học gần trường của anh ấy và mình cứ tự hỏi liệu có phải tụi mình chạm mặt nhau hàng ngày mà không biết không. Eo ui tiếc ghê!

-Cogaihaymacco

Được rồi, nếu các bạn muốn biết mọi chuyện đến điên cuồng như thế thì tôi sẽ kể cho các bạn biết.

Trường St.Jude cho phép tụi con trai ăn trưa bên ngoài trường. Vì vậy, hiện giờ có thể *N* đang thẳng tiến đến một quán pizza ở góc đường số 80 và Đại lộ Madison. Quán Vino? Hay quán Vinnie? Sao cũng được. Những

quán này luôn có những lát pizza khoái khẩu và ngon tuyệt. *N* là một trong số khách hàng quen thường viếng thăm các quán này. Ở đó luôn có một nhóm trẻ đến từ trường L'Ecole luôn đứng xếp hàng xung quanh quầy bán bánh pizza, vì vậy mà *N* có cơ hội tiếp cận và ve vãn một cô gái trong số chúng, đứa mà tớ gọi là **Claire**. Cô bé này luôn luôn có vẻ e thẹn và giả vờ không biết tiếng Anh, nhưng thật ra nó lại thật sự dốt tiếng Pháp hơn và nó là một con bé hư thân mất nết. *N* có một kiểu làm quen khôì hài, cậu mua hai lát pizza và cậu luôn luôn cho **Claire** một cái. Trong lúc cả hai đang đứng trò chuyện, con bé chỉ cầm miếng bánh trên tay và cuối cùng nó cắn một miếng nhỏ xíu ở phần đầu bánh. Sau đó, *N* la lên “Trời, sao em lại làm thế vậy, em đang ăn miếng bánh của anh đó” rồi cậu chộp miếng bánh khỏi tay con bé và chỉ sau hai cú đớp là miếng bánh biến mất. Trò đùa khiến **Claire** cười rũ rượi, cười mạnh đến nỗi bộ ngực của nó như muốn bật tung khỏi chiếc áo sơ mi. Nữ sinh trường L'Ecole luôn mặc quần áo rất chặt, váy ngắn cũn và còn mang cả giày cao gót. Chúng giống như những con diêm nằm trong hệ thống trường học ở khu Upper East Side. *N* thích ve vãn xung quanh chúng, và còn làm nhiều chuyện xa hơn thế nữa. Nhưng nếu **B** không còn quyến rũ cậu nữa thì cậu có lẽ đã bắt đầu mang đến cho **Claire** nhiều thứ hơn là một miếng pizza. Dù vậy, lần này, **Claire** khiến cho cậu ngạc nhiên vì đã hỏi cậu xem cậu có nghe tin gì về **S** hay không. Claire nói, con bé nghe được là **S** không chỉ đã mang thai trong năm qua mà cô ta còn sinh con tại Pháp. Tên con của cô là **Jules**. Và cậu bé còn sống, khỏe mạnh, đang ở Marseilles.

Về phần **D** – à, cậu lại đang ngồi bên ngoài cái sân nhỏ của trường dự bị Riverside, đọc thơ và ăn bánh sandwich hiệu **PB&J**. Chắc các bạn tưởng như thế là cậu ấy đang cực kỳ buồn bã đúng không, nhưng gờm đã, khoan vội lo lắng cho **D**. Đến lúc cậu ấy vui rồi đây. Xin mời các bạn tiếp tục theo dõi chương trình.

Một cảnh trông thấy

Người ta nhìn thấy **K** quay lại cửa hàng Barneys để trả lại cái túi xách in sọc da beo, màu hồng. Bản thân tớ thấy cái túi đó rất xinh. Nhưng phải có

người nói điều đó ra để can nó không đổi cái túi chứ.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Những tin nhắn

“Chào Nate. Serena đây. Tớ chỉ điện cho cậu để xem cậu có bận làm gì không. Hay là tối nay tụi mình đi chơi đi. Mà cậu biết sao không? Tớ mệt lắm. Bây giờ mới 10 giờ mà tớ đang muốn lên giường ngủ rồi nè. Dù sao thì cuối tuần này tớ sẽ gặp lại cậu, có được không? Tớ không thể chờ đợi thêm được nữa. Yêu cậu nhiều lắm. G9.”

Serena gác máy. Căn phòng của cô rất tĩnh lặng. Ngay cả khu Đại lộ Năm cũng hết sức tĩnh lặng, chỉ lâu lâu có tiếng một chiếc taxi chạy vào đón khách.

Cô đang ngồi trên chiếc giường rộng thênh thang của mình. Từ chỗ ngồi, cô có thể nhìn thấy bức ảnh gia đình được đóng khung bạc. Bức ảnh chụp năm cô 12 tuổi khi cả nhà đi Hi Lạp. Thuyền trưởng của chiếc thuyền buồm gia đình cô thuê nhận chụp giùm bức ảnh gia đình. Cả nhà lúc đó đều mặc đồ tắm, và anh trai của cô là Erik, lúc đó 14 tuổi, đang hôn vào má cô một nụ hôn thăm thiết, trong khi bố mẹ thì nhìn hai đứa và cười to. Trong chuyến đi này, kỳ kinh nguyệt lần đầu tiên của Serena xuất hiện. Cô cảm thấy quá xấu hổ, cô không dám nói chuyện đó với ba mẹ, nhưng liệu cô có thể làm gì được chứ, không lẽ cứ ở lì trên thuyền hoài? Cả gia đình đã dong thuyền ra hòn đảo Rhodes, và trong khi ba mẹ của cô đang lặn dưới biển thì Serena và Erik được dạy những bài học về môn lướt ván trên buồm. May là Erik đã bơi vào bờ, lén lấy một chiếc vespa để chạy đi mua cho em gái một ít băng vệ sinh. Cậu quay trở lại với bọc băng đựng trong một cái túi nhựa nhỏ buộc chặt trên đầu cậu, cậu là anh hùng của cô.

Serena đã ném cái quần lót vấy máu của mình xuống biển. Có lẽ cái quần vẫn còn ở đâu đó, mắc kẹt giữa các bãi đá ngầm.

Giờ anh Erik đã là sinh viên năm nhất của trường Brown, và Serena cũng chưa bao giờ đến trường thăm anh. Mùa hè rồi cả hai anh em cùng đi nghỉ ở Pháp nhưng cả hai đều tiêu pha thời gian trong việc theo đuổi các chàng

traị, cô gái khác; hoặc ngược lại, đến nỗi cả hai thực sự không có thời gian nào hở ra để trò chuyện với nhau.

Serena lại nhắc điện thoại lên và nhấn số gọi đến căn hộ thuê ngoài trường học của anh trai. Chuông điện thoại reo liên tục và cuối cùng, giọng nói đặt sẵn trong hộp thư thoại vang lên.

“Nếu bạn muốn để lại tin nhắn cho Dillon, nhấn phím 1. Nếu bạn muốn để lại tin nhắn cho Tim, nhấn phím 2. Nếu bạn để lại tin nhắn cho Drew, nhấn phím 3. Nếu bạn muốn để lại tin nhắn cho Erik, nhấn phím 4.”

Serena nhấn phím 4 và nói, giọng lưỡng lự: “Chào anh... em Serena nè. Em xin lỗi vì lâu rồi không điện thoại cho anh. Nhưng lẽ ra anh cũng phải gọi lại cho em chứ, anh trai ngốc. Em bị kẹt cứng ở Ridgefield, chán kinh khủng luôn, cho đến tuần này em đã về lại nhà rồi. Hôm nay em đã đi học lại ngày đầu tiên. Nhiều chuyện kỳ cục lắm anh ơi. Thật ra em chán nản quá à. Mọi người... rồi mọi thứ... em không biết nói sao nữa... kỳ cục lắm... Dù gì thì anh cũng gọi lại cho em nhe. Em nhớ cái mông lông lá của anh lắm đó. Ngay khi nào có dịp, em sẽ gửi cho anh một hộp đồ dùng cá nhân. Yêu anh nhiều. Tạm biệt!”

Cuộc đời thật mong manh và vô nghĩa

“Anh đã sai hoàn toàn rồi, anh Dan à” Jenny Humphrey bảo anh trai. Hai anh em đang ngồi trên chiếc bàn ăn trong bếp tại căn hộ 4 phòng ngủ của tòa chung cư 10 tầng đồ sộ, nằm trên Đại lộ West End. Đó là một căn hộ đẹp, cũ kỹ, trần nhà cao gần 4m, có rất nhiều cửa sổ đón ánh nắng mặt trời, nhiều phòng to tổ chẳng để chứa đủ thứ đồ và một cái bồn tắm dài hàng mét. Nhưng kể từ những năm 1940 đến nay, căn hộ chưa một lần nào được tân trang lại. Những bức tường bị ẩm mốc và nứt rạn, còn mặt sàn gỗ thì xỉn màu xám xịt và xây xước. Những bụi bặm cái bắt từ đời nào đời nọ lưu cữu, ẩn trú trong mọi ngóc ngách, góc kẹt của tòa nhà và bám dọc theo các kẽ ván gỗ ghép chân tường như thể mọc rễ. Thỉnh thoảng, bố của Jenny và Dan, ông Rufus Humphrey, có thuê dịch vụ lau chùi, dọn dẹp nhà cửa, ngoài ra, con mèo Marx khổng lồ của nhà họ, cũng có nhiệm vụ giữ cho lũ gián trật tự. Nhưng dù sao, lúc nào nhà của họ cũng luôn là một căn hộ ẩm mốc, dễ chịu. Đó là một nơi mà các cậu có thể mong tìm được những báu vật bị thất lạc như những bức ảnh cổ, các đôi giày được sản xuất từ những năm 1930, hay mẫu xương gà sót lại từ buổi tiệc Giáng Sinh năm ngoái.

Jenny đã ăn được một nửa quả bưởi và nó đang uống 1 tách trà bạc hà. Kể từ khi nó có kinh lần đầu tiên vào mùa xuân năm ngoái, nó càng ngày càng ăn ít đi. Mà dù gì đi nữa mọi thứ nó ăn vào đều chạy lên nuôi bộ ngực của nó. Dan rất lo cho thói quen ăn uống của em gái mình, nhưng Jenny thì càng ngày càng tràn trề sinh lực và khỏe khoắn hơn bao giờ hết, nên cậu còn biết làm gì kia chứ? Chẳng hạn như, cậu làm sao biết là gần như ngày nào trên đường đi học, Jenny đều ghé qua cửa hàng bán thức ăn ngon trên đường Broadway để mua bánh nướng thơm giòn, phủ đầy sô-cô-la và bơ.

Thiệt tình! Cái kiểu này không phải là sách lược tốt cho chiến dịch giảm kích cỡ bộ ngực của nó.

Dan ăn bánh sô-cô-la hiệu Entenmann. Cậu ăn đến cái thứ hai rồi và đang nhấp nháp cà phê uống liền có pha 4 muỗng đường. Cậu lúc nào cũng thích đường và chất caffeine, đó có thể là một phần nguyên nhân lý giải vì sao tay cậu lúc nào cũng run run. Dan không thực sự khỏe khoắn lắm. Cậu lúc nào cũng như đang cheo leo ở gờ mấp mô của sự sống.

Khi Dan ăn, cậu tranh thủ nghiên cứu xấp kịch bản phim ngắn mà Vanessa Abrams đưa cho cậu, đó là bộ phim mà cậu định tham gia. Nãy giờ cậu cứ đọc đi đọc lại mãi có một dòng trong kịch bản, giống như câu thần chú: *Đời sống thật mong manh và vô nghĩa*.

“Đừng nói với em là anh chẳng màng gì đến việc chị Serena van der Woodsen quay trở về nhe,” Jenny nói giọng khiêu khích Dan. Nó nhét một miếng bưởi vào mồm và nhai ngon lành. Đoạn nó thọc ngón tay vào miệng, móc ra miếng xơ bưởi trắng, mềm nhão ném vào đĩa. “Anh nên gặp chị ấy,” nó tiếp tục “Chị ấy trông quá ư dễ thương. Trông như được thay da đổi thịt vậy. Em không nói về cách ăn mặc mà là khuôn mặt của chị ấy, nhìn già hơn trước, nhưng không phải là nhăn nheo, héo hon gì đâu à nha, mà trông như là mẫu siêu mẫu ai cũng mê đó, như Kate Moss. Chị trông rất ư là *đàn bà*.”

Jenny chờ cho anh nó trả lời, nhưng cậu chỉ nhìn chăm chăm vào tách cà phê của mình.

Đời sống thật mong manh và vô nghĩa.

“Thậm chí anh còn không muốn gặp chị ấy nữa hả?” Jenny hỏi.

Dan nghĩ đến những điều cậu nghe thằng Chuck Bass nói về Serena. Cậu thật không muốn tin bất cứ một lời nào của thằng này, nhưng nếu quả thật Serena trông có vẻ *đàn bà* hơn qua lời của Jenny miêu tả thì có thể những gì Chuck nói là đúng. Có thể Serena thực sự là một con nhỏ điểm dàng, nghiện ngập nhất New York và còn bị mắc bệnh qua đường tình dục.

Dan nhún vai và chỉ vào đồng xơ bưởi nằm trên đĩa của Jenny. “Gớm quá, mày ơi!,” cậu kêu lên. “Mày không thể ăn một cái bánh quy Pop-Tart hay là thứ gì khác giống như người bình thường ăn à?”

“Ăn buổi thì có sao đâu?” Jenny nói “Ăn buổi rất tốt cho sức khỏe mà.”

“Nhìn mày ăn kiểu đó tao thấy kinh quá” Dan đáp. Cậu nhét miếng bánh còn lại vào miệng và liếm sô-cô-la đang chảy ra ngón tay, tránh làm chúng vấy bẩn lên xấp kịch bản.

“Ai mượn nhìn chi rồi gớm” Jenny phụng phịu “Mà sao anh không trả lời câu hỏi của em chứ?”

Dan ngược nhìn lên: “Câu hỏi nào?”

Jenny chống hai khuỷu tay lên bàn và nghiêng người về phía trước. “Về chị Serena á” nó nói, “Em biết chắc là anh muốn gặp mặt chị ấy.”

Dan lại nhìn xuống tập bản thảo và nhún vai “Sao cũng được,” cậu nói.

“Ái chà chà. Sao cũng được” Jenny nói, tròn mắt ngạc nhiên. “Anh này, thứ sáu tuần tới sẽ có một bữa tiệc. Tiệc này tổ chức nhằm gây quỹ bảo vệ và giúp đỡ loài chim ưng peregrine đang sống ở Công viên Trung tâm. Anh có biết Công viên Trung tâm có chim ưng chưa? Trước đây em không biết đó chứ. Mà thôi. Tiệc này là do chị Blair Waldorf tổ chức, mà anh biết rồi đó, chị ấy và chị Serena là bạn rất thân, vì thế chắc chắn Serena sẽ được mời đến dự.”

Dan tiếp tục nghiền ngẫm kịch bản và hoàn toàn làm lơ cô em gái. Còn Jenny thì cứ thao thao bất tuyệt, làm như không biết là anh trai đang lơ nó.

“Dù gì đi nữa, tất cả việc mà anh em mình cần làm là tìm ra cách để lọt vào bữa tiệc đó” Jenny nói. Nó chộp một cái khăn giấy để trên bàn, vo tròn rồi ném vào đầu anh trai “Làm ơn đi mà Dan” nó van vãn “Chúng ta phải dự buổi tiệc đó mới được.”

Dan quăng xấp kịch bản qua một bên và nhìn cô em gái, đôi mắt màu nâu của cậu buồn bã và ánh lên vẻ gờm gờm.

“Jenny,” cậu nói “anh không muốn đến bữa tiệc đó. Thứ sáu tới anh có thể phải đến nhà thằng Zeke để chơi PlayStation với nó, rồi anh còn tạt qua đường Brooklyn để bàn chuyện với Vanessa cùng chị cô ta và mấy người bạn của họ. Mày biết tối thứ sáu nào anh cũng bận như vậy mà.”

Jenny giận dỗi đá đá vào cái chân ghế đang ngồi như một đứa bé “Nhưng tại sao Dan? Tại sao anh không muốn dự bữa tiệc đó chứ?”

Dan lắc lắc đầu, cười vể chua chát “Bởi vì anh em mình sẽ không được mời dự, mà ỉu ỉu chưa? Bởi vì sẽ không có ai mời anh em mình tham dự hết. Đẹp đi Jen. Anh xin lỗi nhưng chuyện đó là thế. Tội mình khác với chúng nó, mà nhận ra không. Tội mình không sống cùng một thế giới của Serena van der Woodsen hay Blair Waldorf hay bất cứ đứa nào trong lũ chúng nó cả.”

“Anh là một tên nhút nhát! Anh làm em tức chết đi được!” Jenny nói, tròn mắt vì điên tiết. Nó đứng dậy và quăng đồng chén đĩa của nó vào chậu rửa rồi cầm miếng mút rửa chén một cách dữ dội. Đoạn nó xoay một vòng và chống hai tay ngang hông. Nó đang mặc một cái áo khoác ngủ bằng vải sợi dệt, mái tóc nâu xoắn tít dính bết bát tùm lum vì nó đã để tóc ướt đi ngủ. Nhìn nó giống như phiên bản thu nhỏ của một bà nội trợ hay càu nhàu với bộ ngực lớn gấp mười lần cơ thể.

“Em không quan tâm đến điều anh nói. Em sẽ đến dự buổi tiệc đó!” nó nói chắc như đinh đóng cột.

“Bữa tiệc nào vậy ta?,” bố của hai đứa cất tiếng, ông vừa xuất hiện ngay ngưỡng cửa nhà bếp.

Nếu trên đời này mà có giải thưởng dành cho ông bố bấy hầy nhất thì chắc chắn ông Rufus Humphrey sẽ thắng giải quán quân. Ông mặc một cái áo thun lót trắng xỉn màu mờ hời, quần sọt đỏ kiểu vận động viên môn đấm bốc, tay ông lại đang cào cào, gãi gãi vào đùi quần. Mấy ngày nay ông không cạo râu và bộ râu quai nón màu xám của ông trông như mọc ra từ bốn phương tám hướng. Vài sợi rất dài và dày, nhưng chen giữa chúng là vài mảnh trắng và nhiều sợi râu mọc lún phún. Mái tóc xám xoắn tít của ông rối bù, còn đôi mắt nâu trông thật kèm nhèm. Sau mỗi vành tai của mình, ông bố gác một miếng thuốc lá.

Jenny và Dan yên lặng nhìn bố một lúc.

Đoạn Jenny thở dài và quay lại với đồng chén đĩa. “Hổng có gì” nó nói.

Dan cười xuề xòa và dựa lưng vào ghế. Bố của chúng ghét khu Upper East Side và ghét tất cả những thói khoe khoang, tự phụ của người sống ở khu này. Lý do mà ông gửi Jenny đến học ở trường Constance vì đó là một trường học rất tốt; và bởi vì, trước đây, ông có hẹn hò với một trong những cô giáo dạy Anh văn của trường. Nhưng ông ghét cái ý nghĩ rằng Jenny có thể bị lũ bạn học cùng lớp, hay là những con nhóc ranh mới nứt mắt, như cách mà ông gọi chúng, sẽ gây ảnh hưởng xấu lên con bé.

Dan biết rằng bố của chúng sẽ *thích thú* điều mà nó sắp nói.

“Con Jenny muốn đi dự một hoạt động gây quỹ từ thiện gì đó vào tuần tới đó bố,” cậu nói.

Ông Humphrey gỡ một điều thuốc cài sau vành tai xuống và đưa vào miệng, môi ông bập bập điều thuốc. “Quỹ từ thiện cho cái gì vậy?” ông hỏi.

Dan đang đưa cái ghế đang ngồi. Mặt cậu lộ vẻ khoái trá. Jenny tắt vòi nước và trừng mắt thách thức anh trai nó dám nói tiếp.

“Thế này” Dan nói “Có một bữa tiệc gây quỹ từ thiện để bảo vệ giống chim ưng đang sống ở Công viên Trung tâm. Có thể người ta dùng tiền để xây một khu riêng biệt dành cho giống chim này hoặc là làm thứ gì đó cho chúng. Làm như số tiền đó không thể dùng cho hàng ngàn người nghèo vô gia cư vậy.”

“Anh im đi,” Jenny nói đầy giận dữ. “Anh lúc nào cũng nghĩ mình biết hết mọi sự. Đó chỉ là một bữa tiệc ngu xuẩn. Em chưa từng bảo rằng nó là một nghĩa cử gì cao đẹp hết.”

“Con gọi đó là *một nghĩa cử* à?” ông bố gầm lên “Con thật đáng xấu hổ. Lũ người đó muốn tụi chim sống tốt bởi vì chúng xinh đẹp. Bởi vì chúng tạo cho họ cảm giác là họ đang được sống trong một vùng đồng quê xinh đẹp, giống như là họ đang ở nhà của họ ở Connecticut hoặc Maine vậy đó. Toàn là một bọn hình thức. Đẹp quách vụ đó cho cái lớp học rảnh rỗi của con đi! Mặc kệ tụi nó theo đuổi cái trò từ thiện chẳng có ích lợi gì cho ai cả đi!”

Jenny dựa người vào kệ bếp, ngược nhìn chăm chăm lên trần nhà và làm ra vẻ không nghe thấy bố nó đang nói gì. Nó đã nghe đi nghe lại cái bài diễn văn chỉ trích này rồi. Không gì lay chuyển được nó cả. Nó vẫn cứ muốn tham dự buổi tiệc đó.

“Con chỉ muốn vui chơi chút thôi” nó nói vẻ ngoan cố. “Tại sao anh và bố cứ làm cho mọi việc trầm trọng lên chứ.”

“Nó trầm trọng bởi vì bố thấy con sắp sửa quen với cái thói của lũ con gái ranh, mới nứt mắt đã vô vị và ngu ngốc đó rồi. Con đang đi lại con đường sai lầm trầm trọng của mẹ con đó, cứ lúc nào cũng thích giao du với tụi nhà giàu bởi vì bà ấy quá sợ hãi khi nghĩ về bản thân mình,” bố của nó la hét, bộ mặt râu ria của ông dần đỏ ửng “Mẹ kiếp, hừ, Jenny, ngày nào con cũng làm chuyện gì đó nhắc bố nhớ về mẹ con hết.”

Đột nhiên Dan cảm thấy hết sức chán nản.

Mẹ của chúng đã trốn qua Prague với ông hoàng tử hay bá tước hay cái thứ gì đó, và về cơ bản bà là một người vợ ngoại tình. Bà đã để cho ông bá tước, hoàng tử hay cái giống quý gì đó ăn diện cho bà và lôi bà đi khắp các khách sạn ở Châu Âu. Tất cả việc bà làm trong một ngày luôn luôn là đi mua sắm, ăn uống, rượu chè và vẽ các bức tĩnh vật hoa lá. Một năm bà viết thư vài lần về cho hai đứa con và gửi cho chúng vài món quà quai quái. Giáng Sinh năm rồi bà gửi tặng Jenny một bộ váy dành cho thôn nữ ở Đức. Cái váy có cỡ quá nhỏ so với Jenny.

Thật không hay chút nào khi bố chúng nói rằng Jenny nhắc nhở ông nhớ về mẹ của chúng. Thật là không hay chút nào.

Nhìn mặt con Jenny như sắp bật khóc đến nơi.

“Thôi bỏ đi bố,” Dan nói “Dù gì thì cũng chẳng ai mời tụi con đến dự tiệc đâu. Vì vậy nếu tụi con có muốn đi thì cũng chẳng đi được.”

“Hiếu ý bố nói rồi đó!” ông Humphrey trả lời với vẻ đắc thắng “Sao mà tụi con cứ muốn giao du với cái lũ hợm hĩnh đó chứ hả?”

Jenny hướng ánh mắt dờ dẩn của nó xuống sàn nhà bếp cái bần.

Dan đứng dậy. “Thay đồ nhanh đi bé Jen,” cậu dịu dàng bảo em “Anh sẽ đi với em đến trạm xe buýt.”

N nhận được thư mời qua email

Trong khoảng 6 phút giữa hồi chuông báo kết thúc lớp học tiếng latin và hồi chuông báo bắt đầu tiết học môn thể dục, Nate lên vào phòng vi tính của trường nam sinh St.Jude. Mỗi ngày thứ năm, cậu và Blair đang dần quen với việc email cho nhau những dòng thư yêu đương ngắn ngủi (thật ra, ý tưởng của việc này do Blair đề xướng) để giúp cả hai vượt qua một tuần lễ học tập đầy chán ngán tại trường. Chỉ còn hai ngày nữa là đến kỳ nghỉ cuối tuần, khi đó, hai đứa sẽ có thời gian ở bên nhau bao lâu tùy thích.

Nhưng ngày hôm nay, đầu óc của Nate không nghĩ về Blair. Cậu đang nóng lòng muốn biết Serena hiện giờ sao rồi. Tối qua, cô để lại tin nhắn vào máy điện thoại trong phòng cậu, khi đó cậu đang cùng mấy thằng bạn xem trận đấu của đội Yankees. Giọng cô nghe có vẻ cô đơn, buồn bã và rất xa vắng, dù rằng cô chỉ ở cách chỗ Nate có hơn một dãy nhà mà thôi. Nate chưa từng bao giờ nghe giọng của Serena lại buồn như thế. Và kể từ bao giờ mà Serena van der Woodsen lại đi ngủ sớm vậy ta?

Nate đang ngồi trước một trong những cái máy vi tính có động cơ chạy ầm ĩ trong phòng lab. Cậu nhấn vào cửa sổ *Hộp thư đi* và gõ một tin nhắn cho Serena theo địa chỉ email cũ của cô khi học ở trường Constance. Cậu không biết liệu cô có còn kiểm tra hộp thư này hay không, nhưng cũng cứ thử xem sao.

To: serenavdw@constancebillard.edu

From: narchibald@stjudes.edu

Chào cậu. Cậu sao rồi? Tối qua tớ có nhận được tin nhắn của cậu. Xin lỗi là tớ không có ở đó để nghe máy. Chắc chắn là thứ sáu này tớ sẽ gặp cậu, được chưa? Yêu cậu. Nate.

Sau đó, cậu mở hộp mail riêng của mình ra. Ngạc nhiên, ngạc nhiên chưa, có một tin nhắn do Blair gửi. Cả hai đứa không nói chuyện với nhau kể từ bữa tiệc do mẹ Blair tổ chức vào tối tuần trước nữa.

To: narchibald@stjudes.edu

From: blairw@constancebillard.edu

Nate thân mến.

Tớ nhớ cậu lắm. Tối thứ hai trước thật sự là rất đặc biệt. Trước khi hai đứa mình bị cắt ngang tớ đã lên kế hoạch để tụi mình làm cái việc mà cả hai đứa đã nói trước đó rất lâu. Tớ nghĩ là cậu hiểu tớ đang nói gì. Tớ cho là thời điểm chúng ta chọn lựa không thích hợp. Tớ chỉ muốn nói với cậu là tớ đã sẵn sàng để làm điều đó. Trước đây thì tớ chưa sẵn sàng, nhưng giờ tớ sẵn sàng rồi. Mẹ tớ và lão Cyrus sẽ đi vắng vào ngày thứ sáu. Tớ thật sự rất muốn cậu đến nhà ngủ với tớ. Tớ yêu cậu nhiều lắm. Gọi lại cho tớ nhé. Yêu cậu. Blair.

Nate đọc email của Blair hai lần rồi sau đó đóng thư lại để khỏi phải nhìn thấy nó nữa. Hôm nay chỉ mới là thứ tư. Liệu có cơ may nào Blair sẽ tiếp tục làm ngơ cậu và Serena cho đến thứ sáu, dù rằng con nhỏ đang học cùng trường với Serena mỗi ngày và cả hai là bạn thân thiết của nhau, tâm sự với nhau tất cả mọi chuyện? Chắc là khó có cơ hội rồi. Còn Chuck Bass thì sao? Thằng đó chắc chắn là không giỏi ở khoản giữ bí mật của người khác.

Nate day day đôi mắt đẹp màu xanh của cậu một cách hần học. Blair mà phát hiện ra sự thật thì cũng kệ xác cô ấy. Dù gì thì cậu cũng đối mặt với nó, cậu đích sợ. Cậu đang cố gắng theo đuổi một kế hoạch, nhưng kế hoạch duy nhất hiện cậu nghĩ đến là chờ đợi và xem điều gì sẽ xảy ra khi cậu gặp Blair vào tối thứ 6. Không việc gì phải làm cho mọi chuyện trở nên rối rắm từ giờ cho đến lúc đó.

Vừa lúc đó, cửa phòng vi tính của trường bật mở, và thằng Jeremy Scott Tompkinson thò đầu qua cánh cửa.

“Ê mày, Nathaniel, cúp tiết thể dục đi. Đến công viên đá bóng với tụi tao.”

Chuông vào học reo lần thứ hai. Dù gì thì Nate cũng đã trễ giờ vào lớp học thể dục, và sau tiết học này đã là giờ ăn trưa. Cúp tiết nghe có vẻ là ý kiến tuyệt vời.

“Chà, được rồi” Nate nói “Chờ tao chút.” Cậu bấm vào lá thư của Blair và kéo nó quăng vô thùng rác. “Được rồi” cậu nói và đứng dậy “Đi thôi!”

Hừm, nếu mà cậu ta thực sự yêu con bé, lẽ ra cậu ta phải lưu bức email lại, hoặc ít ra là cũng phải trả lời thư cho con người ta chứ, đúng không các cậu?

* * *

Đó là một ngày tháng 10 nắng đẹp tại Công viên Trung tâm. Bên ngoài khu Sheep Meadow có rất nhiều đứa học trò cúp học, đang nằm dài trên bãi cỏ, hoặc hút thuốc lá hoặc chơi trò Frisbee. Những hàng cây bao xung quanh bãi cỏ rộng lấp lánh ánh lá màu vàng, cam, đỏ. Xa xa, phía sau những rừng cây, về phía Tây của khu công viên, thấp thoáng bóng mờ của những tòa nhà xinh đẹp mang kiến trúc cổ. Một thằng đang rao bán cần sa và Anthony Avuldsen mua một ít thuốc để bổ sung vào đồng thuốc mà Nate mua tại bữa ăn trưa ở tiệm Pizza ngày hôm qua. Nate, Jeremy, Anthony và Charlie Dern cả bốn đã chia nhau một liều thuốc vắn to dùng khi bọn chúng rê bóng khắp bãi cỏ công viên.

Thằng Charlie bập một hơi vào liều thuốc vắn rồi chuyền liều thuốc qua cho thằng Jeremy. Nate sút bóng qua chân Charlie và thằng này vấp phải quả bóng. Nó là một cậu chàng cao hơn 1,8m và đầu nó thì to quá khổ so với cơ thể. Mọi người hay gọi nó là Frankenstein. Là một thằng tóc vàng luôn rất khỏe, ngay cả khi nó đang say thuốc, Anthony bổ nhào vào quả bóng, đá tăng nó lên trời và bay về phía Jeremy. Bóng đập mạnh vào bộ ngực lép của Jeremy và thằng này để mặc quả bóng lăn tròn trên đất và dùng hai chân rê qua lại.

“Mẹ mày, đá mạnh quá vậy!” Jeremey nói và xốc xốc chiếc quần đang mặc lên. Chiếc quần lúc nào cũng tụt xuống cái hông xương xẩu của nó, mặc cho nó đã cố hết sức thắt dây lưng quần thật chặt.

“Ừ, phải rồi” Nate đồng tình “Tao ê ầm hết rồi.” Hai chân của cậu ngửa ran, như thể cỏ dưới đất mọc đâm qua cái đế mềm bằng cao su đôi giày cậu đang mang.

Jeremy ngừng rê bóng “Nate này. Mày đã gặp Serena van der Woodsen chưa?” nó hỏi “Tao nghe nói con bé trở về rồi đó.”

Nate nhìn xuống quả bóng và thiết tha ao ước giá như lúc này cậu đang giữ bóng để có thể đá nó lung tung ra ngoài sân và giả vờ không nghe câu hỏi của Jeremy. Cậu cảm nhận được ba đứa con trai còn lại đang nhìn chăm chăm vào cậu. Cậu cúi người xuống và tháo chiếc giày trái ra để gãi gãi chỗ ngứa trên gan bàn chân. Mẹ kiếp, ngứa muốn chết. “À, tao có gặp hôm thứ hai” cậu nói, giọng làm như tình cờ, và nhảy lò cò lên xuống trên một chân.

Charlie hăng giọng rồi khạc xuống bãi cỏ. “VẬY con bé trông thế nào?” nó hỏi “Tao nghe nói nó dính đủ thứ rắc rối, lu bu tại trường Hanover.”

“Tao cũng nghe thế” Anthony nói và kéo một hơi thuốc lá “Tao nghe nói con nhỏ bị đuổi khỏi trường vì đã ngủ với một tá con trai ngay tại phòng của nó. Bọn cùng phòng tố cáo nó thế,” thằng này cười to “Mà không lẽ nó không đủ tiền để lôi nhau ra khách sạn hay sao?”

Charlie cười “Tao còn nghe nói con nhỏ có một đứa con. Tao nói thiệt đó. Nó đẻ con ở Pháp rồi bỏ đứa bé ở đó. Bố mẹ của nó phải chi khối tiền để cháu ngoại được nuôi dạy ở một tu viện dòng hoàng nào đó tại Pháp. Nghe cứ như trong phim phải không?”

Nate không thể nào tin nổi vào những điều mà cậu vừa nghe thấy. Cậu đánh rơi chiếc giày trên tay và ngồi bệt xuống bãi cỏ. Đoạn cậu tháo nốt chiếc giày còn lại và cởi luôn đôi vớ ra. Cậu không nói gì cả, chỉ ngồi đó, gãi gãi bàn chân trần.

“Tụi mày có hình dung nổi cảnh con Serena làm gì với lũ con trai trong phòng ở ký túc xá không? Như vậy nè, ôi ôi *anh yêu* . *Mạnh thêm chút nữa đi anh. Mạnh thêm chút đi mà.*” Jeremy nằm ngã xuống bãi cỏ, cọ cọ vào cái bụng gầy gò xương của nó và làm nhảm với vẻ đầy kích động “*Ôi anh ơi !*”

“Tao đéo biết nó có biết ai là bố đứa bé không nữa” Anthony nói.

“Tao còn nghe nói nó dính tới một vụ gì đó về ma túy rất nghiêm trọng” Charlie nói “Nó buôn bán ma túy rồi dính vào vòng nghiện ngập luôn. Cả

mùa hè rồi nó phải đi cai nghiện ở Thụy Sĩ. Tao đoán là ngay sau khi nó vừa sinh con xong.”

“Chu choa ời, kinh khủng quá vậy” Jeremy thốt lên.

“Mày và con bé đó có chuyện gì với nhau phải không Nate?” Charlie nói.

“Mày nghe ở đâu ra vậy?” Nate cau mày hỏi lại.

Charlie lắc đầu và cười cười “Cái thằng này, tao có biết đâu. Đồn đãi thôi. Mà có chuyện gì vậy? Con bé đó nóng bỏng lắm mà!”

“À, tao có quen với một đứa nóng bỏng” Nate nói và ngay lập tức thấy hối tiếc về điều nó vừa nói ra. Nó *đang bàn* về chuyện gì vậy ta?

“Ái chà chà, tao đoán con Blair cũng rất nóng bỏng phải không,” Charlie nói.

“Tao cá là con nhỏ đó cũng rất điên khủng khi lên giường” Jeremy tán đồng.

“Công tử mệ dừ khi nghĩ đến *chuyện đó* kìa” Anthony nói, nó trở vào Nate và cười khùng khục.

Nate cười và lắc lắc đầu, cố lờ đi lời bàn tán của lũ bạn. Cậu nằm ngả lưng trên bãi cỏ và nhìn lên bầu trời trong xanh, quang đãng. Nếu cậu ngẩng hết đầu về phía sau, cậu có thể nhìn thấy chóp của tầng mái các căn nhà penthouse trên Đại lộ Năm, kể cả nhà của Serena và Blair. Nhưng cậu đang cúi cằm xuống và tất cả những gì cậu có thể thấy lại là bầu trời trong xanh. Cậu đã quá phê thuốc nên không nghĩ ngợi thêm được gì nữa. Cậu cố lơ đi lũ bạn và xóa sạch tâm trí của mình hoàn toàn, đầu óc cậu quang đãng và trong xanh cũng như bầu trời kia. Nhưng cậu không tài nào xóa được hình ảnh của Serena và Blair ra khỏi đầu, hình ảnh trần truồng của hai con nhỏ cứ trôi nổi bồng bềnh trên đầu cậu, “Cậu biết cậu yêu tớ mà” chúng cứ thi nhau nói, Nate mỉm cười và nhắm nghiền mắt lại.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Tớ không thể kìm nén trong việc muốn viết thêm về Nate, dù tớ vừa mới viết ở entry trước chứ chưa xa xôi gì đâu. *N* là chủ đề yêu thích mới của tớ. Và xét cho cùng, cậu ấy đẹp trai quá sức tưởng tượng. Ngay cả khi cậu ấy là một chàng rất thiếu bản lĩnh nam nhi.

Vụ phê thuốc ở Công viên Trung tâm

Thật ra, chủ đề yêu thích mới của tớ là một anh chàng Công tử nghiện ngập - một phiên bản tuyệt vời của anh chàng nghiện cần sa, hay nghiện ma túy. Không giống với loại trai thích hút cần sa thường thường bậc trung, một chàng Công tử nghiện ngập không nghe nhạc metal hoặc chơi những trò game online hoặc chơi ván trượt hoặc là ăn chay trường. Cậu ta có mái đầu cắt rất đẹp và da dẻ rất mịn màng. Cậu ta thơm tho sạch sẽ, mặc những chiếc áo len do bạn gái của mình mua cho. Ở trường học, cậu ta luôn đạt điểm số tốt. Cậu ấy cũng rất dịu dàng với mẹ. Cậu thích thuyền buồm và thích chơi đá bóng. Cậu cũng biết cách thắt chiếc cà vạt như thế nào cho đẹp và chỉnh tề. Cậu ta cũng biết cách khiêu vũ. Cậu ta rất ư là gợi tình! Nhưng một chàng Công tử nghiện thuốc là một chàng chẳng bao giờ hết lòng hết dạ với bất cứ ai hoặc bất cứ điều gì. Cậu cũng không phải là đấng nam nhi dám nghĩ dám làm và chưa bao giờ nói ra những suy nghĩ trong đầu của cậu. Cậu ta không bao giờ liều lĩnh làm điều gì đó. Và quả thật, yêu cậu ta là một sự quá liều lĩnh.

Các cậu có thể cho rằng tớ chỉ là loại người đầy mâu thuẫn - Tớ cũng chưa bao giờ biết khi nào là nên câm mồm lại. Và tớ nghiêm túc tin tưởng là những mâu thuẫn tớ nêu ra sẽ hấp dẫn các bạn. Tớ cũng thú nhận là tớ sắp trở thành một cô gái cổ vũ cho những tên Công tử nghiện ngập đấy.

Mà hình như tớ không phải là người duy nhất muốn thế đâu.

E-mail của cậu:

H: GNC thân,

Tôi và N đã làm chuyện đó với nhau trong một chiếc chăn ở Công viên Trung tâm. Ít ra tôi cho rằng đó là N vì N có nhiều tàn nhang, đúng không? Có phải anh ấy có mùi của kem chống -nắng và cần sa không?

-tinhyeutrongchan

D: tinhyeutrongchan thân mến,

Ừm, tớ cá đó chính là cậu ấy.

-GNC

Những cảnh trông thấy

B đang mua bao cao su tại quầy bán thuốc Zitomer, mua bao hiệu Lifestyle - cực dài, cực lớn, cực dai nhé! Điều tớ rất muốn biết là tại sao con nhỏ lại biết rõ cần mua bao cỡ nào là vừa. Tớ đoán là trừ khi bọn nó đã làm *chuyện đó* với nhau rất nhiều lần rồi. Sau đấy, B đi thẳng tới thẩm mỹ viện J.Sisters (tớ không đùa đâu đấy nhé!) để lần đầu tiên thử phương pháp tẩy lông theo kiểu Brazil. Ôi, trời. Nhưng tin tớ đi, cũng đáng để nó làm thế mà. Tớ còn bắt gặp S tại bưu điện, đang gửi một bưu kiện rất to. Có lẽ cô ấy gửi quần áo trẻ con mua ở cửa hàng Barneys đến cho đứa con bé bỏng của mình. Tớ còn bắt gặp I và K trong quán cà phê **Ba gã trai**, hai đứa nó lại đang ăn khoai tây chiên và uống cô-ca nóng. Mới đây, tụi nó vừa đến cửa hàng Bendel để trả lại mấy bộ váy xinh xắn nhưng khá chật mà chúng đã mua - Ôi trời, hay là chúng đang ngày càng béo ra? - hai đứa nó cũng đang bàn tán sôi nổi xem sẽ lựa chọn gì để mặc tại bữa tiệc *Hôn lên môi đi*. Tệ thật, sao đó không phải là tiệc *Mặc áo choàng rộng* nhỉ?

Từ vựng

Vì có quá nhiều bạn thắc mắc nên tớ sẽ giải đáp cho câu hỏi lớn đã khiến các cậu lẩn cấn mãi kể từ khi biết về bữa tiệc dành cho tụi chim ưng Peregrine đó.

Thế này. Theo cuốn từ điển từ nguyên cầm tay của tổ lý giải thì:

Falcon: (danh từ). 1. Bất cứ loại chim săn mồi nào thuộc họ chim Falconidae, ví dụ như, giống chim Falco, thường được nhận ra nhờ vào những bộ cánh mỏng, dài và nhọn, có một bộ mỏ khoằm với một cái khía hình chữ V trông như một cái răng nhọn ở mỗi cạnh của hàm trên, loài chim này có thể bay cực nhanh, đặc biệt chúng có thể lao như cắt đâm bổ từ trên xuống để chớp lấy con mồi: có vài chủng loại chim ưng gần như sắp tuyệt chủng. Peregrine Falcon: Một loại chim ưng sống khắp nơi trên thế giới, thuộc họ nhà Falco, thường được nuôi làm chim săn mồi vì tốc độ bay cực nhanh của nó.

Tớ chắc là tớ đã khiến các cậu rất thích thú khi nghe về những điều này. Nhưng tớ chỉ đang cố lý giải cho các cậu hiểu thêm từ vựng - bởi đó là việc của tớ mà.

Hẹn gặp các cậu ở công viên nhé!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Sự công nhận của xã hội cũng gần với sự sùng đạo

“Tớ đã tìm ra một nhà in sẽ làm mấy cái vụ này đến trưa ngày mai và sẽ chuyển tận tay mỗi cái thư mời, vì thế thư sẽ đến nơi vào sáng thứ sáu” Isabel nói, trông có vẻ hết sức thỏa mãn với bản thân vì đã làm việc rất hiệu quả.

“Nhưng còn phải xem giá cả có đắt đỏ không kìa. Nếu mà tụi mình làm vậy, tụi mình phải cắt giảm chi phí ở những khoản khác. Còn phải xem cửa hàng Takashimaya chặt chém tụi mình về khoản hoa tươi như thế nào nữa đây?”

Ngay khi bọn con gái hoàn thành các hoạt động ngoại khóa của chúng sau giờ học ngày thứ tư, ban tổ chức bữa tiệc *Hôn lên môi đi* đã nhóm họp cùng với khoai tây chiên và sô-cô-la nóng tại một quầy hàng ở quán cà phê *Ba gã trai* - Blair, Isabel, Kati và Tina Ford, một đứa đến từ trường Seaton Arms School - bàn bạc về những chuẩn bị trong giờ phút chót cho bữa tiệc.

Việc cần kíp nhất bây giờ là hiện chỉ còn chín ngày nữa là tiệc đã diễn ra nhưng chưa vị khách nào nhận được thiệp mời cả. Thiệp mời phải được gửi trước bữa tiệc một tuần, nhưng lại xảy ra một rắc rối là địa điểm tổ chức tiệc đã chuyển từ The Park - một nhà hàng có tiếng mới mở năm phía cuối khu Chelsea - đến một cửa hàng Barneys cũ, nằm trên đường số 17 và Đại lộ Bảy, thành ra đồng thiệp mời hóa ra vô dụng. Bọn con gái bỗng gặp cảnh dở khóc dở cười. Tụi nó phải đặt lại một bộ thiệp mời hoàn toàn mới, mà phải nhanh chóng, hoặc là sẽ không còn tiệc tùng gì sất.

“Nhưng cửa hàng Takashimaya là nơi duy nhất có cung cấp hoa tươi. Và cửa hàng này cũng chẳng tính giá đắt bao nhiêu cả. Ồ, thôi nào Blair, nghĩ xem bữa tiệc sẽ tuyệt vời như thế nào,” Tina van vể.

“Ừ, tuyệt vời lắm” Blair khẳng định “và cũng còn nhiều nơi khác có cung cấp hoa tươi mà.”

“À này, hay là tụi mình cứ yêu cầu những người chăm sóc chim ưng Peregrine giúp đỡ đi” Isabel đề nghị. Nó cầm một miếng khoai tây chiên, chấm vào chén sốt cà rồi bỏ vào miệng “Họ chưa làm cái gì cả.”

Blair tròn mắt và thối vào ly sô-cô-la nóng: “Đó mới là vấn đề đáng nói. Tụi mình quên góp tiền để cho họ mà. Đó là một nghĩa cử đẹp.”

Kati dùng tay quăn tròn một búp tóc vàng của nó “À, mà nè, chim ưng Peregrine là chim gì vậy cà?” nó hỏi “Chim này có giống chim gõ kiến không?”

“Không, tớ nghĩ bọn chúng lớn hơn gõ kiến chứ,” Tina nói “và bọn chúng ăn thịt các con vật khác, như các cậu biết đấy, thỏ hay chuột nè và những con vật đại loại như thế.”

“Gớm chết!,” Kati nói.

“Tớ vừa đọc đâu đấy thấy có cái định nghĩa về cái giống chim này đó” nói vẻ ngượng ngịu “Nhưng tớ không thể nhớ là tớ đã đọc ở đâu.”

Trên trang web GossipGirl.net chẳng?

“Bọn nó gần như tuyệt chủng hết rồi,” Blair nói. Nó rà ngón tay vào danh sách người mà bọn chúng sẽ mời tham dự bữa tiệc. Sẽ có 316 người đến tham gia. Và ơn trời, tất cả đều là tụi trẻ, chẳng có phụ huynh học sinh ở đây.

Mắt Blair tự động bị hút vào một cái tên nằm cuối danh sách: Serena van der Woodsen. Địa chỉ đính kèm theo tên là địa chỉ Học viện Hanover, tại New Hampshire. Blair đặt bảng danh sách xuống bàn mà không điều chỉnh lại địa chỉ của Serena cho đúng.

“Bọn mình sẽ phải chi thêm tiền vào vụ in ấn và cắt giảm bớt khoản nào thấy không cần thiết,” Blair nói nhanh “Tớ có thể bảo cửa hàng Takashimaya dùng hoa loa kèn thay vì hoa phong lan và bỏ qua cái vụ dùng da chim công để làm viền xung quanh các lọ hoa.”

“Em có thể lo cái khoản thiệp mời,” có một giọng nói nhỏ và rõ ràng vang lên phía sau cả bọn. “Em làm miễn phí.”

Bốn cô gái cùng quay lại để nhìn xem ai vừa nói.

Ồ, nhìn kìa, đó là cô bé Ginny, Blair nghĩ trong đầu. *Đứa học trò lớp 9 đã vẽ kiểu chữ thư pháp trong cuốn tập nhạc thánh ca của trường mình.*

“Tối nay, em có thể hoàn thành đồng thiệp bằng tay và bỏ chúng vào phong thư. Chúng ta chỉ phải tốn tiền vật liệu thôi mà, em còn biết chỗ bán loại giấy rất tốt mà giá lại rẻ” Jenny Humphrey nói.

“Con bé thiết kế mấy cuốn sách thánh ca ở trường mình đó” Kati thì thầm với Tina. “Mấy cuốn đó nhìn đẹp lắm.”

“Ừ đúng rồi” Isabel tán đồng “Đẹp tuyệt vời luôn.”

Jenny đỏ mặt và nhìn chằm chằm vào miếng vải sơn lót sàn nhà bóng loáng của cửa hàng cà phê, chờ Blair ra quyết định. Nó biết Blair là thủ lĩnh của vụ này.

“Và em sẽ làm miễn phí tất cả?” Blair nói với vẻ đầy hồ nghi.

Jenny giương to mắt “Em hy vọng là nếu em làm tất cả đồng thư mời đó không biết em có thể đến tham dự bữa tiệc không ạ?” nó hỏi.

Blair cân đo lợi hại của đề nghị này trong đầu. Lợi là: tất cả thiệp mời sẽ được thiết kế rất độc đáo và trên hết là tất cả thiệp được làm miễn phí, vì vậy bọn chúng không cần thiết phải chặt bóp vụ hoa hòe. Hại là: Thật sự có điều gì đó đáng sau vụ này.

Blair nhìn con nhỏ mặt đỏ từ đầu đến chân. Tình nguyện viên bé nhỏ và xinh xắn, mới học lớp 9 của chúng có bộ ngực đồ sộ. Nó chắc chắn là đứa ăn rất dữ dội và chiếm khá nhiều chỗ trống tại bữa tiệc... nhưng có nhằm nhò gì kia chứ?

“Chắc chắn rồi, em có thể sáng tạo thiệp theo ý em. Làm một cái để mời một đứa trong đám bạn của em luôn.” Blair nói và trao danh sách khách mời cho Jenny.

Ôi thật là hào phóng làm sao!

Blair đưa cho Jenny tất cả những thông tin cần thiết và Jenny biến khỏi quán cà phê nhanh không kịp thở. Các cửa hàng bán vật liệu sắp đóng cửa

sớm và nó không còn nhiều thời gian. Danh sách khách mời dài hơn là nó nghĩ trước đó, và nó sẽ phải thức suốt đêm để làm đồng thiệp mời, nhưng nó sẽ được đi dự tiệc, đó mới là tất cả mấu chốt của vấn đề.

Chờ đến khi nó báo cáo vụ này với anh Dan. Anh ấy sẽ phải *thay đổi ý định* của mình thôi. Và nó sẽ buộc anh đi cùng nó đến bữa tiệc, dù anh có thích hay là không.

Cuốn theo chiều gió thì hồngбет

Sau hai ly Martini và ba cuộn phim chụp tại chỗ anh em nhà Remi, Serena nhảy vội ra khỏi chiếc taxi đậu trước cổng trường Constance và chạy nhanh vào hội trường của trường, nơi buổi tập vở kịch của câu lạc bộ đã diễn ra. Như thông lệ, cô trẻ một tiếng rưỡi đồng hồ.

Âm thanh vui vẻ của cây đàn dương cầm đang đánh bài hát Talking Heads vang vọng xuống hành lang. Serena đẩy cánh cửa hội trường để tìm người bạn cũ của cô, Ralph Bottoms III, người đang hát bài Burning Down the South, cùng giai điệu với bài Burning Down the House với bộ mặt hoàn toàn thật thà. Cậu đang hóa trang giống nhân vật Rhett Butler, với một bộ râu mép và cái áo có nút bằng đồng thau. Chỉ trong hai năm rồi mà Ralph phệ ra thấy rõ và khuôn mặt của cậu đỏ hồng hào như thể là cậu đã ăn quá nhiều thịt bò sống. Cậu đang nắm tay một cô gái có vẻ người chắc nịch, mái tóc nâu xoắn tít và khuôn mặt hình trái tim - nàng Scarlet O'Hara. Cô nàng này cũng đang hát, hát to và nhấn mạnh từng chữ một với giọng Brooklyn đậm đặc.

Serena dựa lưng vào tường để ngắm cảnh này với một nỗi lo sợ pha lẫn phần khích. Mọi việc diễn ra ở phòng triển lãm tranh không gây phiền gì đến cô, nhưng nó thực là đáng sợ.

Khi bài hát kết thúc, những người còn lại trong câu lạc bộ kịch nói Interschools đều vỗ tay cổ vũ inh ỏi, và sau đó giáo viên kịch nói, một phụ nữ người Anh trung niên bắt đầu chỉ đạo diễn xuất cảnh diễn kế tiếp.

“Đặt hai tay lên hông đi cô Scarlett” bà giáo hướng dẫn. “Thể hiện ra cho tôi thấy đi, cho tôi thấy nào. Như thế. Tưởng tượng các bạn là những người trẻ nhạy cảm đang sống trong giai đoạn nội chiến ở miền Nam đi. Các bạn làm hồng các quy tắc hết rồi.”

Serena quay mắt nhìn chăm chăm ra cửa sổ và bắt gặp ba cô gái cùng bước ra khỏi một chiếc taxi ở góc đường số 90 và phố Madison. Cô nheo mắt nhìn và nhận ra Blair, Kati và Isabel. Serena khoanh hai tay quanh

người, cố rũ bỏ cái cảm giác kỳ lạ đã đeo bám cô từ khi cô trở về lại thành phố này. Lần đầu tiên trong cả cuộc đời mình, cô cảm thấy bị bỏ rơi và lạc lõng.

Không nói một lời với ai trong câu lạc bộ kịch nói - như: xin chào? tạm biệt! - Serena lao nhanh ra khỏi hội trường và ra ngoài khu hành lang. Trên bức tường dán chi chít những tờ bướm và thông báo và cô ngừng lại để đọc. Một trong những tờ bướm là thông báo tuyển diễn viên đóng phim của Vanessa Abrams.

Quá biết Vanessa, cô thừa hiểu bộ phim sẽ rất nghiêm túc và ít khán giả ghé mắt tới, nhưng như vậy còn tốt chán so với cảnh phải thét những bài hát ngu ngốc, rồi nhảy điệu Hokey-Pokey với gã Ralph Bottoms III mập ú, mặt đỏ kè. Buổi tuyển người của Vanessa đã diễn ra cách đây một tiếng, trên một băng ghế gỗ trong công viên Madison Square nhưng có lẽ nó vẫn còn đang diễn ra. Lại một lần nữa, Serena nhận ra mình đang đón một chiếc taxi và thẳng tiến về phía trung tâm phố.

* * *

“Đây là cách mà tôi muốn cậu thể hiện cảnh này” Vanessa bảo Marjorie Jaffe, sinh viên năm hai tại trường Constance và cô gái duy nhất đến thử vai Natasha trong bộ phim của Vanessa. Marjorie có mái tóc đỏ xoắn tít với cái mũi tẹt lấm tấm đầy tàn nhang và trông như là không có cổ. Nó luôn miệng nhai kẹo cao su và rõ ràng sẽ là một viễn cảnh đầy ác mộng nếu chọn nó vào vai này.

Mặt trời đang lặn dần và một thứ ánh sáng ửng hồng phủ đầy xuống Công viên Madison Square. Trong không khí là mùi đặc trưng của thành phố New York mỗi khi thu về, đó là mùi hỗn hợp của khói từ các lò sưởi, của lá khô, của những chiếc bánh mì kẹp nóng hổi, nước đái chó và khói xe buýt.

Daniel đang nằm ngửa trên băng ghế gỗ trong công viên theo tư thế Vanessa đã chỉ trước đó, tư thế một người lính bị thương, tay chân sưng sượng hết sức đau đớn. Bị thương do chiến tranh và do tình yêu, anh lính gày

gò xanh xao một cách bí hiểm và trông hết sức nhàu nhĩ. Một cái tẩu nhỏ bằng thủy tinh đặt nằm trên ngực anh. Vanessa đã may mắn tìm thấy cái tẩu này trên đường phố ở Williamsburg vào một dịp nghỉ lễ cuối tuần. Đó là một thứ đạo cụ hoàn hảo mà nó dành cho chàng quý tộc gợi tình và bị tổn thương của mình.

“Tôi sẽ đọc lời thoại nhân vật Natasha. Bạn diễn theo cẩn thận nhé,” nó bảo Marjorie. “Ok, Dan, diễn.”

“Anh có ngủ được chút nào không?” Vanessa đọc lời nàng Natasha và hướng nhìn chăm chăm vào Dan - trong vai chàng quý tộc Andrei.

“Không, anh đã nhìn ngắm em rất lâu rồi. Tận sâu thẳm trong anh, anh biết em rồi sẽ ở đây. Ngoài em ra, không ai có thể mang đến cho anh cảm giác nghỉ ngơi trong sự êm ái thế này... quá ư là dịu dàng êm ái! Anh thấy như đang thả mình trong niềm vui dịu ngọt nào đó,” Dan - trong vai chàng quý tộc Andrei chậm rãi nói.

Vanessa quỳ gối xuống trước đầu ghế của Dan, khuôn mặt nó tỏa ngời một niềm vui sướng đầy vẻ tôn nghiêm.

“Natasha thân thương, anh yêu em quá đời! Yêu em hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này!” Dan thở hổn hển, cố gắng để ngồi dậy nhưng lại nằm vật xuống băng ghế như thể đang phải chịu đựng đau đớn lắm.

Cậu đang nói lời yêu với nó! Vanessa chớp lấy cánh tay cậu, khuôn mặt nó đỏ bừng và đầy niềm phấn khích. Nó hoàn toàn chìm đắm trong khoảnh khắc thần tiên này! Rồi chợt nó nhớ lại thực tại, buông tay Dan ra rồi đứng dậy.

“Bây giờ đến lượt cậu,” nó bảo với Marjorie.

“Được rồi, Kay,” Marjorie nói, miệng nhai kẹo cao su nhóp nhép. Nó tháo cái dây buộc ra khỏi mớ tóc thô, xoắn tít màu đỏ của nó và lấy tay giữ giữ cho tóc xõa ra. Đoạn nó quỳ gối bên cạnh băng ghế Dan đang nằm và cầm lấy tờ kịch bản. “Sẵn sàng chưa?” nó hỏi cậu.

Dan gật đầu.

“Anh có ngủ được chút nào không?” Marjorie hỏi, mắt chớp điếu lia lịa và mồm liên tục nhai kẹo cao su.

Dan nhắm tịt mắt và đọc lời thoại của cậu. Nếu không nhắm mắt lại cậu không thể nào diễn xong vai mà không phá lên cười.

Đến khoảng giữa cảnh này, Majorie còn bắt chước sai bét cách phát âm theo giọng Nga. Thiệt là kinh khủng không thể tưởng tượng nổi.

Vanessa im lặng chịu đựng, thầm suy nghĩ nó sẽ xử lý bộ phim theo cách nào nếu không có nhân vật Natasha. Trong phút chốc nó bỗng hình dung ra cảnh mình sẽ đi mua một bộ tóc giả và tự đóng vai này luôn và để cho ai đó sẽ thay nó thực hiện phần ghi hình. Nhưng mà đây là một dự án rất quan trọng của nó, nó phải đích thân quay phim mới được chứ.

Bỗng nhiên, có ai đó thúc vào khuỷu tay nó và thỏ thẻ: “Cậu có phiền không nếu tớ cũng muốn thử vai sau khi cô bạn kia đóng xong?”

Vanessa quay lại và nhìn thấy Serena van der Woodsen thở hổn hển, vì vừa chạy băng qua công viên, và đang đứng trước mặt nó. Hai má của cô ửng hồng và đôi mắt sâu thăm thẳm như bầu trời đêm lấp lánh ánh sao. Serena chắc chắn chính là nàng Natasha nó đang tìm kiếm, nếu quả thật trên đời này từng có một nàng Natasha như thế.

Dan bật ngồi dậy, quên phắt cái vụ đang bị thương và những lời thoại của cậu. Cái tẩu nhỏ rơi lăn tròn trên đất.

“Khoan chứ, tụi mình chưa đóng xong mà,” Marjorie kêu lên. Nó chìa tay trước mặt Dan. “Đoạn này cậu phải hôn vào tay tớ.”

Dan liếc nhìn nó với ánh mắt hờ hững.

“Được thôi” Vanessa bảo với Serena. “Marjorie, nhờ cậu đưa kịch bản cho Serena!”

Serena và Marjorie đổi chỗ cho nhau. Lúc này mắt Dan mở to hết sức. Cậu thậm chí còn không dám chớp mắt một cái.

Và cả hai bắt đầu đọc lời thoại. “Anh đã nhìn ngắm em rất lâu rồi” Dan nói, thả hồn vào từng lời phát ra.

Serena quỳ gối cạnh cậu và nắm lấy tay cậu. Dan tưởng như suýt ngất và cậu thầm biết ơn là đạo diễn đã cho cảnh này cậu nằm trên ghế.

Ồi chu choa, thiệt là một cậu chàng dễ rung động.

Cậu đã từng đóng trong nhiều vở kịch nhưng cậu chưa bao giờ cảm nhận được thứ cảm xúc mà người ta gọi là “điện giật” như thế này trước bất kỳ đứa con gái nào. Được trải qua điều này với Serena van der Woodsen thật chẳng khác một cảm giác chết lịm mê mẩn. Giống như thế cậu và Serena đang chia cùng nhau một luồng hơi thở, đều đặn, nhịp nhàng và hài hòa. Cậu im lặng và sững sờ, trong khi cô rực rỡ tỏa sáng quanh cậu như những chùm pháo hoa nhiều màu sắc.

Serena cũng đắm chìm trong cảm xúc như thế. Lời thoại trong kịch bản quá đẹp và đầy mê đắm, và cái cậu Dan đáng vẻ lù lù trước mặt cô diễn vai của cậu quá đạt.

Mình sẽ tham gia vào trò này, cô nghĩ ngợi và khẽ rùng mình. Cô chưa bao giờ thực sự nghĩ ngợi về những điều mà cô muốn làm trong cuộc đời mình, nhưng có lẽ diễn xuất là một thứ rất thích hợp với cô.

Cả hai diễn viên tiếp tục đọc lời thoại lướt qua khỏi đoạn cần đọc. Cả hai trông như quên luôn là mình đang diễn. Vanessa cau mày. Serena rất tuyệt - cả hai người này diễn với nhau thì rất tuyệt - nhưng Dan đang mê mẩn con nhỏ. Quả thật là khổ nạn không thể chịu được mà!

Con trai thì đứa nào cũng thế! Vanessa nghĩ bụng, đoạn hăng giọng thật lớn “Rồi. Cám ơn Serena. Cám ơn Dan,” nó vờ nguệch ngoạc vào cuốn tập cầm trên tay như đang viết dòng nhận xét. “Ngày mai tôi sẽ báo kết quả cho bạn, được chứ?” nó bảo với Serena. *Cứ mà nằm mơ đi*, nó viết thế.

“Đóng phim vui ghê,” Serena nói và mỉm cười với Dan.

Trên chiếc ghế chỗ cậu ngồi, Dan vẫn còn đang mơ màng nhìn cô đắm đuối, chưa thoát ra khỏi đợt sóng cảm xúc.

“Marjorie, ngày mai tôi cũng sẽ báo cho bạn biết kết quả, được chứ?” Vanessa bảo với con bé đầu đỏ.

“Cám ơn rất nhiều vì đã cho tớ thử vai,” Serena ngọt ngào nói và quay đi.

“Hẹn gặp lại sau nhé!,” Dan chào, giọng vẫn đảm đẫu.

“Tạm biệt” Marjorie nói, vẫy tay chào cậu và rồi chạy đẫu theo sau Serena.

“Bọn mình tập lại cảnh độc thoại của cậu đi Dan,” Vanessa khẽ gắt giọng. “Tớ muốn quay cảnh đó đầu tiên.”

* * *

“Cậu đón chuyến tàu số mấy vậy?” Marjoire hỏi Serena khi cả hai đũa đang cùng rảo bước ra khỏi khu công viên.

“À, ừm” Serena trả lời, cô chưa từng bao giờ đón tàu điện ngầm nhưng cũng chẳng chết gì nếu đi cùng với Marjorie “Tớ nghĩ là chiếc số 6.”

“Hả, tớ cũng vậy” Marjorie vui vẻ nói “Tụi mình đi cùng đường nhau đó.”

Đang giờ cao điểm, chuyến tàu điện ngầm nhồi chật ních người. Serena nhận ra mình bị kẹt cứng giữa một người phụ nữ đeo cái túi hiệu Daffy to đùng và một thằng bé béo mũm không có cái gì để vịn vào ngoại trừ chiếc áo khoác của Serena. Marjorie đang vịn vào thanh ray trên đầu hành khách nhưng nó cũng chỉ có thể dùng mấy đầu ngón tay chạm vào thanh sắt và cả người nó cứ bị đùn đẩy về phía sau, giẫm cả lên chân của người khác.

“Cậu có nghĩ Dan cực kỳ đẹp trai không?” Marjoire hỏi Serena “Tớ không thể chờ nổi cho đến khi hai đũa đợc đợc phim chung với nhau. Tớ sẽ phải thường xuyên gặp gỡ cậu ấy mỗi ngày.”

Serena mỉm cười. Hiển nhiên là Marjorie, với một chút buồn bã, sẽ nghĩ rằng Serena sẽ nhận đợc vai này thôi, bởi vì Serena tuyệt đợc chắc chắn rằng cô sẽ nhận đợc vai này. Cô tin chắc như đinh đóng cột.

Serena tưởng tượng ra cảnh làm quen với Dan. Cô tự hỏi không biết cậu học trường nào. Cậu ấy có đôi mắt sẫm màu, đầy sức ám ảnh, và cậu đọc lời thoại trong phim như thể cậu sống trong thế giới ấy. Cô thích điều đó.

Cả hai đứa sẽ phải tập diễn chăm chỉ sau giờ học ở trường. Cô tự hỏi liệu cậu có thích đi chơi với cô không, và cậu ấy thích uống thứ gì.

Chuyến tàu đột ngột dừng lại ở chặng đường số 59 và đường Lexington-Bloomington's. Serena té nhào vào cậu bé phía trước cô.

“Ồi ối” thằng bé kêu lên và liếc xéo cô.

“Tớ xuống ở đây rồi” Marjorie nói và chen ra phía cửa “Chia buồn nếu như cậu không được nhận vai nhé. Gặp cậu ngày mai tại trường.”

“Chúc may mắn” Serena gọi với theo. Chuyến tàu đã thừa người một chút và Serena buông mình xuống một chỗ trống, đầu óc cô cứ nghĩ loanh quanh về Dan.

Cô tưởng tượng ra cảnh mình đang ngồi cùng cậu trong một quán nước mờ tối, cùng uống cà phê Ai-len và bàn về văn học Nga. Có vẻ như Dan đọc sách rất nhiều. Cậu có thể cho cô mượn sách để đọc và giúp cô diễn xuất. Có thể hai người còn thậm chí trở thành bạn bè của nhau. Cô hoàn toàn có thể chơi với một người mới mẻ.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Tớ đã từng tham gia vào một vở kịch của câu lạc bộ kịch nói liên trường. Tớ đã nói một câu thoại nổi tiếng: “Núi băng kìa!” Đố các cậu biết tớ đóng trong vở kịch nào và trang phục của tớ trong nhân vật đó như thế nào? Một trăm người đoán đúng được tặng miễn phí một bức ảnh của anh em nhà Remi.

Mà thôi, chuyện về tớ như thế đủ rồi.

Hình ảnh làm người mẫu đầu tiên của s!

Những bức ảnh chụp sẽ được tung ra cuối tuần này. Đó là những tấm áp phích hoàn toàn mới và tuyệt đẹp được trang trí hai bên thành của mấy chiếc xe buýt, trên những chuyến tàu điện ngầm, trên hộp quảng cáo của taxi và còn xuất hiện đầy rẫy trên mạng internet nữa (kể với các cậu là tớ cũng lên mạng xem rồi). Đó là một bức ảnh tuyệt vời của S – không phải khuôn mặt của cô, nhưng có tên của cô trên đó vì vậy các cậu sẽ nhận ra đó là cô ấy. Xin chúc mừng S với những hình ảnh đầu tiên trong vai trò người mẫu!

Những cảnh trông thấy

B, **K** và **I** cả bọn đang ngồi cùng nhau ở quán **Ba gã trai** để ăn khoai tây chiên, uống sô-cô-la nóng. Những chiếc túi xách hiệu Intermix căng phồng của chúng được đặt dưới gầm bàn. Có phải là bọn con gái này không còn chỗ nào khác để đi? Vậy mà tớ cứ nghĩ là nhóm này ra đường là cứ đến chỗ nhậu nhẹt, say xỉn chốn tiệc tùng thôi. Vì thế thấy cảnh này thật thất vọng. Dù vậy, chính mắt tớ thấy **B** rót một ít rượu brandy vào ly sô-cô-la nóng của nó. Khá lắm cô bé. Tớ cũng nhìn thấy một cô gái đội tóc giả trông quen quen đang đi vô một bệnh viện nổi tiếng về trị bệnh lây truyền qua đường

tình dục ở khu trung tâm. Nếu đó chính là S , cô ấy dứt khoát là một ca bệnh khó chịu nhất. À, để phòng trường hợp các cậu thắc mắc tại sao tớ luôn luôn bắt gặp được những chuyện xảy ra ở cái bệnh viện chuyên trị bệnh qua đường tình dục đó thì tớ xin giải thích thêm là tớ thường hay đi làm tóc ở một tiệm rất nổi tiếng, nằm đối diện bệnh viện này, trên cùng một con đường.

Email của các cậu:

H: GNC thân mến,

Cậu có thực sự là một đứa *con gái* không vậy? Sao cậu giống dạng người giả vờ nói mình là một đứa con gái trong khi kỳ thực lại là một nhà báo già 50 tuổi và chán phèo, không có việc gì hay ho để làm, trừ việc đi hù dọa tụi con nít như tớ. Đồ thảm bại.

-khongtinai

D: khongtinai vô cùng thân mến,

Tớ là đứa *con gái* nhất mà cậu từng ao ước muốn gặp. Và tớ cũng chỉ ở tuổi sắp đi học đại học, sắp được đi bầu cử thôi. Làm sao tớ biết cậu không phải là một lão cay cú 50 tuổi đầy mụn nhọt trên mặt, cảm thấy đầy mặc cảm tội lỗi trước những cô gái ngây thơ trong trắng như tớ đây?

-GNC

H: GNC thân mến,

Tớ thích chuyên mục của cậu quá trời quá đất đi, tớ đã đưa cho bố tớ đọc và bố cũng cực thích luôn!!! Bố tớ có bạn bè làm việc ở tờ *Paper*, tờ *Village Voice* và vài tạp chí khác. Đừng có ngạc nhiên nếu chuyên mục của cậu ngày càng có nhiều, thật nhiều người đọc! Tớ hy vọng cậu không thấy phiền nhé!!! Mãi mãi yêu cậu!!!

-Fancuongcuagnc

Đ: Phiền ư? Không đời nào. Chuyên mục của tớ luôn sẵn sàng trở nên lớn mạnh. Tớ cũng sẽ trở nên nổi tiếng. Tớ sẽ không còn phải đóng những vai độc thoại dở ẹc trong câu lạc bộ kịch nói của trường nữa. Thậm chí sắp tới đây, cậu sẽ được thấy hình ảnh của tớ trên những chiếc xe buýt.

Tớ chẳng hề sợ chi cả!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Một kẻ bị hắt hủi

“Ngon quá đi” Serena nói, dán mắt vào những chiếc bánh bích quy đặt trên bàn trong phòng ăn trưa của trường Constance. Bánh quy kem bơ lạc, sô-cô-la, bánh bột yến mạch. Cạnh những chiếc bánh là các ly nhựa rót đầy nước cam hoặc sữa. Một chị phục vụ đang phân chia mấy chiếc bánh, để đảm bảo mỗi cô gái chỉ được ăn hai chiếc thôi. Lúc này là giờ ra chơi. Hàng ngày, trường Constance dành cho các cô gái của mình khoảng 20 phút ra chơi sau tiết học thứ hai, khối lớp nào cũng được nghỉ như thế.

Khi chị phục vụ quay đầu đi, Serena chớp lấy sáu cái bánh kem bơ lạc và chuồn tức khắc để ăn ngẫu nhiên. Rõ ràng kiểu này thì không phải là bữa ăn sáng lành mạnh nhưng cô không thể nào cưỡng lại được. Tối hôm trước cô đã thức rất khuya để đọc bộ *Chiến tranh và hòa bình* bìa bọc da dày cộp của bố cô để chuẩn bị thật tốt cho việc vào vai trong bộ phim của Vanessa.

Ồi chu choa, cuốn *Chiến tranh và Hòa bình* nó dài như thế là có đến hai triệu trang vậy. Sao chưa nghe cuốn cẩm nang học đường *CliffsNotes* đề cập đến vậy ta?

Serena nhìn thấy Vanessa vẫn mặc chiếc áo cổ lọ màu đen như thường lệ và trông có vẻ đang chán nản, vừa bước ra khỏi quầy bếp của quán ăn với tách trà cầm trên tay. Serena cầm một chiếc bánh vẩy vẩy con nhỏ, và Vanessa tiến đến.

“Xin chào!,” Serena vui vẻ nói “Có kết quả chưa cậu nhỉ?”

Vanessa hớp một ngụm trà. Tối qua nó đã thức quá nửa đêm chỉ để cố suy nghĩ xem sẽ chọn ai giữa Serena và Marjorie vào vai diễn. Nhưng nó không thể nào xóa được khỏi đầu ánh mắt đăm đõi trên khuôn mặt của Dan khi cậu đọc kịch bản với Serena. Và dù cho Serena có xuất sắc như thế nào thì nó không bao giờ muốn thấy ánh mắt ấy xuất hiện trên mặt Dan một lần nữa. Hiển nhiên là nó cũng không muốn ghi cái cảnh ấy vào phim của mình.

“Thật ra là có kết quả rồi. Tôi chưa kịp nói với Marjoire nữa,” Vanessa bình tĩnh đáp “nhưng tôi quyết định chọn bạn ấy vào vai diễn.”

Serena làm rơi chiếc bánh quy cô đang ăn dở xuống sàn nhà và bật lên thẳng thốt “Hả!”

“Vâng” Vanessa nói, đầu óc rối bời để suy nghĩ tìm ra lý do chính đáng tại sao nó lại chọn Marjorie trong khi Serena rõ ràng là hoàn hảo để nhận vai. “Nét diễn của Marjorie thô mộc và ngây thơ. Đó là điều tôi đang tìm kiếm. Dan và tôi nghĩ rằng màn trình diễn của bạn có một chút gì.. à...ừm... phô quá.”

“Hả” Serena lại bật kêu lên. Cô không thể nào tin được điều đó. Cả Dan cũng loại cô ra luôn à? Vậy mà cô cứ nghĩ hai đứa sắp sửa có thể kết bạn với nhau rồi cơ chứ.

“Tôi cũng lấy làm tiếc” Vanessa nói, cảm thấy có một chút gì tội lỗi. Nó biết là nó không nên lôi Dan vào vụ này, cậu thậm chí còn không biết Serena đã bị loại ra. Nhưng thông báo kiểu như thế thì có vẻ chuyên nghiệp hơn. Nghe không có vẻ như nó đang chống lại Serena vì lý do cá nhân, không chút nào cả. Rõ ràng đây là một quyết định khắt khe mang tính chất công việc. “Dù vậy cậu là một nữ diễn viên rất giỏi” nó nói thêm “Đừng nản chí nhe.”

“Cám ơn” Serena đáp lời. Giờ sẽ không còn cảnh cô đi chơi cùng Dan, cùng tập dượt mấy đoạn hội thoại trong kịch bản như cô tưởng tượng. Và cô sẽ phải ăn nói làm sao với bà giáo Glos đây chứ? Đến giờ cô vẫn chưa tham gia bất kỳ một hoạt động ngoại khóa nào và sẽ không có một đại học tử tế nào muốn nhận cô vào.

Vanessa bỏ đi tìm Marjorie để báo cho con bé biết cái tin tốt lành. Nó sẽ phải thay đổi hoàn toàn bộ phim bởi bây giờ Marjorie là “ngôi sao” của nó. Có lẽ sẽ đổi thành phim hài cũng nên. Nhưng dù sao, ít ra, nó cũng đã tự cứu mình ra khỏi cái viễn cảnh của bộ phim *Tình yêu bất tận trong công viên khi ánh chiều buông* do nàng Serena van der Woodsen và chàng Daniel Humphrey đóng với nhau. Nghĩ đến đã thấy phát ớn luôn!

Serena đứng lặng ở một góc quán ăn. Mấy chiếc bánh quy còn lại vỡ vụn trong tay cô. Kịch *Cuốn theo chiều gió* hoàn toàn là thứ nhạt phèo còn cô thì lại quá phô để đóng trong phim *Chiến tranh và hòa bình*. Vậy cô còn có thể làm cái gì khác nữa? Cô lại gặm móng tay và đứng suy nghĩ miên man.

Cô lẽ cô nên tự mình làm một bộ phim. Blair sẽ tham gia bộ phim còn cô sẽ hỗ trợ. Khi hai đứa còn nhỏ, hai đứa luôn bàn luận về vụ làm ra những bộ phim. Blair luôn muốn trở thành một ngôi sao, được diện những bộ cánh tuyệt vời của hãng Givenchy giống như minh tinh Audrey Hepburn, ngoại trừ việc Blair thích đồ của hãng Fendi hơn. Và Serena luôn nói là muốn đạo diễn phim do Blair đóng. Cô sẽ mặc chiếc quần bằng vải lanh nhẹ, tha hồ phét lác qua một cái loa và được ngồi trên một chiếc ghế có ghi dòng chữ “Đạo diễn” trên đó.

Đây quả thật là cơ hội dành cho tụi nó.

“Blair”, Serena gần như muốn hét toáng lên khi cô nhìn thấy Blair đứng cạnh bàn đặt sữa. Cô chạy vội đến bên bạn, rồi cả lên vì ý tưởng tuyệt vời vừa lóe trong đầu mình. “Tớ cần cậu giúp” Serena nói, lắc mạnh cánh tay của Blair.

Blair đứng im phắc cho đến khi Serena bỏ tay ra.

“Xin lỗi cậu,” Serena nói “Nghe nè, tớ muốn làm một bộ phim và tớ nghĩ là cậu có thể giúp tớ, cậu biết đấy, giúp tớ mấy cái vụ quay phim và nhiều thứ khác vì cậu có học về phim mà.”

Blair liếc nhìn Kati và Isabel, hai đứa này đang đứng sau nó, im thin thít và hớp từng ngụm sữa. Đoạn nó quay lại nhìn Serena mỉm cười và lắc đầu “Xin lỗi, tớ không tham gia được” nó nói “Hôm nào tan lớp tớ cũng có hoạt động ngoại khóa. Tớ không có đủ thời gian để tham gia thêm.”

“Ồ, thôi đi mà, Blair” Serena nói, chộp lấy bàn tay của Blair. “Cậu nhớ không, chúng ta luôn muốn làm phim mà. Cậu muốn trở thành Audrey Hepburn mà.”

Blair gỡ tay cô bạn ra và khoanh hai tay trước ngực, rồi lại liếc sang Isabel và Kati.

“Cậu đừng có lo lắng, tớ sẽ làm hết mọi việc” Serena nói thêm, giọng lưỡng lự “Tất cả mọi việc mà cậu cần làm là chỉ bảo cho tớ cách sử dụng máy quay phim như thế nào, bày đặt ánh sáng và các thứ khác ra sao mà thôi.”

“Tớ không tham gia được mà,” nó cương quyết “Xin lỗi cậu.”

Serena mím chặt để môi không run bật lên. Hai mắt cô trông như càng ngày càng to hơn và trở nên đỏ nhừ.

Blair đã nhiều lần nhìn thấy những lần chấn động cảm xúc như thế này ở Serena vào ngày xưa, khi hai đứa quăn quýt bên nhau. Có một lần, khi hai đứa lên 8 tuổi, chúng đã đi bộ 3 dặm từ căn nhà ở vùng quê của Serena xuống thị trấn ở Ridgefield để mua kem ốc quế. Serena bước ra khỏi cửa hàng bán kem với cây kem ốc quế dâu cao ba tầng có sô-cô-la phủ bên trên. Cô bé cúi xuống vuốt ve một con chó được cột phía ngoài tiệm kem. Ba viên kem đổ ụp xuống đất. Đôi mắt Serena trợn to lên và khuôn mặt trông như sắp phát ban sởi đến nơi. Nước mắt cứ chực trào lăn tròn xuống má cô bé và khi Blair sắp sửa phải đến bên cạnh bạn để chia cho con bé que kem của mình thì người chủ tiệm đã đi ra mang theo một que kem mới.

Cảnh Serena đang sắp sửa bật khóc đến nơi chạm đến lòng trắc ẩn sâu thẳm trong Blair. Nó giống như một cơn bộc phát cảm xúc hoàn toàn vô tình.

“Ừm. Nhưng bọn mình sẽ đi chơi vào thứ sáu này” nó bảo với Serena “Chè chén gì đó đến 8 giờ tại quầy bar Tribeca Star nếu cậu muốn tham gia.”

Serena hít một hơi thật sâu và gật đầu “Giống như ngày xưa há!” cô nói, cổ nuốt nước mắt vào trong và ráng nặn ra một nụ cười.

“Đúng rồi” Blair đáp.

Nó ghi chú vào cái máy PalmPilot thông minh của mình để nhớ báo cho Nate biết là tụi nó sẽ không cùng đi chơi vào ngày thứ sáu mà thay vào đó là nó đi với Serena. Kế hoạch mới của Blair là đi với Serena nốc vài thứ gì đấy tại quán Tribeca Star, rồi hai đứa chia tay sớm, rồi Blair về nhà, thấp

nén khắp phòng mình, tắm rửa và nằm chờ Nate đến. Và rồi cả hai đứa sẽ làm tình suốt đêm trong tiếng nhạc lãng mạn. Nó đã tậu được một đĩa CD có giai điệu gợi tình để bật lên khi hai đứa làm chuyện đó.

Ngay cả những cô gái con nhà danh giá nhất cũng phải viện đến những thứ tồi tệ kiểu như bật đĩa CD khi chúng sắp sửa đánh mất trinh tiết.

Chuông tan học reo lên và các cô gái từ lớp học túa ra các hướng. Blair đi vào lớp học Nâng cao buổi trưa, còn Serena thì đi đến lớp học cũ, đơn điệu về cách làm phô mai Mỹ hiệu Kraft.

Serena không thể nào tin được rằng chỉ trong vòng có 10 phút vừa rồi cô đã bị người khác cự tuyệt mình đến hai lần. Và khi cô lấy mấy cuốn sách trong tủ đựng đồ riêng của mình ra, cô cố gắng nghĩ đến một kế hoạch hành động hoàn toàn mới. Cô không bao giờ có ý định bỏ cuộc.

Ảnh của cô nằm bên hông những chiếc xe buýt không thể trở thành vô dụng.

Giấc mơ kẻ tình si tan tành theo mây khói

Vanessa bỏ qua 5 phút đầu của tiết Toán để gọi vào di động của Daniel. Nó biết cậu có tiết học thứ tư tại Study Hall vào mỗi ngày thứ năm và cũng có thể cậu đang đi ra ngoài chơi, đang đọc thơ và hút thuốc lá. Một đứa con gái đang sử dụng quầy điện thoại công cộng của trường Constance ở hành lang gần cầu thang, vì vậy Vanessa đành đi ra ngoài quầy điện thoại công cộng nằm ở góc đường số 93 và quảng trường Madison để gọi.

Mấy cậu nhóc học tiểu học chơi bóng ném ở sân trường dự bị Riverside và khi chuông điện thoại của Dan reo, cậu đang ngồi trên băng ghế trong công viên bùng binh ở giữa đường Broadway. Cậu chỉ vừa mở cuốn *L'Etranger* của Albert Camus, cuốn mà cậu đang đọc trong lớp học tiếng Pháp học kỳ này. Cuốn sách làm Dan đắm đuối. Cậu đã đọc bản dịch tiếng Anh cuốn này nhưng quả thật đọc nguyên bản tiếng Pháp thì thú hơn, đặc biệt là đọc sách khi đang ngồi ở bên ngoài trường học, uống một thứ cà phê nhạt nhẽo và hút thuốc lá trong tiếng ồn ào xung quanh trên con đường đầy mùi hôi như đường Broadway. Thật là hợp tình, hợp cảnh. Khi mọi người đang vội vã đi lại xung quanh, Dan thấy như cậu tách biệt hẳn khỏi thế giới này và tách biệt hoàn toàn khỏi những xô bồ náo nhiệt của cuộc sống thường nhật, giống như cái gã trong cuốn sách.

Hai mắt của Dan quầng thâm vì tối hôm trước cậu không thể nào ngủ được. Serena van der Woodsen đã choán hết tâm trí cậu. Cả hai sẽ đóng phim cùng nhau. Biết đâu được hai đứa còn được hôn nhau nữa. Mọi thứ xảy ra tuyệt vời đến nỗi không thể tin được.

Cậu chàng tội nghiệp, cậu có quyền mơ mộng mà.

Điện thoại của cậu vẫn đang reo.

“A lô” Dan bắt máy.

“Chào cậu. Vanessa nè!”

“Chào!”

“Nghe nè, tớ phải nói nhanh để vào học. Tớ chỉ muốn báo cậu biết tớ đã chọn Marjorie vào vai diễn” Vanessa liến thoắng.

“Ý cậu là chọn Serena hả” Dan hỏi lại, búng nhẹ tàn thuốc và bập thêm một hơi thuốc lá nữa.

“Không, tớ nói là chọn Marjorie mà.”

Dan thở hắt ra và bóp chặt cái máy điện thoại trong tay “Gượm nào. Cậu đang nói cái gì vậy hả? Con nhỏ Marjorie tóc đỏ luôn miệng nhai kẹo cao su ấy hả?”

“Đúng rồi, nhỏ đó đó. Làm sao tớ nhầm tên hai đứa đó với nhau được chứ” Vanessa kiên nhẫn trả lời.

“Nhưng nhỏ Marjorie quá tệ rồi, cậu không thể chọn nó được” Dan cương quyết.

“À, đúng, nhưng tớ thấy trong cái tệ của nó có cái hay. Nhỏ đó thô mộc, mãnh liệt... Tớ nghĩ có nó bộ phim sẽ dữ dội hơn, cậu biết rồi đó. À, mà hình như cậu không mong nó vào phim này” Vanessa nói.

“Chắc chắn là không mong rồi” Dan châm chích “Nghe này, tớ nghĩ đây là một lựa chọn hoàn toàn sai lầm. Serena mới là lựa chọn hoàn hảo. Tớ không biết tại sao cậu lại không chọn cô ấy. Cô ấy quá tuyệt vời.”

“Ái chà, được rồi, tôi là đạo diễn mà, đó là lựa chọn của tôi. Và tôi chọn Marjorie, được không?” Vanessa thật sự không muốn nghe về việc Serena tuyệt vời như thế nào “Ngoài ra, tớ cũng đã nghe quá nhiều điều tiếng về Serena rồi. Tớ thấy cô ấy không phải lúc nào cũng đáng tin cậy.”

Vanessa khá chắc rằng những điều nó nghe nói về Serena hoàn toàn là chuyện bịa đặt, nhưng nó thấy có lẽ không hại gì khi đánh động Dan về những điều đó.

“Cậu nói vậy là ý gì?” Dan hỏi “Tiếng xấu gì?”

“Như là chuyện nó sản xuất thứ ma túy riêng dán nhãn chữ S, rồi nó còn mắc căn bệnh lây truyền qua đường tình dục rất nặng nữa,” Vanessa kể “Tớ

thật sự không muốn dính líu vào những chuyện như thế.”

“Cậu nghe mấy điều này ở đâu vậy?” Dan hỏi.

“Tớ có nguồn tin riêng,” nó đáp.

Một chiếc xe buýt đang âm ỉ chạy trên đường Madison hướng về phía khu Cloisters. Bên hông xe buýt là một bức ảnh cỡ đại chụp một cái lỗ rốn. Hay là một vết thương do bị súng bắn cũng nên? Bên cạnh tấm áp phích là một dòng chữ viết kiểu con gái, nguệch ngoạc tên của bức ảnh là “Serena.”

Vanessa chú mục vào chiếc xe buýt. Liệu nó có hóa điên hay không? Hay thật sự là Serena đang hiện diện và hiện hữu ở khắp nơi? Thậm chí là mỗi phần cơ thể của con nhỏ đó cũng vậy?

“Tớ chỉ nghĩ rằng nhỏ đó không thích hợp với bọn mình” Vanessa nói tiếp, hy vọng có thể lay chuyển được Dan nếu dùng chữ “bọn mình.” Vì đây là phim của *hai đứa* mà, chứ đâu phải phim của nó không đâu.

“Tốt thôi” Dan lạnh nhạt.

“Thế thứ sáu này cậu có đi chơi ở khu Brooklyn với tớ và chị Ruby không?” Vanessa hỏi, hớn hờ thay đổi đề tài.

“Không, không đi đâu” Dan nói “Gặp sau nhé,” cậu tắt máy rồi giận dữ ném điện thoại vào trong chiếc cặp xách màu đen của mình.

* * *

Sáng hôm đó, cô em gái Jenny bước loạng choạng vào phòng cậu, mắt của con nhỏ đỏ quạch và hai tay lấm lem đầy mực đen. Nó thấy một tấm thiệp mời đi dự bữa tiệc chim ưng ngổ ngẩn lên sàn nhà cạnh giường ngủ của anh nó. Thật sự cậu đã dám nghĩ đến chuyện khi cậu trở thành bạn diễn với Serena, cậu có thể *tháp tùng* cô đến bữa tiệc chết dẫm đó. Còn giờ đây, cái ước mơ bé bỏng nhỏ nhoi đã tan tành theo mây khói.

Dan không thể tin nổi điều này. Cơ hội quý giá để tiếp cận Serena của cậu trôi tuột mất chỉ vì Vanessa muốn đem cái bằng nghệ thuật của con nhỏ thí nghiệm, bằng cách làm ra bộ phim dở tệ chưa từng thấy. Thật là không thể tin nổi. Càng không thể tin nổi khi đó lại chính là Vanessa, vốn là một

nữ hoàng của sự nghiêm túc, lại thật sự đang hạ thấp phẩm giá để bị ảnh hưởng bởi những lời đồn đại về một đứa con gái mà nó chỉ biết sơ sơ. Có lẽ nào cuối cùng thì trường Constance cũng đã làm tha hóa con nhỏ đến như thế.

Ồ, làm ơn đừng trở thành một kẻ phá nát niềm hạnh phúc của người khác. Ngồi lê đôi mách thì cũng có cái thú của nó. Lắm lời thì cũng có cái thú của nó. Không ai thích lắm lời nhưng ai cũng có xu hướng lắm lời.

Một chiếc xe buýt dừng trước đèn giao thông ngay trước mặt Dan. Đập vào mắt cậu đầu tiên là cái tên Serena, được viết bằng dòng chữ màu xanh nguệch ngoạc theo kiểu chữ viết tay khá cầu thả của một đứa con gái, nằm trên một tấm poster khổng lồ màu đen - trắng chụp ảnh một cái gì đó trông giống một nụ hồng. Đó là một bức ảnh tuyệt đẹp.

fan cuồng chạm mặt thần tượng

Đến ngày thứ năm, Jenny đã trở thành một thây ma di động vì cả đêm không ngủ, nhưng bù lại, nó hoàn tất đồng thiệp mời cho bữa tiệc *Hôn lên môi đi*, và bây giờ nó và anh Dan, mỗi người có hẳn một tấm thiệp mời riêng.

Nó đang đói lả vì chỉ mới “tiêu thụ” có một trái chuối và một trái cam từ tối hôm trước. Thậm chí, nó còn bỏ cả bữa sáng với món bánh nướng sô-cô-la. Vì thế mà đến bữa ăn trưa, nó xoáy đến hai chiếc bánh sandwich nướng kẹp phô mai và hai ly yogurt cà phê từ bà bếp của trường Constance, rồi mang bữa tiệc thịnh soạn của nó vào phòng ăn của trường, tìm một chỗ ngồi yên tĩnh tại một chiếc bàn. Trong khi nó đang đánh chén, nó tranh thủ làm luôn bài tập về nhà, tối qua nó không kịp làm.

Jenny chọn một chiếc bàn nằm trước bức tường có gắn tấm gương ở một góc khuất trong phòng ăn. Những đứa con gái lớn hơn ít khi nào ngồi ăn tại những chiếc bàn gần tấm gương gắn trên tường, vì chúng có cảm giác mình mập hơn, do đó chiếc bàn này luôn luôn trống. Jenny đặt khay thức ăn của mình xuống, và khi nó sắp sửa ngốn ngẫu thức ăn thì nó thấy có một tờ giấy đăng ký được dán dính trên mặt kính.

Nó lục lọi cái ba lô để tìm một cây viết. Nó viết vội tên mình vào đầu danh sách - nó cũng chính là người đầu tiên đăng ký vào danh sách này! - rồi sau đó ngồi xuống trước khay thức ăn cao ngất của nó mà tim vẫn còn đập thình thịch. Cuộc sống quả là đầy ắp những điều diệu kỳ. Mọi thứ càng ngày càng tốt đẹp hơn.

Và mọi việc càng trở nên kỳ diệu hơn khi chính Serena van der Woodsen vừa bước ra khỏi hàng người xếp hàng chờ lấy thức ăn trưa và đi thẳng tới chỗ Jenny, tay bê khay thức ăn của cô. Có thật sự là chính Serena sẽ ngồi xuống cùng bàn với nó không? Có phải cô đang hiện diện bằng xương bằng thịt chứ không phải trong mơ?

Hít vào, thở ra thật sâu nào!

“Chào em” Serena nói, tươi cười chào Jenny và đặt khay thức ăn của mình xuống bàn.

Lạy chúa, chị ấy xinh đẹp quá đi thôi. Mái tóc chị ấy màu vàng nhạt theo kiểu mà những đứa con gái khác trong trường Constance đều cố gắng có được khi dành hàng giờ liền ngồi trong các salon làm tóc tại thẩm mỹ viện Bergdorf Goodman để nhuộm. Nhưng các cậu có thể yên tâm rằng màu tóc Serena hoàn toàn là màu tự nhiên.

“Có phải chị vừa nhìn thấy em đăng ký vào danh sách giúp đỡ cho bộ phim của chị không?” Serena hỏi.

Jenny gật đầu, không nói nổi nên lời trước sự hiện diện quá bất ngờ của thần tượng.

“Ái chà, em là người duy nhất đăng ký từ lúc chị dán thông báo đến giờ” Serena thờ dãi, ngồi xuống ở phía bàn đối diện với Jenny và bức tường gắn kính phía sau lưng nó. Cô không cần phải sợ cảm giác lo bị mập khi ăn. Cô không có một tí mỡ thừa nào. Cô nhướn cặp lông mày màu vàng nhạt nhìn Jenny. “Vậy em có thể làm được gì?”

Jenny chọc vào miếng bánh pho mát nướng của nó. Nó không thể tin nổi là nó đã ăn hai cái bánh sandwich. Chị Serena có thể nghĩ nó là một con lợn kinh khủng.

“Dạ, em có khiếu mỹ thuật ạ. Em trình bày những cuốn sách thánh ca cho trường, chị biết không, em có thể vẽ chữ thư pháp nữa. Năm nay em có vài bức ảnh được đăng trên tờ Rancor và một truyện ngắn nữa” Jenny trình bày.

Rancor là tờ tạp chí mỹ thuật do học sinh trường Constance thành lập. Vanessa Abrams là biên tập viên của tờ này.

“À, mà em cũng vừa hoàn thành việc thiết kế thiệp mời cho bữa tiệc lớn tổ chức vào tuần tới mà có rất nhiều người tham dự đó chị” Jenny nói, hớn hờ vì có cái để gây ấn tượng. “Chị Blair Waldorf nhờ em làm cho các chị ấy. Thật ra thì...” Jenny thò tay vào túi của nó và kéo ra một cái phong bì có đề tên Serena đã được nó trang trí bằng kiểu chữ thư pháp. “Trong danh

sách khách mời mà chị Blair đưa cho em, địa chỉ của chị vẫn là ở trường nội trú. Em đã tính đặt thiệp mời vào tủ đựng đồ riêng của chị ở trường hoặc tìm cách nào đó đưa cho chị” Jenny nói, mặt đỏ ửng “Nhưng giờ chị đã ở đây rồi thì...” Nó trao cái phong bì cho Serena.

Mình nói chuyện có giống *đứa lén lút* không nhỉ? Jenny tự hỏi.

“Cám ơn” Serena đáp, đón lấy cái phong bì. Cô mở ra và đọc nội dung tấm thiệp mời bên trong. Mắt cô tối sầm lại và vàng trán cau có, nghiêm nghị.

Trời ơi. Chị ấy nghĩ là tấm thiệp mời xấu quá! Jenny hoảng sợ nghĩ trong đầu.

Serena bỏ tấm thiệp vào túi và nhặt lại cây nĩa, trông cô có vẻ đang rối bời. Cô cắn một miếng rau diếp và nhai chậm rãi.

Jenny chú mục nhìn từng động tác, cử chỉ đầy mê hoặc và duyên dáng của Serena. Giá như mà nó đọc được cái giận bầm gan tím ruột đang diễn ra trong đầu Serena khi nghĩ đến hành động của Blair.

Nó đã không muốn mời mình đến dự tiệc. Nó thậm chí là còn không hé môi cho mình biết nó sẽ tổ chức tiệc.

“Tuyệt lắm” cuối cùng Serena cất lời khi vẫn còn trệu trạo nhai miếng rau diếp “Được rồi, chị thuê em làm cho chị” cô giơ tay ra và mỉm cười ngọt ngào với Jenny. “Chị là Serena” cô giới thiệu.

“Em biết rồi ạ!” Jenny đáp, mặt càng đỏ dừ dội “Em là Jenny.”

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

S và B: Tắm chung trong bồn nước nóng!

Một nguồn tin giấu tên cho biết như sau: hình như, trở về khi cả hai vẫn còn căng thẳng với nhau, S và B đã cùng tắm chung với nhau trong bồn tắm nước nóng ở dãy phòng của C tại khách sạn **Tribeca Star**. Liệu nụ hôn cả hai dành cho nhau có thật là cách chúng biểu lộ cảm xúc thật về nhau? Hoặc cả hai chỉ nặng xị với nhau như hai đứa con gái say rượu ngớ ngẩn? Dù điều gì xảy ra đi nữa, hành động này dứt khoát đã thêm vào một ít căng thẳng trong mối mâu thuẫn chung. Thật là lý thú!

Trong trường hợp bạn chưa thấy được những tấm bưu ảnh dán đầy trên các xe buýt, xe taxi, tàu điện ngầm khắp thị trấn, bức ảnh gốc chụp S còn được trưng bày tại Whitehot Gallery ở Chelsea, giữa những bức chân dung của những nam thanh nữ tú ưu việt khác, trong đó có cả tớ nữa. Vâng, đúng thế! Anh em nhà Remi có sức hút khó mà cưỡng lại. Chuyện khó tin vẫn là chuyện khó tin vì lý do gì đi nữa, mọi người ạ.

Email của các cậu:

H: GNC thân mến,

Tớ sẽ không bảo cho cậu biết tớ là ai nhưng cho cậu biết là tớ cũng có mặt trong buổi triển lãm của anh em nhà Remi đó. Tớ thật sự rất thích các bức ảnh của họ, và tớ thích bức ảnh mà họ chụp tớ, nhưng không đời nào tớ lại cho phép họ dán các bức ảnh của tớ lên hông xe buýt. Nếu cậu hỏi tớ thì tớ nói cho mà biết, S đã được hỏi trước là họ sẽ làm theo ý cô ấy muốn. Và theo những gì tớ nghe được thì cô ta đã chấp nhận để làm như thế.

-Khongten

Đ: khôngten thân mến!

Rất tốt nếu cậu là người khiêm tốn, nhưng với thiện ý của riêng tớ, nếu cậu mà có muốn dán ảnh của bất cứ phần nào trên cơ thể của tớ lên hông xe buýt thì tớ hoàn toàn sẵn sàng chấp nhận. Tớ là con nhỏ điểm dàng ham danh vọng mù.

-GNC

Những cảnh trông thấy

Bé *J* mua một cuốn sách rất lớn nói về việc làm phim tại hiệu sách Shakespeare&Co. trên đường Broadway. *N* đang đi bù khú với *C* ở một quán bar nằm trên Đại lộ Một. Dễ đoán ra là *N* đang luôn để mắt canh chừng *C* để xem *C* có để lộ ra thông tin gì không, hừm! Còn *B* thì đang mua rất nhiều nến tại cửa hàng Lex để chuẩn bị cho đêm tuyệt vời của nó cùng với *N*.

Hiện giờ chỉ có bấy nhiêu thôi. Chúc cuối tuần vui vẻ - còn tớ thì dứt khoát là sẽ vui vẻ!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Liệu S và N có cặp bồ lại với nhau không?

Chỉ trước nửa đêm, chiếc taxi đã về đến số 994 Đại lộ Năm. Bên kia đường, những bậc thang của tòa nhà Bảo tàng nghệ thuật Metropolitan trống trơn, sáng trắng lên một cách ma quái dưới ánh chiếu của ngọn đèn đường. Serena bước ra khỏi chiếc taxi và vẫy tay cho ông Roland, một ông già gác cổng trực ca đêm, ông này đang ngủ gà gật bên trong hành lang. Cánh cổng lên tòa nhà còn mở nhưng không phải do Roland mở. Nate đã mở cửa.

“Nate!” Serena thét lên, ngạc nhiên một cách thật thà “Chào cậu, cho tớ mượn 5 đô-la đi! Tớ không đủ tiền mặt ở đây. Thường thường bác gác cửa giúp tớ nhưng tớ nghĩ bác ấy ngủ rồi.”

Nate kéo từ trong túi ra một nắm tiền và đưa một ít cho người tài xế. Cậu đặt ngón tay lên môi và đi rón rén vào cửa trước của tòa nhà. Đoạn cậu gõ cửa ầm ỉ trên kính cửa. “Có ai không?” cậu hét to.

“Ôi, Nate” Serena cười ngật nghẻo “Cậu xấu xa quá đi!”

Bác Roland giật mình mở mắt và suýt ngã ra khỏi chiếc ghế đang ngồi. Rồi ông già ra mở cửa cho hai đứa. Serena cùng Nate chạy nhanh vào trong, lao ngay đến thang máy để lên căn hộ của Serena.

Serena đi thẳng vào phòng riêng của cô và nặng nhọc thả người ngồi xuống giường. “Cậu có nhận được tin nhắn của tớ không?” cô ngáp và hỏi Nate, vừa tháo đôi giày boots của mình ra. “Tớ đã nghĩ tối nay cậu sẽ đến chứ!”

“Tớ không đến được,” Nate đáp. Cậu mân mê một bức tượng vũ công ba lê nhỏ xíu được đặt trên nắp chiếc hòm đựng trang sức màu nâu sẫm của Serena. Cái tượng có những ngón chân bé tí tẹo, giống như những chiếc đinh ghim. Cậu đã quên là có nó ở đây.

“À, mà cậu có đến cũng chẳng ích gì” Serena thở dài. Cô nằm thả người trên giường. “Tớ mệt mỏi quá” cô nói. Cô vỗ nhẹ lên chỗ giường cạnh mình và dịch ra một chút chừa chỗ cho Nate. “Cậu nằm xuống và kể chuyện cho tớ nghe trước khi đi ngủ, được không?”

Nate đặt bức tượng xuống và nuốt nước bọt. Được cùng Serena hít thở cùng một mùi hương trong phòng của cô khiến tim cậu thổn thức. Cậu nằm xuống bên cạnh cô, cơ thể hai đứa chạm vào nhau. Nate choàng tay ôm quanh người Serena và cô hôn vào má cậu, ôm cậu thật chặt vào lòng.

“Tớ vừa ở chỗ của Blair về đó,” Nate nói.

Nhưng Serena không đáp gì cả. Cô thở đều đều. Có lẽ cô đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ rồi.

Nate cứ nằm như thế, mắt mở thao láo, đầu óc suy nghĩ dữ dội. Cậu tự hỏi, liệu bây giờ cậu và Blair có chính thức chia tay với nhau không. Cậu tự hỏi liệu lúc này cậu có nên hôn Serena không, hôn thật sâu vào môi và bảo với cô rằng cậu yêu cô và không biết cô ấy sẽ trả lời như thế nào. Cậu tự hỏi liệu khi cậu cứ tiến tới và làm tình với Blair thì mọi việc liệu có được bình thường không.

Nate đảo mắt nhìn khắp căn phòng, tận hưởng lại cảm giác thân thương về những thứ đồ vật yêu quý mà cậu đã thấy từ ngày bé và theo thời gian cũng đã quên chúng đi. Chú gấu Teddy mặc váy theo kiểu người Scotland đang ngồi chễm chệ trên chiếc bàn trang điểm nhỏ của Serena. Tủ đựng quần áo màu nâu sẫm rất lớn với những cái ngăn kéo nửa đóng, nửa mở và những bộ quần áo của cô bên trong thò cả ra ngoài. Năm lớp 9, cậu đã lỡ tay làm một vết cháy xém trên chiếc rèm ren trắng treo phía trên giường của cô.

Trên sàn nhà, cạnh cửa ra vào là chiếc túi xách tay bằng nhung đỏ của Serena. Vài thứ bên trong vương vãi ra. Hộp thuốc lá màu xanh da trời hiệu Gauloise. Một tờ 20 đô-la. Một thẻ tín dụng Amex. Một chiếc khăn choàng màu xanh nước biển có thêu hai chữ C.B. màu vàng.

Tại sao cô ấy cần mượn tiền cậu khi trong túi cô ấy có những 20 đô-la? Nate tự hỏi. Và cô ta làm cái quái gì với chiếc khăn choàng của thằng Chuck Bass vậy chứ hả?

Nate trở mình lại và Serena rên khe khẽ khi đầu cô lặn tròn xuống gối. Cậu nhìn cô một cách dò xét. Cô ấy quá đẹp, quá gợi cảm, đáng tin cậy, và đây ập những điều bất ngờ. Thật khó lòng có thể tin rằng cô thật sự hiện hữu trên cuộc đời này.

Serena lặn xịch lại và choàng hai tay quanh cổ Nate, kéo ghì cậu vào cô.

“Thôi nào” cô thì thầm, hai mắt vẫn nhắm nghiền “ngủ với tớ đi mà.”

Toàn thân Nate căng cứng. Cậu không hiểu rõ lời Serena nói có nghĩa là cậu cứ nằm đó ngủ với cô hay là cậu sẽ làm *chuyện ấy* với cô đi, nhưng rõ ràng cậu đã thức tỉnh. Bất cứ thằng con trai nào có đầu óc tỉnh táo cũng sẽ phải suy nghĩ như thế, đó chính xác là thứ khiến Nate hoàn toàn mất hứng thú.

Có điều gì đó rất dễ dãi trong cách Serena thốt ra những lời này. Đột nhiên, Nate thấy không khó gì để hình dung cô ấy đã làm những việc mà cậu nghe đồn về cô ấy. Với Serena thì chuyện gì cũng có thể xảy ra cả.

Mắt cậu chạm vào một màu bạc sáng lấp lánh. Đó là cái hộp màu bạc nhỏ xíu mà Serena đặt trên cái bàn cạnh giường, chiếc hộp chứa đầy những chiếc răng hồi còn nhỏ của cô. Mỗi lần đến chơi, Nate thường hay mở chiếc hộp viên nhưng đó ra để xem liệu mấy chiếc răng vẫn còn nằm đầy đủ ở đó hay không. Lần này cậu không làm thế. Xét ở nhiều góc độ, Serena không còn là cô bé ngày nào, cô bé đã rụng tất cả răng sữa đó.

Nate đẩy cô ra và đứng dậy. Cậu chộp lấy chiếc khăn choàng của Chuck và ném lên giường, không để ý thấy chiếc khăn vẫn vện những thứ ối mưa. Và rồi, không thèm nhìn Serena lấy một cái, cậu bỏ đi, đóng sập cánh cửa lại phía sau lưng.

Đồ con gà.

Tiếng cửa đóng khiến Serena mở choàng mắt và cô ngửi thấy mùi ối mưa của mình phảng phất. Cảm thấy quá ngọt ngào, cô tung chăn mền ra và chạy

ngay vào phòng tắm. Vịn chặt vào vành của chiếc bồn rửa mặt bằng sứ, cô chúi vào bồn, một phần thân đau nhức vì cố oằn người. Nhưng cô chẳng ói thêm được gì. Serena vịn vò hoa sen, chỉnh độ nóng và kéo bộ áo dài Pucci qua khỏi đầu, vớt xuống sàn nhà. Thứ mà cô cần nhất lúc này là được tắm nước ấm dưới vòi sen và một chút kem dưỡng, tẩy da.

Ngày mai, cô sẽ là một người mới, mọi việc sẽ khá hơn.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Về cái vụ trình tiết

Các cậu có thể tin *N* được không? *B* đã tạo cơ hội cho *N* chẳng khác nào “mỡ nhử miệng mèo,” nếu các cậu hiểu ý tớ là gì, nhưng tớ đoán chắc chúng ta ai cũng khâm phục khả năng kiềm chế bản thân của cậu ấy, khâm phục cái cách mà cậu ấy “giữ thẳng nhỏ nóng tính” ở yên một chỗ. Nhưng tớ cựa với các cậu thật sự là *B* sẽ chẳng phiền gì nếu như *N* cứ ngậm miệng lại và cho qua cái vụ với *S* thay vì cứ lên mặt cao thượng và kể tất tần tật mọi chuyện của cậu ấy với *S*. Ý tớ là, bây giờ xem *B* sẽ bỏ ai đây?

Tớ đã đánh giá sai về tụi con trai. Tớ cứ luôn nghĩ là tụi nó sẽ làm bất cứ thứ gì để chiếm đoạt được một cô gái còn trinh. Ý tớ là, tớ cứ nghĩ *N* sẽ rất *khoái* khi chú ý đến cái ý tưởng rằng *B* chưa từng bao giờ biết và làm chuyện đó. Nhưng cậu ấy dường như không quan tâm chi cả về điều này. Tất cả những thứ mà cậu quan tâm là cậu khó mà trải qua được cái vụ làm tình với cô bạn mà không “xử” một điều cần sa thật to và hạ được nửa chai rượu hiệu JD. Thật là quá thất vọng.

Và cậu ấy cũng không quá vội vàng để nhảy xổ vào “làm thật” *S* vì tất cả chúng ta đều biết rằng cô ấy không còn trinh nữa.

Có lẽ *N* chỉ là dạng người có tiêu chuẩn đạo đức cao.

Ồi chao, điều đó càng khiến tớ thích cậu ấy hơn đấy.

E-mail của bạn:

H: Chào GNC,

Tớ nhìn thấy *S* đi lên cầu thang với một gã nào đó tại quầy rượu Tribeca Star. Nó đang nghiện thuốc. Tớ cứ bị thôi thúc là muốn gõ cửa xem ở

phòng bên trong tụi nó đang có tiệc tùng hay là tụi nó đang làm vài thứ gì đó, nhưng tớ lại sợ không dám gõ. Tớ muốn xin lời khuyên của cậu, cậu có nghĩ là con nhỏ sẽ ngủ với tớ không? Ý tớ là, nhìn nó cũng khá dễ dãi.

-traidatinh

 traidatinh thân mến,

Nếu cậu là loại con trai cần phải tư vấn thêm này nọ thì có lẽ cô ấy sẽ không chấp nhận cậu đâu. S có thể là một con điểm, nhưng cô ấy có “khẩu vị” rất cao cấp.

-GNC

Những cảnh trông thấy

Chỉ một cảnh: N đang ở trên đường Lexington chỗ bán bánh burrito, cậu đang tán gẫu với một em cực xinh phía sau quầy thu ngân. Em ấy đã tặng thêm cho cậu một suất rau củ trộn ăn kèm miễn phí. Ái chà, tớ chắc chắn là cô ta đã làm như thế.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Kẻ si tình rồi trí vì vụ mua sắm

“Anh Dan nè,” Jenny thì thầm, thò đầu lên ngực anh trai nó “thức dậy đi.”

Dan quơ tay che mắt lại và đung đống chăn mền làm rớt lung tung. “Xéo đi, hôm nay thứ bảy mà,” cậu làu bàu.

“Làm ơn thức dậy đi anh” Jenny van vãn. Nó ngồi xuống giường và lại thò đầu lên cổ anh trai lải nhải cho đến khi cậu bỏ tay ra và trừng mắt nhìn nó.

“Mày có chuyện gì thế?” Dan nói “để cho tao yên đi.”

“Không được” Jenny cương quyết “Hai anh em mình phải đi mua sắm.”

“Ừ đúng,” Dan đáp. Cậu quay lưng lại, xoay đầu về phía vách tường.

“Làm ơn đi mà, Dan. Em phải diện váy dạ hội cho buổi tiệc vào ngày thứ sáu và anh phải giúp em đi lựa áo. Bố có đưa cho em thẻ tín dụng của bố rồi nè. Bố cũng nói anh có thể mua một bộ vét ra trò đó.” Jenny rúc rích. “Vì hóa ra bọn mình là lũ suy đồi, hư hỏng nên cần phải diện áo váy xông xênh và tất cả những thứ khi gió đó.”

Dan lăn người. “Tao sẽ không đi dự bữa tiệc đó,” cậu nói.

“Im mồm đi. Anh phải dự. Anh sẽ đến dự và anh sẽ gặp chị Serena, rồi anh sẽ khiêu vũ cùng chị ấy. Em sẽ giới thiệu anh với chị ấy. Chị ấy cực kỳ dễ thương.”

“Không” Dan cứng đầu nói.

“Được rồi, nhưng ít ra anh có thể giúp em chọn một bộ áo dài chứ,” Jenny bĩu môi giận dữ “Vì em sẽ đi dự tiệc mà. Và em muốn mình trông thật xinh đẹp.”

“Bố không đi với mày được sao?” Dan hỏi.

“Ái chà, phải rồi. Khi em nói là em muốn mình trông thật xinh đẹp” Jenny nói giọng nhạo báng “Anh có biết bố nói sao với em không? Bố nói “Con đi đến cửa hàng Sears đi. Đó là cửa hàng chân chính dành cho những người vô sản.” Mà dù câu bố nói có ngụ ý gì đi nữa, em thậm chí còn

không biết cửa hàng Sears nằm ở đâu, mà không biết là nó còn tồn tại không nữa kìa. Dù gì thì em muốn được đến cửa hiệu Barneys. Em không thể tin rằng em chưa từng được đặt chân đến đó. Em cá với anh là những người như chị Serena van der Woodsen hay chị Blair Waldorf đều đến đó mua sắm cả, thậm chí là mỗi ngày cơ.”

Dan ngồi dậy và ngáp thật to. Jenny đã đóng bộ nai nịt gọn gàng và sẵn sàng để đi, tóc nó chải hết về phía sau và buộc cao kiểu đuôi ngựa. Nó cũng đã mang giày và khoác áo khoác. Trông nó rất xinh và nhìn mặt thì háo hức ra phết, thật khó mà nói không với nó lúc này.

“Mày làm phiền tao quá sức tưởng tượng” Dan nói, đứng dậy và lao vô phòng tắm.

“Anh biết là anh thương em lắm lắm mà” Jenny reo lên sau lưng anh nó.

* * *

Theo tất cả những gì Dan quan tâm, cửa hàng Barneys đầy ắp lũ khốn kiếp, kể cả cái gã mở cửa cho cậu và mỉm một nụ cười hết sức giả tạo. Nhưng Jenny lại thích cửa hàng này, và dù nó chưa từng đến đây mua sắm, nó có vẻ biết rõ mọi ngóc ngách ở đây. Nó biết rõ không cần phải đến các tầng ở dưới thấp vì những tầng này chỉ toàn đồ hàng hiệu đắt tiền mà nó không thể nào mua nổi, và nó đi thẳng một mạch lên tầng trên cùng, chỗ cửa hàng Co-op. Khi thang máy đến nơi, cửa mở ra, nó có cảm giác như nó đang chết lịm đi vì ngây ngất và sung sướng. Cơ man nào là những bộ váy đẹp tuyệt trần đang được treo khắp trên các mắc áo, khiến nó thèm thuồng đến rỏ dãi khi nhìn ngắm. Dù biết là không thể, nhưng nó ao ước giá mà được thử hết tất cả các bộ váy áo đó.

Nhưng khi các cậu có cỡ ngực 34D, các cậu sẽ có ít sự lựa chọn hơn. Và dứt khoát các cậu phải cần có sự trợ giúp.

“Anh Dan à, anh chạy lại kêu cái bà đó giúp em tìm cái áo dài giống như vậy mà vừa cỡ em đi” Jenny thì thào, chỉ ngón tay về phía bộ áo dài nhung màu tía có dây thắt lưng đính hạt quăn quanh eo. Nó kéo cái miếng bảng giá ra xem. 600 đô-la.

“Chúa ơi” Dan kêu lên, nhìn bảng giá qua vai của nhỏ em “không đời nào nha mày.”

“Em chỉ thử nó chơi thôi mà” Jenny kiên quyết “Em không mua cái này đâu” nó giơ cái áo ướm vào người. Phần thân trên của bộ váy không đủ che hết cái núm vú của nó, Jenny thở dài và đặt chiếc áo trở lại giá “Anh hỏi thử xem cái bà đó có giúp em chọn áo được không?” nó nhắc lại.

“Sao mày không kêu đi?” Dan nói. Cậu dứt hai tay vào túi chiếc quần nhưng kẻ đang mặc và dựa người vào cái giá gỗ để treo mũ.

“Làm ơn đi mà, Dan” Jenny nài nỉ.

“Thôi được.”

Dan bước nhanh lại chỗ một người phụ nữ trông có vẻ phờ phạc với mái tóc màu muối tiêu. Bà này nhìn như đã phải làm việc cật lực ở cái cửa hàng này suốt cuộc đời và chỉ được đi nghỉ lễ hàng năm ở Atlantic, New Jersey. Dan hình dung cảnh bà ta liên tục đốt thuốc Virginia Slims trên lối đi dọc bãi biển và lo lắng làm thế nào lũ con gái đang ở cửa hàng có thể xoay xở với việc mua bán khi không có mặt bà ta.

“Tôi giúp gì được cậu hả, cậu trai?” người đàn bà hỏi cậu. Thẻ nhân viên của bà ta đề tên “Maureen.”

Dan mỉm cười. “Dạ, chào cô. Cảm phiền cô giúp em gái cháu chọn một bộ váy xinh hợp với nó. Nó đang đứng ở đằng kia ạ” cậu chỉ về phía Jenny, lúc này con bé đang đứng sẫm soi cái bảng giá của một cái váy lụa đỏ có diềm đăng ten trên ống tay áo. Jenny đã cởi bỏ áo khoác và nó đang mặc chiếc áo thun màu trắng. Dan không thể phủ nhận là bộ ngực của em cậu quá đồ sộ.

“Vâng, tất nhiên rồi” bà Maureen đáp, nhiệt tình đi lại chỗ Jenny.

Dan đứng yên tại chỗ, đảo mắt nhìn khắp gian phòng và cảm thấy cực kỳ lạc lõng. Chợt từ phía sau, cậu nghe có một giọng nói rất quen.

“Nhìn con cứ như bà xơ vậy, mẹ ơi là mẹ. Bộ này không hợp với con một chút nào hết.”

“Ồ, Serena” một giọng khác đáp lại “Mẹ nghĩ thế này. Sao con không thử cởi bỏ vài cái nút ở cổ áo như vậy. Thấy chưa. Trông rất giống phong cách của phu nhân Jackie O.”

Dan quay phắt lại. Một người phụ nữ trung niên đang đứng nửa trong nửa ngoài chỗ tắm màn kéo ở phòng thay đồ, nơi phát ra giọng nói của Serena. Tắm màn có chỗ hơi he hé và Dan có thể nhìn thấy dáng tóc của Serena, thấp thoáng phần xương cổ của cô và đôi chân trần, các ngón chân được sơn màu đỏ đậm. Hai má cậu nóng bừng, cậu lao đến chỗ thang máy.

“Này, anh Dan, anh đi đâu vậy chứ?” Jenny gọi với theo anh trai. Hai tay của nó chất đầy một đồng váy áo và bà Maureen luôn tay chọn lựa áo trên các giá đỡ trong khi đưa ra nhiều lời khuyên cho nó về sự phụ trợ đặc lực của áo ngực, về các loại áo lót có tác dụng nâng dáng nhất. Jenny chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc hơn.

“Đi kiểm vài bộ áo dành cho nam” Dan lầu bầu, liếc nhìn đầy căng thẳng về phía phòng nơi Serena đang thử đồ.

“Được rồi” Jenny hí hửng nói. 45 phút nữa em gặp anh ở dưới lầu ha. Nếu mà em có cần anh giúp, em sẽ gọi di động cho anh.”

Dan gật đầu và phóng nhanh vào thang máy ngay khi cửa vừa mở. Xuống đến gian hàng bán đồ nam, cậu thông thả đi đến một quầy hàng và lấy một chai nước hoa hiệu Gucci xịt vào tay, nhắm mũi vì cái mùi hương đậm đặc của Ý dành cho nam. Cậu nhìn quanh tìm gian phòng gỗ dành làm phòng tắm nơi cậu có thể rửa sạch cái mùi này đi. Nhưng cậu chỉ nhìn thấy một hình ma-nơ-canh được mặc đầy đủ bộ lễ phục dành cho nam giới và cạnh nó là một giá treo đầy áo ximôckinh. Dan sờ vào đồng quần áo vét và liếc xem các nhãn hiệu. Hugo Boss, Calvin Klein, DKNY, Armani...

Cậu tưởng tượng ra cảnh mình đang bước khỏi một chiếc xe limo, mình vận bộ vét hiệu Armani và dìu Serena trong tay. Cả hai rảo bước trên thảm đỏ dẫn vào bữa tiệc, tiếng nhạc rộn rã xung quanh hai đứa và mọi người sẽ quay lại và nói “Ồ” trong tiếng xuýt xoa. Serena sẽ ghé sát miệng cô vào tai của Dan và thì thầm “Em yêu anh.” Rồi Dan sẽ ngừng lại và hôn cô, nhắc

bồng cô lên và mang cô trở lại chiếc limo. Mặc kệ tiệc tùng. Hai đứa còn việc hay hơn để làm.

“Tôi có thể giúp gì không ạ?” người nhân viên bán hàng hỏi.

Dan giật mình quay lại. “Không, tôi chỉ...” cậu nói ngập ngừng và nhìn vào đồng hồ. Jenny có vẻ như cứ ở vĩnh viễn trên lầu và tại sao cậu lại không thử chứ? Miễn là cậu còn ở đây. Cậu lấy bộ áo vét hiệu Armani và đưa nó cho anh chàng bán hàng “Tôi thử bộ này, lấy bộ cỡ của tôi giùm!”

Cậu chàng dính bả sang trọng mà quên mất mình là ai rồi.

* * *

Jenny và Maureen đã “thanh toán” hầu hết quần áo trên các giá đỡ, và bà Maureen chất đống những bộ váy áo đã được chọn để thử theo từng kích cỡ khác nhau trong phòng thử. Vấn đề của Jenny là thân người nó chỉ cỡ số 2, nhưng bộ ngực của nó ít nhất phải cỡ số 8. Maureen nghĩ rằng họ phải dàn xếp với nhau bằng cách chọn cỡ số 6, cho bộ đồ phì ra ở phần ngực và thắt vô ở những chỗ khác.

Một vài bộ váy áo đầu thật sự là thảm họa. Jenny gần như làm hỏng cái dây kéo của một bộ váy khi cố kéo nó qua ngực. Còn cái kế tiếp thì thậm chí còn không trông qua được bộ ngực của nó. Còn bộ thứ ba thì hoàn toàn gớm ghiếc. Bộ thứ tư phần nào có vẻ vừa vặn, ngật nổi bộ này có màu vàng cam rực rỡ và lại có một lớp diềm đăng ten hết sức lỗ bịch dính vòng quanh chiếc váy, nhìn giống như có ai đó dùng dao chém đứt chiếc áo ra tựa lư. Jenny thò cổ ra khỏi tấm màn phòng thử quần áo để tìm kiếm bà Maureen. Ở phòng cửa bên cạnh, Serena và mẹ của cô vừa bước ra để đến chỗ quầy tính tiền.

“Chị Serena” Jenny thét to mà không kịp nghĩ gì hết. Serena quay lại và mặt con nhỏ Jenny đỏ lựng cả. Nó không thể tin nổi là nó đang nói chuyện với Serena trong bộ đầm màu cam rực rỡ đầy diềm đăng ten hết sức lỗ bịch.

“Chào cưng, Jenny” Serena đáp giọng ngọt ngào và tươi cười nhìn nó. Cô tiến lại và hôn lên hai má của Jenny. Jenny như muốn nghẹt thở, con

nhỏ phải búi chặt vào tấm màn để giữ bình tĩnh. Chị Serena van der Woodsen vừa hôn nó cơ đấy.

“Chua choa ời, bộ váy khủng thật” Serena nói. Cô nghiêng sát vào tai Jenny mà thì thầm: “May mà em không phải đi mua sắm với mẹ em. Chị buồn chán kinh khủng vì phải mua bộ áo váy ngu xuẩn nhất tại cửa hàng này đó,” Serena giơ bộ váy ra. Đó là một bộ áo dài màu đen, đẹp tuyệt vời.

Jenny không biết phải nói gì nữa. Nó ao ước giá như nó cũng là một đứa con gái có thể buộc miệng phàn nàn về việc phải đi mua sắm quần áo với mẹ. Nó ao ước giá như nó là một đứa con gái có thể cảm râm bộ váy dạ hội này xấu quá trong khi bộ áo lại đẹp tuyệt vời. Nhưng nó không bao giờ được là đứa con gái như thế.

“Mọi việc ổn không, bé cưng?” bà Maureen nói, tiến nhanh lại chỗ Jenny và trao cho nó một cái độn ngực không dây để nó mặc thử cùng bộ áo dài của nó.

Jenny đón lấy cái áo ngực và liếc nhìn sang Serena, hai má của nó nóng bừng: “Em thử mấy thử đồ này tiếp nhe chị” nó nói “Gặp chị vào ngày thứ hai nhé, Serena.”

Nó kéo khít màn cửa phòng thử đồ lại nhưng bà Maureen lại vén hé ra một chút xíu. “Đẹp lắm đó!” bà ta nói, gạt đầu tán thưởng bộ váy màu cam “Nó rất hợp với cưng.”

Jenny nhăn mặt “Có màu đen không cô?” nó hỏi.

“Nhưng cưng còn quá nhỏ, màu đen không hợp đâu” bà Maureen cau mày, nói.

Jenny phụng phịu ôm đống váy áo mà nó đã loại ra đưa cho bà Maureen rồi kéo phắt chiếc màn cửa ngang mặt bà ta. “Cám ơn cô nhiều!” nó nói to. Nó kéo mạnh chiếc váy màu cam qua khỏi đầu và giật phắt chiếc áo ngực ra, rồi chớp lấy bộ váy quây satin, thân suông màu đen mà nó tự chọn. Không mặc áo nịt ngực, nó kéo tròn bộ váy qua đầu và thả cho bộ váy rũ xuống toàn thân. Khi nó nhìn lên gương, con bé Jenny Humphrey đã bốc

hơi đâu mất khỏi gian phòng thử đồ. Thay vào đó là một nữ thần đầy gợi cảm, và mang vẻ khiêu khích chết người.

Mang thêm đôi giày đế thấp xỏ ngón và chút son môi hiệu Chanel Vamp, nó hoàn toàn tự tin để thể hiện. Làm gì có chuyện màu đen không hợp với những cô gái trẻ chứ.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Tớ nghĩ rằng S rất xinh trong bức ảnh của cô ấy trên mục Phong cách của tờ Sunday Times. Mặc dù vậy, thầy cô của con bé có thể không rút tim ra ngoài khi thấy cô ta hai tay nốc hai ly rượu martini tại trường học. Nói thật với các cậu là tớ đã chán ngấy chuyện này rồi, ý tớ là không quá đủ sao khi tụi mình phải ngắm cái bức ảnh của cô ả mỗi lần tụi mình sử dụng một phương tiện giao thông nào đó? Hiển nhiên là các cậu có vẻ chưa chán, phải không?

E mail của các cậu:

H: Chào GNC,

Tớ đến xem trình diễn tại một phòng tranh và tìm ảnh của cậu đó. Phải nói là rất gợi cảm. Tớ cũng rất thích mục này của cậu. Cậu thật là đầy sức cuốn hút.

-fancuong

Đ: fancuong thân mến,

Tớ nghĩ là tớ phổng cả mũi đây này miễn cậu không phải là đứa ba hoa nhé!

-GNC

H: GNC thân mến

Khi tớ nhìn thấy bức ảnh của S trên báo, tớ nảy ra một ý tưởng!! Cậu chính là S có phải không? Nếu đúng thế thì cậu thật là đứa lén lút. À mà này, bố tớ rất thích cậu và cũng muốn tớ viết được một cuốn sách. Bố tớ có nhiều mối quan hệ lắm. Nếu cậu nói thật với tớ cậu là ai thì ông ấy có thể hô biến cậu thành người nổi tiếng đó.

-connhagiau

D: Chào connhagiau,

Bản thân cậu cũng là đứa lén lút đó. Và đừng có mà bốc phét này nọ chứ, tớ đã là một nhân vật nổi tiếng rồi mà. Thật ra là quá nổi tiếng đi. Nổi tiếng đến nỗi tớ sẽ không nói thật cho cậu biết, tớ là ai.

-GNC

Những cảnh trông thấy

D bị bắt gặp đang trả lại bộ áo vét cực đẹp hiệu Armani cho cửa hàng Barneys và cậu ấy đi thuê một bộ vét xoàng hơn tại một cửa hiệu thông dụng. Em gái của cậu ấy là *J* bị bắt gặp đang mua đồ lót tại cửa hiệu La petite Coquette, mặc dù vậy con nhỏ không thèm để ý đến bộ đồ lót dạng bikini. *N* thì đang mua một túi gì to to tại khu Công viên Trung tâm. Có cái gì mới mẻ nhỉ. *B* thì bị bắt gặp đang ở thẩm mỹ viện *J*. Sister để tẩy lông theo kiểu Brazil thêm lần nữa. Chắc lần tẩy trước khiến da con nhỏ bị ngứa. *S* thì được nhìn thấy đang ngồi ở cửa sổ phòng ngủ, hai chân thông ra ngoài để hong cho mấy ngón chân mới sơn mau khô. Tớ không nghĩ là trong suốt khoảng thời gian đã qua, cô ấy lại có nhiều thời gian ở nhà như lần này. Có lẽ cô ấy nên nuôi một con mèo hay thứ gì đó. Meo meo.

Có hai câu hỏi

Câu thứ nhất: Nếu các cậu biết có một bữa tiệc mà các cậu không được mời đến dự, liệu các cậu có vác mặt đến để khiến người khác phiền lòng không? Tớ sẽ đến đó.

Câu thứ hai: Nếu các cậu cứ nhất quyết là sẽ đến dự tiệc, liệu các cậu có thật sự muốn mình trông thật nổi bật và xinh đẹp để liên tục gây sự chú ý với mọi người và để cướp mất bạn trai của những người khác không? Chính xác là tớ sẽ làm thế đó.

Nhưng ai mà biết được *S* sẽ quyết định như thế nào. Cô nàng đó quả là đầy ắp những điều bất ngờ...

Ít ra thì tớ đã cung cấp tất cả mọi điều để cho bọn mình có cái để suy nghĩ trong khi bọn mình đang ngồi làm móng, tỉa lông mày và nặn mụn

nhỉ.

Hẹn gặp các cậu tại bữa tiệc nhé!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Trái tim chuyển hướng

“Xấu xí, xấu xí, xấu xí” Serena nói, vò bộ váy đen mới tinh thành một cục rồi ném lên giường ngủ.

Một bộ váy hiệu Tocca đẹp tuyệt vời hử? Ôi trời, chưa thấy cái nào xấu hơn cái này thì có!

Vào tuần đó, mỗi ngày Serena đều mặc bộ đồng phục màu nâu quen thuộc, đi học rồi về nhà, ngồi xem ti-vi một chút, ăn tối, rồi ngồi xem ti-vi thêm một chút và đi ngủ. Thậm chí cô còn làm bài tập một chút. Ngoại trừ bố mẹ và thầy cô, hoặc nói lời chào xã giao với mấy bạn gái tại trường, cô chẳng nói chuyện với một ai khác. Cô bắt đầu cảm thấy như bản thân mình chỉ tồn tại một nửa ở đây. Một nửa đó chỉ là cái bóng của bản thân cô trước đây, một cô gái mà mọi người từng biết đến nhưng đã không còn được ai nhớ đến nữa. Và lần đầu tiên trong toàn bộ cuộc đời của mình, cô cảm thấy mình xấu xí và vụng về. Với cô, đôi mắt và mái tóc của mình trông thật tẻ nhạt, còn nụ cười xinh đẹp và phong thái lịch sự dường như cũng bị “phong tỏa” ra khỏi sự quan tâm của mọi người.

Hôm nay đã là thứ sáu và tối nay diễn ra buổi tiệc *Hôn lên môi đi*. Và có một câu hỏi mà cô không thể nào trả lời được là: đi dự hay không đi dự?

Ngày xưa, trước mỗi bữa tiệc thú vị kiểu như thế, cô và bọn bạn thường dành cả nửa buổi tối để cùng nhau chọn lựa váy áo, rồi nốc rượu gin pha tonic, mặc đồ lót nhảy nhót khắp phòng và thử cả những bộ đồ kỳ dị nhất. Vậy mà tối nay chỉ có một mình Serena sục sạo trong gian phòng để quần áo của mình.

Này là một chiếc quần jeans mà mỗi ống quần đều rách vì một lần ở Ridgefiled cô đã lỡ bị vướng vào dây thép gai. Này là một bộ váy bằng satin trắng mà cô mặc trong buổi khiêu vũ trong tiệc Giáng Sinh hồi năm lớp 9. Này là cái áo khoác bằng da cũ kỹ của anh cô. Này là đôi giày tennis mốc meo của cô mà lẽ ra phải được vứt bỏ từ cách đây hai năm. Và còn cái gì nữa đây này? Một cái áo len màu đỏ - áo của Nate. Serena giờ chiếc áo

lên mặt và ngửi nó. Cái áo không còn chút mùi nào của cậu, chỉ có mùi của cô.

Cuối gian phòng để quần áo là một bộ áo dài bằng nhung đen có vạt to mà Serena và Blair đã cùng đi mua tại một cửa hàng thời trang kiểu cũ. Đó là kiểu váy mà người ta mặc khi uống rượu và khiêu vũ và lượn lờ làm cảnh khắp một căn phòng đầy ắp người đang vui vẻ bên nhau. Chiếc váy gợi cho Serena nhớ lại cô, một cô gái - từng - một - thời - vui - vẻ, khi đi mua bộ váy này - đó là con người trước đây của cô, một cô gái mà cô từng như thế cho đến khi mọi thứ thay đổi cách đây hai tuần. Cô tụt chiếc váy đang mặc trên người xuống sàn và tròng bộ váy dạ hội qua đầu. Biết đâu khi mặc nó, cô có thể lấy lại chút sức mạnh của mình.

Để chân trần, cô bước vào phòng trang điểm tìm bố mẹ khi cả hai người đang sửa soạn để đi đến một buổi tiệc tối.

“Con mặc bộ này được ha?” Serena hỏi và khẽ xoay một vòng trước hai người.

“Trời, Serena, con không được mặc bộ đồ đó. Con không được mặc nó nghe chưa,” mẹ cô vừa thốt lên vừa bận đeo một dây chuỗi hạt trai quanh cổ.

“Mặc bộ này thì có làm sao chứ hả?” Serena đáp trả lại.

“Bộ này là thứ giẻ rách cũ kỹ,” bà van der Woodsen bảo con gái “Nó là loại quần áo mà bà ngoại của mẹ còn xấu hổ khi mặc nữa.”

“Vậy sao con không chọn lấy một trong những bộ đồ mà con đi mua với mẹ tuần rồi ấy?” ông van der Woodsen đề nghị. “Sao con không mua thứ gì để mặc đi dự tiệc chứ?”

“Con bé có mua đó chứ” bà van der Woodsen đáp “Nó mua một bộ váy đen rất dễ thương.”

“Mặc bộ đó vô nhìn như nữ tu béo ú vậy đó,” Serena gắt lên.

Cô chống nạnh hai tay lên hông và đứng “tạo dáng” ngay trước tấm gương đứng soi được cả người trong phòng bà mẹ. “Con thích bộ đồ này. Mặc vào trông rất cá tính.”

Mẹ cô thở dài vẻ chán chề. “Thế còn bé Blair mặc gì vậy?” bà hỏi.

Serena nhìn mẹ chăm chăm và nhấp nháy mắt. Theo lẽ thường chắc là cô đã biết thật chính xác là Blair sẽ mặc gì, biết cả đồ lót bên trong luôn. Và lẽ ra Blair sẽ khẳng khẳng là hai đứa phải cùng nhau đến cửa hàng bán giày, vì nếu đã mua một bộ váy mới thì nhất thiết phải mua một đôi giày mới để mang. Blair rất thích mua sắm giày.

“Blair nói là mọi người dự tiệc phải mặc đồ kiểu cổ ạ” Serena nói dối.

Khi mẹ Serena sắp sửa nói gì đó thì cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo vang trong phòng mình. Hay là Nate gọi điện lại xin lỗi đây? Hoặc là Blair gọi? Cô để chân trần vội vã chạy xuống hành lang và nhào đến vồ lấy cái điện thoại.

“A lô” Serena nói qua hơi thở hỗn hển.

“Ê mày nhóc. Xin lỗi là lâu rồi không gọi cho mày.”

Serena hít một hơi thật sâu và ngồi xuống giường. Đó là Erik, anh trai cô.

“Chào anh,” cô đáp.

“Chủ nhật rồi anh thấy mày trên báo đó. Mày thật điên, nhóc ạ!” Erik cười to “Thế mẹ có nói gì về vụ đó không?”

“Dạ, không nói gì. Bây giờ giống như là em có thể làm bất cứ điều gì em muốn. Giống như là ai cũng đang nghĩ em là đồ hồng hét hay thứ gì đó vậy,” Serena đáp, cố kiểm từng chữ thích hợp để diễn đạt.

“Không phải vậy đâu mà” Erik nói “Này nhóc, có chuyện gì vậy? Giọng em nghe có vẻ buồn.”

“Dạ...” Serena nói. Và môi dưới của cô bắt đầu run rẩy. “Dạ, cũng đại loại thế mà.”

“Thôi mà nhóc! Có chuyện gì vậy cưng?”

“Em không biết nữa, anh à. Sắp có một bữa tiệc mà em định sẽ tham dự và mọi người ai cũng tham dự. Anh biết rồi đó” cô bắt đầu kể.

“Chuyện này có gì mà buồn đâu” Erik dịu dàng nói.

Serena dựng mảy chiếc gối dựa vào đầu thành giường ngủ và chuỗi người vào chiếc chăn bông. Cô thả đầu lên gối và nhắm nghiền hai mắt. “Giống như là không ai còn muốn trò chuyện với em nữa. Em cũng không biết tại sao anh ời, nhưng kể từ khi em trở về nhà đến giờ ai cũng đối xử với em như thể em bị bệnh bò điên hay gì ấy,” cô giải thích. Những giọt nước mắt bắt đầu rơi ra khỏi mi mắt đang nhắm nghiền của cô.

“Thế còn Blair và Nate thì sao? Mấy đứa đó chắc phải nói chuyện với em chứ?” Erik hỏi “Tụi nó là bạn thân của em mà.”

“Không còn thân nữa anh ạ” Serena nói lặng lẽ. Và nước mắt đã tuôn thành từng dòng xuống khuôn mặt cô. Cô vớ lấy một cái gối và ép nhẹ lên ngực để chặn cơn nghẹn ngào đang chực trào ra.

“À, em có muốn biết anh sẽ nói gì không hả?” Erik nói.

Serena nuốt nước mắt và lấy mu bàn tay quẹt qua mũi. “Nói gì ạ?”

“Kệ xác tụi nó. Vây thôi. Em không cần có tụi nó. Em cứ là con bé tuyệt vời nhất khu Wester Hemisphere cho anh đi. Kệ xác, kệ xác cả lũ chúng nó,” ông anh nói.

“Dạ mà...” Serena đáp giọng do dự “mà tụi nó là bạn của em cơ mà.”

“Không còn bạn bè gì nữa em ạ. Em phải tự nhủ như thế với mình. Em có thể kiếm được những đứa bạn mới. Anh nói nghiêm túc đó” Erik đáp “Em không thể để những đứa khốn kiếp đó biến em thành đứa khốn kiếp. Em phải mặc xác chúng nó đi.”

Thật là chủ - nghĩa - ứng - xử - hoàn hảo - kiểu - Erik. Serena cười to, quẹt cái mũi đầy nước vào gối và quăng vèo chiếc gối qua góc phòng. “Thôi được rồi” cô đáp và ngồi dậy. “Anh nói đúng.”

“Anh luôn luôn nói đúng. Đó là lý do tại sao anh quá khó khăn trong việc kết bạn. Người như anh luôn có nhu cầu rất cao,” cậu đáp.

“Em nhớ anh lắm,” Serena bảo với anh và gặm gặm cái móng tay màu hồng.

“Anh cũng nhớ em nữa” Erik đáp.

“Serena đâu rồi? Bố mẹ đi đấy nhé,” cô nghe tiếng mẹ gọi ngoài hành lang.

“Thôi được rồi, em ngừng đây” Serena nói, “yêu anh lắm.”

“Chào nhóc.”

Serena cúp máy. Phía cuối giường ngủ là tấm thiệp mời đến dự bữa tiệc *Hôn lên môi đi* mà Jenny đã làm riêng cho cô. Cô chộp lấy nó và ném thẳng vào thùng rác.

Anh Erik nói phải lắm. Cô không cần thiết phải đến dự một bữa tiệc gây quỹ từ thiện ngớ ngẩn nào đó chỉ vì lý do là tất cả những người khác đều đến dự. Mà thậm chí họ có muốn cô ở đó đâu chứ. Kệ xác cả lũ. Cô tự do làm những điều cô thích làm.

Cô mang điện thoại đến chỗ bàn viết và lục lọi trong đồng giấy tờ cho đến khi tìm ra được danh sách điện thoại của học sinh trường Constance Billard, tờ danh bạ vừa được gửi đến bằng đường thư vào ngày thứ hai. Serena đọc dò qua các tên. Cô không phải là người duy nhất bỏ qua bữa tiệc đó. Cô có thể tìm được một ai khác để đi chơi cùng.

Đỏ và đen

“Nghe” Vanessa nói khi bắt điện thoại. Nó đang sửa soạn để chuẩn bị đi ra ngoài chơi với chị gái và bạn bè của nó, nó định sẽ mặc một cái áo nịt ngực màu đen, một cái quần jeans màu đen và một đôi giày “khủng” hiệu Doc Martens. Nó không có cái áo sơ mi màu đen trơn nào cả và chị gái của nó đang cố thuyết phục nhỏ em mặc một cái áo màu đỏ.

“Chào. Có phải Vanessa Abrams đó không?” giọng của một đứa con gái cất lên ở đầu dây bên kia.

“Phải rồi. Ai vậy?” Vanessa đáp, nó đang đứng trước tấm gương đặt trong phòng ngủ của mình và cầm cái áo sơ mi đỏ ướm thử trước ngực. Trong vòng hai năm qua, nó không mặc bất cứ màu nào, trừ màu đen ra. Vậy thì tại sao lúc này nó lại làm khác đi nhỉ?

Hix, làm ơn đi mà. Đâu phải cứ mặc áo sơ mi đỏ là cô nàng bị biến thành con nhỏ cổ động viên có bím tóc vàng hoe lúc nào cũng nhảy tung tung đầu nào. Chắc cô nàng phải được tẩy não vì cứ hay suy nghĩ như thế.

“Là Serena van der Woodsen đây.”

Vanessa ngừng ngay việc ngắm nghía mình trong gương và ném cái áo sơ mi đang cầm lên giường. “Ồ,” nó kêu lên. “Có chuyện gì vậy?”

“À,” Serena đáp “Tớ đã hoàn toàn hiểu ra tại sao cậu lại muốn cho Marjorie vào vai diễn đó. Cậu biết đó chính là sự lựa chọn cho bộ phim do cậu làm. Với cậu thì có vẻ như cậu luôn thật sự biết là cậu đang làm cái gì, còn tớ thì tớ đang rất cần một hoạt động ngoại khóa nếu không thì cô Glos sẽ giết tớ mất. Vì vậy mà tớ nghĩ, tớ sẽ phải cố gắng tự làm một bộ phim thôi.”

“À há” Vanessa đáp và cố gắng hình dung ra lý do tại sao Serena van der Woodsen, một người của công chúng như thế, lại bắt máy gọi điện cho nó vào một buổi tối ngày thứ sáu. Không lẽ con nhỏ lại không được mời đến một buổi dạ vũ hay sự kiện này? Hay là tiệc tùng gì đó?

“Và dù sao đi nữa, tớ không biết là cậu có thể nào giúp đỡ tớ được không. Cậu có thể dạy cho tớ cách sử dụng máy quay phim như thế nào, nói chung là cậu có thể dạy tớ bất cứ điều gì vì tớ nói thật là tớ thật sự không biết là tớ phải làm gì nữa” Serena nói. Rồi cô thở dài “Tớ không biết nữa cậu ạ, có thể ý tưởng tự làm một bộ phim của tớ là hết sức ngu ngốc. Vì thực tế có thể còn khó khăn gấp vạn lần những gì tớ nghĩ đến.”

“Đâu có ngu ngốc gì đâu à” Vanessa nói, cảm thấy tội nghiệp cho Serena còn hơn cả bản thân nó. “Tớ có thể bày cho cậu vài điều căn bản mà.”

“Thật không đó?” Serena nói. Giọng cô đầy vẻ xúc động. “Vậy ngày mai được không? Ngày mai cậu dạy tớ được không vậy.”

Thứ bảy luôn là ngày “buông thả” của Vanessa. Nó luôn luôn thức dậy khi trời đã sập tối và sau đó đi ăn uống hoặc xem phim với chị gái hoặc là với Dan.

“Chủ nhật thì hay hơn,” nó đáp.

“Ok. Chủ nhật nhé,” Serena đáp “Chắc cậu đã có nhiều thiết bị máy móc và những thứ cần thiết để tại nhà cậu rồi, phải không? Tớ nghĩ tớ nên đến nhà cậu học luôn để cậu khỏi phải tha đồ đồ đi chi cho mệt.”

“Cũng được” Vanessa đáp.

“Được rồi” Serena nói. Cô ngừng lại một chút. Có vẻ như cô chưa thích gác máy lúc này.

“Mà này, không phải là đang có một bữa tiệc rất lớn ở tòa nhà Barneys cũ hay sao” Vanessa hỏi “Sao cậu không đi dự?”

“À” Serena đáp “Tớ không được mời cậu ạ.”

Vanessa gục gặc và “xử lý” ngay thông tin đó ngay trong đầu nó. Serena van der Woodsen không được mời đến dự tiệc à? Có lẽ là con nhỏ này thật sự cũng không phải là đứa tồi tệ gì cho cam.

“Này, tối nay cậu có muốn đi ra ngoài chơi với tụi tớ không?” lời đề nghị của Vanessa bật ra ngay trước khi nó kịp dừng bản thân mình lại “Tớ cùng chị cả sẽ đi bar ở Williamsburg. Ban nhạc chị tớ chơi ở đó.”

“Tớ thích đi lắm cậu ạ,” Serena đáp.

Vanessa đọc cho con nhỏ địa chỉ của quán bar The Five and Dime - một quán bar mà chị gái của nó thường chơi ở đó - rồi nó cúp máy.

Cuộc sống quả thật vô vàn điều kỳ lạ. Có thể mới ngày nào các cậu là đứa bị cho là tởm nhất thì ngày hôm sau các cậu lại sắp sửa đi chơi với Serena van der Woodsen. Nó nhặt cái áo sơ mi đỏ lên, trông qua đầu và ngắm mình trong gương. Nhìn nó giống như một cây hoa tulip. Một cây hoa tulip với cái đầu lờm chờm.

“Dan sẽ thích cái này” chị Ruby, chị gái của nó, đứng ngay ngưỡng cửa phòng và bảo vậy. Chị đưa cho Vanessa một thỏi son môi màu đỏ sậm. *Mỗi để chài đây.*

“Chị à, tối nay Dan không có đi chơi với mình đâu” Vanessa nói và nhìn chị gái cười duyên. Nó xoay nhẹ thỏi son và bôi lên cả hai môi. “Cậu ấy phải tháp tùng em gái đi dự một bữa tiệc khiêu vũ gì đó.”

Nó lại ngắm soi mình thật kỹ trước gương một lần nữa. Màu son môi đỏ sậm càng khiến cho đôi mắt nâu vốn dĩ đã to của nó trông lại càng to hơn, còn cái áo sơ mi thì thật là tuyệt vời, theo cái kiểu như người mặc đang hét lên “Nhìn - vào - tôi - đây - này.”

Vanessa đẩy cho ngực nó nâng lên rồi mỉm một nụ cười đầy mời gọi với bóng của nó trong gương. *Có thể mình sẽ gặp may mắn*, nó nghĩ. Hoặc cũng có thể là không.

“Em có hẹn với một người bạn sẽ đi với tụi mình tối nay” Vanessa thông báo cho chị nó.

“Trai hay gái?” chị Ruby hỏi, xoay đầu lại để ngắm nghía cái mông của chị ấy trong gương.

“Con gái.”

“Tên gì?” Ruby hỏi tiếp.

“Serena van der Woodsen,” Vanessa lầm bầm.

“Con nhỏ có bức ảnh diều khắp thành phố đó hả?” Ruby nói, rõ ràng là giọng đầy phấn khích.

“Ừ, phải rồi, chính nó đó” Vanessa trả lời.

“Chà chà, chị cá với em là nó rất tuyệt vời” Ruby nói, tay đang chà keo xít đều lên khắp mái tóc dày phía trước đầu của chị.

“Có thể” Vanessa trả lời “Cứ từ từ mà tìm hiểu.”

Bữa tiệc Hôn lên môi đi

“Hoa đẹp quá” Becky Dormand, một học sinh cấp 3 của trường Constance nói. Con nhỏ này hôn lên hai má của Blair. “Trời bộ váy của cậu đẹp quá!”

“Cám ơn, Becks” Blair nói, và nhìn xuống bộ váy dài bằng satin màu xanh lá cây mà nó đang mặc. Sáng nay là tối ngày kinh của nó nhưng nó lại phải mặc bộ đồ lót cực kỳ mỏng để vừa vận với bộ váy dạ hội. Điều này khiến nó cảm thấy căng thẳng.

Một người phục vụ đi ngang qua, tay bê một khay đựng những ly rượu sâm-banh. Blair chớp ngay một ly cao đựng rượu ra khỏi khay và trong tích tắc nốc cạn. Từ này đến giờ, đây là ly thứ 3 của nó.

“Tớ thích đôi giày của cậu đó” Blair nói. Becky đang mang một đôi giày sandal cao gót màu đen, có dây buộc chéo lên đến tận đầu gối. Đôi giày cực kỳ hài hòa với cái áo đầm xòe màu đen mà nó đang mặc và cả với mái tóc đuôi ngựa buộc nhong cao của con nhỏ. Trông con bé giống như một vũ công ballet đang nghiệm thuốc.

“Tớ háo hức muốn nhận được túi quà tặng quá đi,” Laura Salmon ré lên. “Quà cậu đặt ở cửa hàng Kate Spade phải không?”

“Tớ nghe nói họ còn đặt bao cao su dạ quang vào các túi quà nữa đó,” con Rain Hoffstetter cười khúc khích “Quá tuyệt phải không nào?”

“Không phải là cậu sẽ dùng nó hay thứ gì đó khi “lâm trận” sao,” Blair nói.

“Làm sao mà cậu biết chứ?,” Rain gắt lại.

“Chị Blair ời,” Blair nghe có tiếng ai đó gọi mình bằng giọng ngập ngừng.

Blair quay lại và thấy con bé Jenny Humphrey đang đứng ngay phía sau nó, nhìn giống như một cô nàng quảng cáo cho nhãn hiệu Wonderbra trong bộ váy satin đen.

“Ồ, xin chào em,” Blair đáp vẻ lãnh đạm “Cám ơn em lần nữa vì vụ mấy tấm thiệp mời nha. Thiệp thật sự rất đẹp đó.”

“Em cám ơn chị tạo cơ hội cho em được làm công việc đó,” Jenny đáp. Mắt nó lia khắp gian phòng đang rộn ràng tiếng người cười nói, âm nhạc và khói thuốc. Rải rác khắp nơi là những ngọn nến màu đen cao gần 1m tỏa sáng lấp lánh, được cắm trong những chiếc cốc thật to trang trí viền bằng da chim công cùng hoa phong lan trắng tỏa mùi ngát hương. Trong cuộc đời Jenny, nó chưa bao giờ được ở trong một khung cảnh tuyệt vời như thế này. “Trời ạ, chị ơi em không quen biết ai ở đây hết á,” con nhỏ nói với giọng căng thẳng.

“Em không quen ai ư?” Blair nói. Nó tự hỏi liệu con Jenny có nghĩ là con bé sẽ đứng đây và trò chuyện với nó suốt buổi tối này hay sao.

“Dạ, không ạ. Em đòi anh Dan của em đi cùng nhưng anh ấy không muốn đi vì thế nên anh ấy chỉ chở em đến đây thôi. Thật ra thì em cũng có quen một người,” Jenny nói.

“Ồ,” Blair đáp “Người đó là ai vậy nhỉ?”

“Serena van der Woodsen ạ” Jenny thở thè đáp “Bọn em sẽ cùng làm một bộ phim với nhau. Chị ấy có kể với chị không?”

Vừa lúc đó, một chị người hầu vung vẩy chiếc đĩa gỗ đặt những miếng sushi ngay trước mũi của Blair. Blair chop ngay một cuộn sushi cá ngừ to ú và nhét vào mồm. “Serena vẫn chưa đến đây,” nó nói, và nhai cục sushi một cách háu đói. “Nhưng chị chắc chị ấy sẽ rất vui khi nhìn thấy em.”

“Dạ được. Vậy thì em sẽ chỉ ở đây để đợi chị ấy đến vậy,” Jenny đáp, tóm lấy hai ly rượu sâm-banh ra khỏi khay của một người phục vụ rồi nó trao cho Blair một ly. “Chị đứng đây chờ với em không?”

Blair đón lấy ly rượu, ngửa đầu ra và dốc hết vào cuống họng. Vị ngọt đắng khó chịu của rượu không hợp với cá sống và rong biển mà nó vừa ăn. Blair cảm thấy cồn cào và buồn nôn.

“Chị đi đây một chút” nó bảo với Jenny và chạy ngay đến phòng vệ sinh.

Jenny hớp một ngụm sâm-banh và nhìn chăm chăm lên chùm đèn pha lê treo trên trần nhà, tự chúc mừng bản thân vì đã lọt được vào sự kiện này. Nơi này chính xác là nơi mà nó luôn luôn muốn có mặt. Nó nhắm nghiền mắt và nốc cạn ly rượu sâm-banh. Khi nó mở mắt ra một lần nữa, nó nhìn thấy những vì sao, nhưng vẫn chưa thấy Serena đến.

Một người phục vụ khác đi ngang qua với khay rượu sâm-banh và Jenny vớ lấy thêm 2 ly. Lúc ở nhà, nó có uống một ít bia và rượu vang với bố, nhưng trước đây nó chưa từng được uống sâm-banh. Quả là vị ngon tuyệt.

Cẩn thận nghe nhóc, khi nhóc khuyu gối trong nhà vệ sinh để nôn mửa thì vị của nó không còn tuyệt vời nữa đâu nhá.

Jenny lại nhìn quanh tìm kiếm Blair, nhưng không tìm thấy con nhỏ. Buổi tiệc quá đông người, và dù nó có nhận ra được rất nhiều khuôn mặt quen nhưng không có ai nó thật sự cảm thấy thoải mái muốn đến chào và bắt chuyện. Nhưng lẽ ra Serena phải có mặt ở đây sớm chứ, nhất định là chị ấy phải đến đây mà.

Jenny đi xuống bậc cuối cùng của cầu thang bằng đá cẩm thạch và ngồi xuống. Từ chỗ ngồi này nó có thể nhìn thấy mọi thứ. Nó ngồi đó chờ uống cả hai ly sâm-banh và ao ước bộ váy của nó sẽ không quá chật. Rượu bắt đầu khiến nó cảm thấy buồn nôn.

“Ái chà, xin chào,” một giọng trầm trầm vọng từ phía trên xuống chỗ con nhỏ đang ngồi.

Jenny nhìn lên. Mắt nó chạm phải khuôn mặt nhẵn nhụi của Chuck Bass và nó suýt nín thở. Đó là một anh chàng đẹp trai nhất mà nó từng thấy từ trước đến nay, và anh chàng này đang nhìn thẳng vào nó.

“Em không định giới thiệu anh sao?” Chuck nói, nhìn chăm chăm vào ngực của Jenny.

“Giới thiệu anh với ai ạ?” Jenny hỏi, cau mày.

Chuck chỉ cười to và giơ tay ra bắt tay với con bé. Blair vừa bảo hấn đến đây để nói chuyện với cô nàng duyên dáng nào đó, và hấn cứ ngỡ vực không biết có đúng là hấp dẫn không đây. Nhưng giờ thì không nghi ngờ gì

nữa. Nhìn ngực con nhỏ thì phải biết! Dứt khoát đây là một buổi tối nhiều may mắn của hẳn!

“Anh tên Chuck. Mời em nhảy với anh nhé!”

Jenny hơi lưỡng lự và liếc nhìn ra phía cửa. Serena vẫn chưa thấy đến. Đoạn nó quay phắt lại Chuck. Nó không thể nào tin được một anh chàng đẹp trai và đầy bản lĩnh như anh ấy lại muốn khiêu vũ với nó. Nhưng nó cũng không định mặc một bộ váy dạ hội màu đen tuyền đầy khiêu khích thế này chỉ để ngồi chơi trên bậc cầu thang suốt tối nay. Con nhỏ đứng dậy, một chút loạng choạng hơn cả lúc này khi uống quá nhiều rượu sâm-banh.

“Dạ, được ạ, tụi mình nhảy đi,” nó nói líu ríu và tựa hẳn người vào ngực Chuck.

Hắn vòng cánh tay qua eo con bé và siết chặt ngực con nhỏ. “Bé ngoan lắm” hẳn bảo, giống như thể đang nói với một con chó.

Khi con bé cùng hẳn lấp vấp ra đến được sàn nhảy, Jenny nhớ ra Chuck thậm chí còn chưa hỏi tên họ của nó. Nhưng anh ấy quá đẹp trai, và bữa tiệc thì đầy ắp những điều tuyệt vời. Chắc chắn đêm nay sẽ là một trong những đêm đi vào lịch sử kỷ ức đời nó.

Đúng rồi, chắc chắn là sẽ như thế mà.

Quán bar The five and dime

“Tớ luôn luôn uống rượu rum và coke.” Vanessa bảo với Serena “Trừ khi tớ đi nhậu nhẹt với tụi bạn. Nhưng ở đây cậu có thể kêu bất cứ thứ gì cậu muốn. Ở đây họ có đủ thứ.”

Chị Ruby đang đi lấy thức uống cho cả bọn vì chị nằm trong ban nhạc chơi ở đây nên chị có thể lấy miễn phí mọi thứ.

“Tớ cảm thấy điều gì đó rất khác biệt” Serena trầm ngâm nói. “Cho em xin một ly rượu Stoli để nhậu và kèm thêm một ly coke nhé!” cô nói với Ruby.

“Lựa chọn tuyệt vời” chị Ruby tán thành. Ruby có mái tóc cắt ngắn với món tóc cắt ngang trước trán màu đen nhìn rất đẹp, chị ấy mặc một cái quần da màu xanh lá cây sậm. Chị ấy là loại con gái luôn chăm sóc cho bản thân mình dù đang ở bất cứ đâu hay bất cứ khi nào. Ban nhạc của chị ấy tên là SugarDaddy, và chị là đứa con gái duy nhất trong nhóm. Chị chơi bass.

“Đừng quên lấy rượu quả anh đào cho em nhé!” Vanessa gọi với theo sau chị gái khi Ruby quay đi lấy thức uống.

“Chị của cậu thật đáng yêu quá!” Serena nói.

Vanessa nhún vai “Chà chà” nó đáp “Nhưng chị ấy cũng là niềm đau chôn giấu của tớ đấy. Ý tớ là, khi gặp chị ấy thì mọi người luôn luôn nói “Ruby tuyệt quá!” còn gặp tớ thì cứ kiểu hời hợt như ‘chào,’ rồi thôi!”

Serena cười to “Tớ hiểu ý cậu. Anh trai của tớ, anh ấy hiện đi học ở Brown và mọi người đều yêu anh ấy. Bố mẹ tớ luôn tự hào về những việc anh ấy làm, và giờ khi tớ bỏ trường nội trú quay về nhà thì họ nhìn tớ theo cách “Ôi trời, chúng ta có một đứa con gái đấy sao?”

“Chính xác là thế” Vanessa đồng tình. Nó không thể nào tin nổi là có ngày nó lại ngồi đây nói những chuyện bình thường nhí nhố và chán ngắt với Serena van der Woodsen.

Chị Ruby mang thức uống đến cho cả bọn. “Xin lỗi mấy nhóc, chị tới giờ diễn rồi,” chị ấy nói.

“Chúc may mắn nhé” Serena nói.

“Cám ơn bé cưng,” Ruby đáp. Chị nhặt cây guitar của mình lên và đi tìm mấy người bạn trong ban nhạc.

Vanessa không thể nào tin nổi. Chị Ruby chưa từng bao giờ gọi bất kỳ ai là bé cưng ngoại trừ Tofu, con vẹt đuôi dài của chị ấy. Ở Serena hiển nhiên có sẵn một thứ gì đó khiến cho trái tim của bất kỳ ai phải tan chảy. Thậm chí ngay bản thân Vanessa cũng bắt đầu cảm thấy thích thích con nhỏ. Nó cầm ly lên và chạm ly với Serena. “Uống mừng những cô nàng xinh đẹp” nó nói, và biết rằng nói như vậy thì nghe có vẻ cực kỳ vui nhộn nhưng thật sự chẳng có gì đáng phải quan tâm.

Serena cười to và giật mạnh ly rượu Stolli về phía mình sau khi chạm cốc. Cô dụi dụi mắt và chớp chớp mấy cái. Một cậu chàng trông có vẻ xốc xếch mặc một bộ đồ vét lớn quá cỡ đang bước vào quán bar. Cậu ta dừng lại ở ngưỡng cửa và nhìn chăm chăm vào Serena như thể đang nhìn thấy một con ma.

“Này này, đó có phải là Dan, bạn cậu không?” Serena hỏi Vanessa và chỉ vào cậu ta.

* * *

Đây là lần đầu tiên trong đời Dan mặc một bộ đồ vét. Lần đầu khi mặc nó vào cậu cảm thấy mình rất bảnh nhưng cậu vẫn không thể dàn xếp bản thân được với cái bữa tiệc *Hôn lên môi đi*. Vì thế khi Jenny để cho cậu biến khỏi chốn đó, cậu đi thẳng đến quán bar The Five and Dime để xin lỗi nhỏ Vanessa vì đã cáu với nó vụ diễn viên Majorie.

Cậu đã cố thuyết phục bản thân mình rằng sẽ chẳng là vấn đề gì cả nếu không còn lại cơ hội gặp Serena van der Woodsen trong cuộc đời mình. Và sau rốt, cậu tự nhủ, đời sống vốn mong manh và phi lý cơ mà.

Cuộc đời quả thật đầy phi lý. Bởi ngay đây, *Serena* đang hiện diện. Ở Williamsburg, ở tất cả mọi nơi. Cô gái trong mơ của cậu đấy.

Dan thấy mình giống như nàng Cinderella. Cậu đút hai tay vào túi quần để giấu chúng đang run bần bật, và cố định hình cho nhất cử nhất động kế tiếp của mình. Có lẽ cậu nên đi đến bên cô ấy và khéo léo đề nghị được đãi cô ấy một ly. Thật tệ là thứ duy nhất ở cậu thể hiện được sự khéo léo chính là bộ đồ cậu đang mặc. Thậm chí bộ đồ này cũng chỉ khéo léo được một nửa thôi vì cậu đã không lấy bộ hiệu Armani mà cậu đã thử ở cửa hàng Barneys.

“Chào” Dan nói bằng một giọng thật tuyệt vời khi tiến đến bàn của các cô gái.

“Cậu làm gì ở đây vậy?” Vanessa hỏi. Nó không thể nào tin được vận rủi của nó. Không lẽ nào mọi chuyện lại tồi tệ đến như thế? Liệu nó có phải ngồi đây suốt cả thời gian còn lại của buổi tối để mà nhìn Dan ve vãn quanh nhỏ Serena không?

Tiếc cho em thật, cưng ạ .

“Tớ biến khỏi cái bữa tiệc *Hôn lên môi* đi đó. Tiệc này thật không phù hợp với tớ,” Dan nói.

“Tớ cũng vậy” Serena nói và mỉm cười với Dan như thể từ trước đến giờ cậu chưa từng được ai mỉm cười với mình.

Dan vịn chặt vào lưng ghế của Vanessa để giữ thăng bằng. “Xin chào,” cậu bẽn lẽn nói.

“Cậu nhớ Serena chứ” Vanessa nói. “Cậu ấy học chung lớp với tớ ở trường Constance.”

“Chào Dan” Serena nói “áo đẹp đó.”

Dan đỏ mặt và nhìn xuống bộ đồ của mình. “Cám ơn,” cậu đáp và lại nhìn lên “À, bộ váy của cậu cũng... nhìn nó trông... cũng rất đẹp đó,” cậu lắp bắp. Cậu không hề nghĩ rằng nói như vậy thì nghe có vẻ quá ngốc.

“Thế cái áo sơ mi của tớ thì sao?” Vanessa nói to “Từ trước đến giờ cậu có thấy tớ kêu gọi thế này chưa?”

Dan nhìn vào cái áo sơ mi của Vanessa. Đó là cái áo sơ mi thun. Không có gì đặc biệt hấp dẫn. “Cái này là áo mới hả?” cậu bối rối hỏi.

“Thôi bỏ qua” Vanessa thở dài, xoay xoay quả anh đào cắm trong ly rượu trái cây với vẻ đầy sốt ruột.

“Ngồi xuống đi” Serena nói và nhích qua một bên chừa chỗ cho cậu ta. “Ban nhạc của chị Ruby sắp sửa chơi rồi đó.”

Những lời đồn thổi không thể nào là sự thật được. Trông Serena không phải là dạng con gái nghiện tình dục, nghiện ma túy. Cô ấy thật thanh thoát, yêu kiều, hoàn hảo và hấp dẫn, như một đóa hoa dại mà bạn đột nhiên tình cờ nhìn thấy khi đi dạo trong Công viên Trung tâm. Dan muốn nắm lấy tay cô và thì thầm tâm sự với nhau suốt đêm nay.

Cậu ngồi xuống cạnh cô. Hai bàn tay cậu cứ run rẩy một cách quá tệ hại nên cậu đành phải ngồi lên cả hai tay để “trấn an” chúng. Cậu mê cô ấy quá thế.

Ban nhạc bắt đầu chơi.

Serena đã uống xong phần vodka của mình.

“Cậu uống thêm nhé!” Dan hớn hờ đề nghị.

Serena lắc đầu “Thôi đủ rồi” cô nói, ngồi tựa hẳn vào ghế “Tội mình nghe nhạc một chút nhẹ.”

“Ok” Dan đáp. Cậu có thể làm bất cứ điều gì, miễn là cậu được ngồi gần cô.

Như thường lệ, B trong nhà vệ sinh, còn N thì đang say thuốc

“Xin chào các cậu” Jeremy Scott Tompkinson la to, đẩy cửa bước vào tòa nhà cửa hàng Barneys cũ.

Như thông lệ, Nate, Jeremy, Anthony và Charlie phải hút một điều cần sa to dùng trước khi dự tiệc. Nate đang trong cơn say choáng váng và khi cậu bước qua cánh cửa và nhìn thấy Blair đang đẩy dạt đám đông để lấy lối đi, tay cô che miệng, cậu bật cười khanh khách.

“Mày cười cái gì vậy hả thằng đàn?” Anthony hỏi, thụi cùi chỏ vào xương sườn của Nate. “Chưa có gì xảy ra mà mày.”

Nate lấy tay lau mặt và cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh, nhưng thật khó để giữ một vẻ mặt đàng hoàng trong một căn phòng đầy ắp bọn con trai ăn mặc như tụi chim cánh cụt và những đứa con gái vận đồ bốc lửa hết chỗ nói. Cậu biết rõ Blair đang ở trong nhà vệ sinh và nôn mửa như thường lệ. Cậu hỏi ở đây là liệu cậu có nên vào đó để giải cứu con nhỏ không? Đó là một việc làm tốt, một hành động quan tâm cần thiết ở một đứa bạn trai.

Thì cứ đi đi mà. Cậu biết là cậu muốn đi mà.

“Quầy bar nằm ở đằng kia kìa” thằng Charlie nói và dẫn lối cho cả bọn.

“Tớ nhập bọn sau nhe” Nate nói, chen chúc đi qua đám đông đang tụ tập trên sàn nhảy.

Khi Nate đi qua Chuck, thằng này đang liên tục ngoáy dít và tựa hẳn vào hông của một con bé lùn lùn, có mái tóc màu nâu xoắn tít và bộ ngực to “khủng hoảng,” cậu cắm đầu đi thật nhanh về phía nhà vệ sinh dành cho nữ.

Nhưng Blair không kịp vào nhà vệ sinh nữ để nôn. Trước khi nó vào đó, một bà trung niên vận bộ váy đỏ hiệu Chanel có đính một chiếc khuy để dòng chữ “Cứu lấy chim ưng falcon” đã chặn nó lại.

“Cháu là Blair Waldorf?” người phụ nữ hỏi và chìa tay ra kèm theo nụ cười gây quỹ tuyệt vời nhất “Cô là Rebecca Agnelli, đến từ quỹ bảo vệ chim ưng Falcon của Công viên Trung tâm.”

Thật là trò chuyện chẳng đúng lúc chút nào.

Blair nhìn chăm chăm vào bàn tay của người phụ nữ. Bàn tay phải của nó đang chặn trên miệng để kìm cơn buồn nôn sẵn sàng phọt ra ngoài bất cứ lúc nào. Nó chuẩn bị lấy tay ra khỏi miệng để có thể bắt tay với bà ta nhưng liền ngay đó, một người phục vụ đi ngang qua mang theo những xiên thịt gà nướng ướp gia vị thơm nức đang cháy xèo xèo và Blair lại ọe khan một cái.

Blair mím chặt hai môi lại với nhau để giữ cho cơn buồn nôn không ọc ra khỏi ồm và nó đổi tay, tay trái ép chặt lên miệng và giờ tay phải ra để bắt.

“Thật tuyệt vời là cuối cùng cô đã gặp được cháu” người phụ nữ nói khi cả hai bắt tay nhau “Cô không biết lời nào cho đủ để cảm ơn về tất cả những gì mà con đã làm.”

Blair gật đầu và rút tay lại. Quá sức chịu đựng của nó rồi. Nó không còn có thể kìm giữ thêm một chút nào nữa. Mắt nó lia nhanh khắp gian phòng đông đúc, tuyệt vọng tìm kiếm một sự trợ giúp nào đó.

Lúc này đang có nhỏ Kati và Isabel, hai đứa nó đang nhảy với nhau. Có thằng Anthony Avuldsen tay đang cầm vỉ thuốc lắc E (ecstasy). Có thằng Jeremy Scott Tompkinson đang cố dạy cho con nhỏ Laura Salmon và Rain Hoffstetter cách hút thuốc nhả khói thành vòng tròn ngay tại quầy bar. Có thằng Chuck, đang ôm ghì con bé Ginny như thể bộ ngực của nó có thể nổ tung.

Tất cả những nhân vật phụ đều hiện diện đầy đủ cả rồi, nhưng còn vai nam chính của nó thì đang ở nơi đâu, vị cứu tinh của nó đang ở chốn nào?

“Blair ơi!.”

Nó quay đầu lại và nhìn thấy Nate đang dạt đám đông ra để lấy lối đi về phía nó. Mắt Nate đỏ ngầu và mặt cậu hốc hác, tóc tai rối bù. Trông cậu

giống một diễn viên phụ đáng chán hơn là một nam diễn viên chính.

Liệu chuyện này có thể diễn như thế không? Liệu người nó đang tìm có phải chính là Nate?

Blair không có nhiều sự lựa chọn. Nó mở to mắt, ngẫm ra hiệu cho Nate biết nó đang rất cần giúp đỡ và cầu cho cậu chàng có thể hiểu ra ý nó.

Bà Agnelli cau mày quay lại xem Blair đang chăm chăm nhìn vào cái gì vậy. Blair lĩnh đi ngay và Nate đã phóng đến bên cạnh bà ta vừa kịp lúc.

Ờn trời là cậu đang rất say thuốc.

“Nate Archibald ạ” Nate nói, và bắt tay với người phụ nữ “Mẹ của cháu là một fan cuồng trong việc bảo vệ lũ chim ưng ạ.”

Bà Agnelli cười to và hơi đỏ mặt một chút. Chàng thanh niên mới quyến rũ làm sao. “Ái chà, mẹ cháu nên thế” bà ta nói “Gia đình cháu thật là rất hào phóng với quỹ của bọn cô.”

Nate vớ lấy hai ly rượu sâm-banh khỏi một chiếc khay vừa đi ngang qua và trao cho bà ta một ly. Cậu giơ ly của mình lên “Uống mừng cho lũ chim” cậu nói và chạm ly với bà ta và cố nén một tràng cười rũ rượi.

Bà Agnelli đỏ mặt. Cậu trai này thật đáng yêu!

“À, cô ạ, hai cô bạn kia cũng là người đồng tổ chức bữa tiệc này đó ạ” Nate nói, tay chỉ về hướng của Kati và Isabel, cả hai đứa này đang đứng lóng ngóng bên lề của sàn nhảy như mọi khi. Cậu vẫy cả hai lại.

“Chào Nate” Kati nói, đi lêu khêu trên một đôi giày cao hơn 10 phân.

Isabel chớp lấy ly rượu của nó và nhìn chăm chăm vào người đàn bà lạ mặt đang đứng cạnh Nate. “Xin chào” nó nói “Cháu thích bộ đồ của cô ghê.”

“Cám ơn cưng, cô là Rebecca Agnelli, đến từ Quỹ bảo vệ chim ưng của Công viên Trung tâm, người phụ nữ giới thiệu. Bà ta chìa tay ra cho Isabel, đứa lúc này đã giơ cả hai cánh tay ra để ôm bà ta một cái ôm say khướt.

“Xin phép ạ” Nate nói, rồi ngay lập tức lĩnh đi mất.

“Blair ời” Nate gọi to, thận trọng đẩy cửa nhà vệ sinh nữ “Cậu có trong đó không vậy?”

Blair đang oằn mình ở phía cuối của dãy phòng vệ sinh. “Mẹ kiếp,” nó thốt lên nho nhỏ, rồi lấy giấy vệ sinh lau miệng. Nó đứng thẳng dậy. “Tớ ra ngay đây,” nó đáp và chờ cho cậu bạn đi khỏi.

Nhưng Nate đã đẩy cửa nhà vệ sinh nữ và bước vào trong. Trên một bồn rửa mặt là mấy chai nước khoáng hiệu Evian của Pháp, nước hoa, keo xịt tóc hiệu, mấy hộp thuốc Advil giảm đau nhức mệt mỏi, và bình nước rửa tay. Cậu vặn đầy một chai nước và lấy một ít thuốc Advil cho vào lòng bàn tay.

Blair mở cửa phòng vệ sinh “Cậu còn ở đây à” nó hỏi Serena.

Cậu đưa cho cô bạn mấy viên thuốc cùng với nước uống. “Tớ còn ở đây” cậu lặp lại.

Blair nuốt thuốc và chậm rãi hớp từng ngụm nước. “Tớ thật sự khỏe rồi” nó nói “Cậu có thể trở lại bữa tiệc.”

“Cậu đẹp quá!” Nate đáp, lờ đi câu nói vừa rồi của Blair. Cậu xấn tới và xoa xoa một bên vai trần của Blair. Da của con nhỏ ấm áp và mềm mại, và Nate ao ước giá như cả hai đứa có thể đang nằm trên giường của con bé và ngủ bên cạnh nhau như trước đây chúng luôn luôn như thế.

“Cám ơn” Blair nói, môi dưới của nó bắt đầu run rẩy “Cậu cũng vậy.”

“Tớ xin lỗi cậu, Blair ạ. Tớ thật sự rất xin lỗi cậu,” Nate bắt đầu nói.

Blair gật đầu và bật khóc. Nate kéo một mảnh giấy ra khỏi hộp đưa cho cô bạn.

“Tớ nghĩ rằng lý do duy nhất khiến tớ đã làm điều đó... ý tớ là, điều mà tớ đã làm với Serena ấy... là bởi vì tớ biết cô ta luôn sẵn sàng” cậu nói, cố nặn ra từng từ thích hợp “Nhưng còn với cậu, tớ thật sự rất mong muốn được làm chuyện đó ngay từ lần đầu tiên kìa.”

Thật là câu nói khéo léo.

Blair nuốt nước bọt. Những lời cậu ấy nói ra thật đáng yêu làm sao, đó là chính xác những gì mà nó đã viết ra trong kịch bản nằm trong đầu nó. Con bé vòng hai cánh tay quanh cổ Nate và để cho cậu ôm chặt nó. Quần áo của cậu bốc mùi kinh khủng.

Nate đẩy con nhỏ ra và nhìn xuống đôi mắt của bạn gái. “Vậy thì giờ mọi chuyện ổn thỏa rồi phải không?” cậu nói “Cậu vẫn còn muốn làm chuyện đó với tớ chứ?”

Blair nhìn vào bóng hai đứa đang ôm nhau phản chiếu qua tấm gương trong nhà vệ sinh rồi nó lại ngược nhìn vào đôi mắt xanh tuyệt đẹp của Nate và gật đầu đồng ý.

“Nhưng giá như cậu hứa với tớ là cậu sẽ không bao giờ trở lại với Serena nữa” con bé khịt khịt mũi.

Nate cuộn một lọn tóc của Blair quanh ngón tay của cậu và hít mùi nước hoa tỏa ra từ cô bạn. Cảm giác thật dễ chịu khi đứng đây và ôm cô trong tay. Đó là một điều mà cậu nên làm. Kể từ bây giờ và có lẽ là mãi mãi về sau. Cậu không còn cần đến Serena nữa.

Cậu gật đầu “Tớ hứa.”

Rồi cả hai đứa hôn nhau - một nụ hôn dịu dàng và buồn bã. Trong đầu mình, Blair có thể nghe thấy tiếng nhạc hiệu kết thúc cảnh phim đang trôi lên. Bộ phim chuyện tình của nó bắt đầu hơi có chút gập ghềnh nhưng cuối cùng thì kết thúc cũng có hậu.

“Thôi đi” nó nói, buông cậu bạn ra và chùi mascara dính lem nhem ở dưới mắt. “Tụi mình đi xem ai đến.”

Cả hai đứa nắm tay nhau bước ra khỏi nhà vệ sinh nữ. Nhỏ Kati Farkas mỉm cười vẻ biết tổng mọi chuyện khi nó bắt gặp hai đứa đi loạng choạng ngang qua.

“Này các cậu” nó gắt lên “kiếm một căn phòng đi.”

S và D

“Ban nhạc này cừ thật,” Serena thét vào tai Vanessa trong tiếng đập thùng thành của trống và bass. Cô lắc lư mộng qua lại trên chiếc ghế của mình và hai mắt thì sáng lấp lánh. Dan thì không dám thở mạnh. Cậu chỉ dám cầm ly lên để uống.

Vanessa mỉm cười, cảm thấy hài lòng vì Serena thích loại nhạc này. Riêng nó, nó rất ghét nghe thứ nhạc như thế, dù vậy nó chưa bao giờ bảo thật với chị Ruby của nó cả. Ban nhạc SugarDaddy khiến cho người ta phải nhảy nhót và toát cả mồ hôi vì phải lắc lư, ngúng nguẩy theo nó và đó hoàn toàn không phải là thứ nhạc mà Vanessa thích.

Thứ nó thích là được nằm trong bóng tối và lắng nghe những bài hát của ban nhạc Gregorian hoặc bất cứ cái gì đó. *Thật sung sướng làm sao !*

“Đi nào” Serena nói và đứng dậy “Tụi mình cùng nhảy nhé?”

Vanessa lắc đầu “Thôi được rồi” nó đáp “Cậu nhảy đi.”

“Dan?” Serena kêu và giật giật ống tay áo của cậu “Nhảy đi mà.”

Dan chưa từng và chưa bao giờ nhảy cả. Cậu nhảy rất tệ, và điều đó khiến cậu cảm thấy mình như thằng đàn ngố. Cậu ngập ngừng, liếc nhìn sang Vanessa lúc này đang nhướn đôi lông mày màu đen của nó thách thức cậu. *Nếu cậu mà đứng dậy và nhảy ngay lúc này, cậu sẽ được tuyển thẳng vào đầu danh sách những kẻ tồi tệ mà tớ ghét nhất*, ánh nhìn của nó nói lên điều đó.

Dan đứng dậy “Được thôi, tại sao lại không nhảy chứ” cậu nói.

Serena chớp lấy tay Dan và len vào đám đông đang nhún nhảy để lấy lối đi, Dan lóc cóc chạy phía sau cô. Khi Serena bắt đầu nhảy, hai cánh tay của cô giơ lên đầu, hai vai lắc mạnh và hai chân vung vẩy ra phía trước. Cô là người rất biết như thế nào là nhảy.

Dan gục gặc đầu lên xuống và vung vẩy hai đầu gối cùng một lúc theo điệu nhạc và chờ đợi cô.

Serena tiến đến và ôm chặt hai hông Dan, lắc chúng tới lui và xoay qua xoay lại, bắt chước y hệt theo cách mà hông của cô đang đong đưa. Dan cười to và Serena mỉm cười theo cậu, hai mắt cô nhắm nghiền và thả lỏng toàn thân, chìm đắm trong âm nhạc. Dan cũng nhắm mắt, để cho cơ thể cậu hòa nhịp với cơ thể của cô. Chẳng hề gì khi cậu đang nhảy giống một thằng khờ, hoặc cậu là kẻ duy nhất trong căn phòng này mặc áo vét trên sàn nhảy (mà cũng có thể là người duy nhất ăn mặc như thế ở cả Williamsburg này), chỉ cần cậu đang ở đây, bên cạnh cô ấy, và đó mới chính là điều quan trọng nhất với cậu hiện tại.

* * *

Ngồi một mình tại bàn, Vanessa uống hết ly rượu của mình, sau đó uống luôn của Dan. Đoạn nó đứng dậy và đi đến ngồi tại quầy bar.

“Cái áo sơ mi đẹp thật” anh chàng pha chế rượu tại quầy bình phẩm khi anh ta nhìn thấy con bé. Anh chàng trạc hai mươi tuổi, tóc đỏ với hai mái tóc mai dài hai bên, có nụ cười dễ thương và điển trai. Chị gái của nó luôn miệng kể là anh chàng này đáng yêu như thế nào.

“Cám ơn anh” Vanessa mỉm cười đáp lời “Dạ áo mới ạ.”

“Em nên mặc màu đỏ nhiều hơn” anh ta nói và chìa tay ra “Anh tên Clark. Còn em là Vanessa, đúng không? Ruby là chị gái của em?”

Vanessa gật đầu. Nó tự nhủ không biết có phải anh chàng này đang vồn vã với nó vì anh ta thích chị nó hay không.

“Anh có thể chia sẻ với em một bí mật không?” Clark nói. Anh ta đổ một vài thứ khác nhau vào trong bình trộn rượu martini và bắt đầu lắc.

Ồ, chết tiệt thật, Vanessa nghĩ. Anh chàng sắp sửa mở cửa trái tim và dốc hết bầu tâm sự với mình về chuyện anh chàng sẽ yêu chị Ruby mãi mãi, nhưng chị ấy dường như chẳng ngó ngàng gì đến anh ta. Và anh chàng muốn mình đóng vai thần tình yêu Cupid và làm cái này cái nọ cái kia cho anh ta đây.

“Chuyện gì vậy?” nó nói.

“À,” Clark đáp “Anh thấy em và chị Ruby thường hay lui tới chỗ này.”

Bắt đầu rồi đây , Vanessa nhủ bụng.

“VẬY mà em chẳng khi nào bén mảng đến quầy bar và nói với anh một lời. Nhưng thú thật là anh đã phải lòng em ngay từ khoảnh khắc đầu tiên mà anh nhìn thấy em.”

Vanessa nhìn chăm chăm vào anh ta. Anh ấy đang đùa bỡn à?

Clark đổ rượu từ trong bình trộn ra một cái ly nhỏ rồi nặn vài giọt chanh vào ly. Anh ta đẩy ly rượu cho nó “Em uống thử xem” anh ta nói “Ly này miễn phí. Anh mời em.”

Vanessa cầm ly lên và nếm thử một ngụm. Vị của ly rượu ngọt ngào và hòa hợp với vị chua của chanh, và nó hoàn toàn không cảm thấy có vị cồn trong ly một tẹo nào. Thức uống này ngon tuyệt.

“Đây là nước có tên gì vậy?” nó hỏi.

“ *Hôn anh đi ,*” Clark đáp với một vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Vanessa đặt ly rượu xuống và ngồi dựa hẳn vào quầy bar. Serena và Dan cứ tha hồ mà nhảy nhót thả cửa với nhau đi. Nó đang sắp sửa được đón nhận một nụ hôn đây.

* * *

Tay DJ của bữa tiệc *Hôn lên môi đi* vốn là một cô nàng đã chia tay với bạn trai được 4 năm nay, vì thế, cô ta cứ chinh đi chinh lại những bản tình ca buồn, có giai điệu chậm rãi. Từng cặp trai gái ăn mặc thật bảnh đang dìu nhau và khẽ đung đưa theo điệu nhạc nào nề, dưới ánh sáng dịu dịu của những ngọn đèn. Trong không khí đượm mùi của hoa phong lan, của sáp nến, mùi cá sống và mùi thuốc lá, và một không khí yên bình nguy tạo đang bao trùm lên buổi tối hôm nay mang đến cảm giác vừa thân quen lại chứa đựng bất ngờ. Đây không phải là kiểu hội hè đình đám, ì xèo mà vài người mong ngóng nhưng nó cũng không phải là bữa tiệc tẻ nhạt. Vẫn còn thừa nhiều rượu tại đây, không ai gây hỏa hoạn gì cả, và cảnh sát cũng chưa phải được vời tới để bắt bớ, kiểm tra độ tuổi của ai cả. Ngoài ra, năm học cũng chỉ mới chớm bắt đầu thôi - sẽ còn hàng tá bữa tiệc tùng để chờ xem những chuyện gì sẽ xảy ra.

Nate và Blair đang dìu nhau nhảy, má của con bé áp vào ngực cậu chàng, mắt của cả hai nhắm nghiền và môi cậu hôn mãi miết lên mái đầu của cô bạn. Trí não Blair đang ngưng đọng và đầu óc nó hoàn toàn nghỉ ngơi. Nó đã quá mệt mỏi với việc hình dung, ấp ủ ra những bộ phim lãng mạn trong đầu mình. Giờ đây, trong cuộc đời thực, nó cảm thấy hết sức bình yên.

Một vài cặp rời sàn nhảy, Chuck đang ôm trọn Jenny Humphrey trong vòng tay. Jenny ước gì cô nàng DJ sẽ đẩy nhanh tiết tấu của bản nhạc. Con bé đang cố gắng nhảy nhanh hết sức có thể để tránh việc Chuck cứ sờ soạng khắp người của nó, nhưng quyết định này chỉ gây phản tác dụng. Mỗi lần con bé lắc đôi vai là đôi gò bồng đảo của nó lại như giật nảy ra khỏi bộ áo váy và gần như đánh trúng vào bộ mặt của hăn.

Chuck đang hoàn toàn sung sướng và mãn nguyện. Hăn vòng hết cánh tay qua eo của Jenny và ép con bé sát vào người, cứ thế hăn xoay con bé nhích dần ra khỏi sàn nhảy và đi vào nhà vệ sinh nữ.

“Anh làm gì vậy?” Jenny bối rối hỏi. Con bé nhìn soi vào mắt của hăn. Nó biết Chuck là bạn của Serena và Blair và nó muốn tin tưởng hăn. Nhưng Chuck thậm chí còn không thèm hỏi tên họ của nó là gì. Hăn hầu như chẳng hé răng nói chuyện với con bé một chút nào.

“Anh chỉ muốn hôn em một cái thôi mà,” Chuck đáp. Hăn cúi đầu xuống thấp và lấy môi mình ép sát môi con bé. Lưỡi hăn sục sạo giữa hai hàm răng của con nhỏ mạnh đến nỗi con bé hé ra một khoảng nhỏ. Jenny mở miệng ra để cho hăn thọc lưỡi vào sâu trong miệng nó. Trước đây, nó từng hôn vài thằng bạn trai trong các bữa tiệc. Nhưng nó chưa bao giờ hôn sâu như thế này. Đây có phải là cảm giác thật sự của một nụ hôn không? Nó tự nhủ và đột nhiên dấy lên một nỗi sợ hãi mơ hồ. Con bé thẳng người lại, đẩy ngực Chuck ra và ngoảnh đầu đi để tìm không khí vì thấy ngột thở.

“Em phải vào phòng vệ sinh” nó lắp bắp và loạng choạng đi lùi về phía ngăn phòng vệ sinh rồi khóa cánh cửa lại.

Từ bên trong, con bé có thể nhìn thấy bàn chân của Chuck, đang đứng phía bên ngoài ngăn phòng.

“Được thôi” hắn nói “Nhưng anh chưa tha cho em đâu nhe.”

Jenny ngồi xuống bệ cầu mà vẫn chưa kéo váy áo lên, nó giả vờ như đang đi tiểu. Rồi nó đứng dậy và giật dây xả nước.

“Xong chưa vậy?” Chuck gọi.

Jenny không trả lời. Đầu óc nó đang suy tính dữ dội. Nó nên làm gì bây giờ? Tim đập thình thịch, nó lục lọi trong chiếc túi xách tay nhỏ màu đen của mình để tìm điện thoại di động.

Chuck cúi rạp người để nhìn hé qua lỗ hổng phía dưới ngăn phòng vệ sinh. Con nhỏ làm gì ở trong đó vậy ta, định chọc ghẹo mình một chút hả? Hắn bò toài trên sàn bằng hai tay và đầu gối “Thôi được” hắn nói “Nếu vậy thì, anh vào trong luôn đó nhe!”

Jenny nhắm nghiền hai mắt và dựa người vào tường ngăn phòng toilet. Nhanh như chớp, con bé bấm gọi vào số của Dan trên di động của mình và khẩn thiết mong anh trai sẽ nghe máy.

* * *

Ban nhạc của chị Ruby đang chơi đến bản cuối cùng và cả người Serena cùng Dan ướm đầm mồ hôi. Dan “chế” ra được vài động tác nhảy mới, và cậu đang sắp sửa hoàn thành một cú trượt hông thử nghiệm ngoạn mục thì chuông điện thoại của cậu reo inh ỏi.

“Mẹ kiếp” cậu nói, kéo điện thoại ra khỏi túi quần. Cậu bật nắp máy ra.

“Anh Dan ời,” cậu nghe tiếng em gái “Em...”

“Này bé Jen. Cầm máy đợi anh chút, được chứ? Anh không nghe rõ em nói gì cả.” Cậu vỗ nhẹ vào cánh tay Serena và chỉ vào điện thoại. “Tớ ra ngoài nghe một chút” cậu hét lên để át tiếng nhạc. Cậu đi về phía bàn nước và lấy một tay chặn một bên tai, tai kia áp vào điện thoại. “Sao hả Jenny?”

“Anh Dan ời” Jenny nói. Giọng nó rất nhỏ, đầy sợ hãi và như vọng lại từ một nơi rất xa xăm. “Em cần anh giúp em. Làm ơn đến đây đón em về!”

“Bây giờ hả?” Dan hỏi. Cậu nhìn lên. Serena đang đi về phía cậu, khuôn mặt xinh đẹp của cô cau lại vì lo lắng.

“Có việc gì xảy ra vậy?” cô hỏi to.

“Làm ơn đi anh Dan” Jenny van nài. Giọng nó đã thực sự hoảng loạn.

“Có chuyện gì vậy hả?” Dan hỏi em gái “Em không thể đón taxi về được à?”

“Không, em...” Jenny đáp, giọng con bé nhỏ dần, nhỏ dần “Làm ơn đến đây ngay đi mà, được không, anh Dan ơi?” nó nói vội vã cho xong. Và nó cúp máy.

“Ai vậy cậu?” Serena hỏi.

“Em gái tớ” Dan bảo cô “Nó đang đi dự tiệc. Nó muốn tớ đến đón nó về.”

“Cậu đi chứ?”

“À, tớ nghĩ là tốt nhất tớ nên đi. Nghe giọng của nó có gì kỳ lạ lắm” cậu đáp.

“Tớ sẽ đi với cậu” Serena đề nghị.

“Được rồi” Dan đáp, mím một nụ cười mê ly. Tối hôm nay mọi việc càng lúc càng thú vị. “Có cậu theo thì thật vui quá!”

“Tụi mình nên bảo cho Vanessa biết nhé!” Serena nói và đi về phía quầy bar.

Dan đi sau cô. Nãy giờ cậu đã quên bém Vanessa. Nhưng trông con bé đang rất vui vẻ khi trò chuyện với anh chàng tại quầy rượu.

“Vanessa này” Serena nói, chạm vào cánh tay của Vanessa. “Đưa em gái đang đi dự tiệc của Dan vừa gọi cho cậu ấy. Cậu ấy phải đi đón nó.”

Vanessa chậm rãi quay lại. Nó đang chờ đợi ánh mắt của Clark sẽ chạm đến Serena. Và trông mắt của anh ta sẽ đột ngột định vị được “nữ thần xinh đẹp.” Nhưng Clark chỉ liếc nhìn Serena y hệt những khách hàng khác.

“Em uống gì?” anh ta nói, chùi tay vào cái khăn giấy đặt trên quầy bar trước mặt cô.

“Dạ, em không uống, cảm ơn anh” Serena đáp. Cô quay sang Vanessa. “Tớ sẽ đi với Dan đó.”

“Serena này, tụi mình đi thôi nào,” Dan giục rồi rít phía sau hai đứa.

Vanessa xoay lại để nhìn cậu lúc này đang rất háo hức chờ Serena. Miệng mồm cậu cứ há hốc ra để gọi.

“Thôi được, tiếp tục vui vẻ hết đêm nay, cậu nhé” Serena nói. Cô ngả người về phía trước và hôn lên má của Vanessa. “Nhắn với chị Ruby hộ tớ là chị ấy rất tuyệt vời!,” đoạn cô vội vã chạy đến chỗ Dan.

“Gặp lại sau nhe, Vanessa,” Dan kêu to rồi quay đi.

Vanessa im thít, lặng lẽ quay lại với Clark. Nó không thể chịu nổi cảm giác phải chờ đợi để được anh hôn thêm lần nữa và để quên đi tất tần tật cái cảnh Serena và Dan chạy đi với nhau trong đêm thế này.

“Tụi nó là ai vậy em?” Clark hỏi, chống khuỷu tay lên quầy bar. Anh ta nhặt một quả ô liu ra khỏi đĩa và giơ nó lên môi của Vanessa.

Vanessa cắn vào miếng ô liu và nhún vai. “Hai người nào đó mà em cũng không quen biết gì cho lắm.”

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Ái chà, tớ đã có thời gian rất tuyệt vời khi dự bữa tiệc *Hôn lên môi đi*. Lẽ ra tớ đã giảm được hơn 7kg nhờ khiêu vũ đấy - không phải là tớ cần vậy sao.

Thật không cần thiết để nói là, tớ cảm thấy quá tuyệt vời.

Những cảnh trông thấy

B và **N** cùng đi với nhau đến căn nhà trên phố của cậu ta vào khuya thứ sáu. **C** đang thả bộ dọc Đại lộ 10 để tìm kiếm may mắn với vài em gái xinh tươi nào đó. **D** và **J** cùng ông bố nhàn nhĩ của chúng đang ăn điểm tâm vào sáng thứ bảy tại một quán ăn rẻ tiền nơi mà người ta từng dựng cảnh để quay phim **Seinfeld**. **V** đang thuê mấy bộ phim kinh dị cùng với anh bạn trai mới ở khu Brooklyn. Trên bậc thềm tòa Met, **S** đang tặng cho một người đàn ông vô gia cư túi quà to màu đen hiệu Kate Spade.

Email của bạn:

H: Chào GNC,

Tớ chỉ muốn kể với cậu là tớ viết bài luận ở đại học của tớ lấy chủ đề về cậu đó. Cậu rất tuyệt vời!.

-chamngoan

Đ: Chamngoan thân mến,

Tớ khoái quá đi... Thế... cậu trông như thế nào nhỉ?

-GNC

Những câu hỏi và những câu trả lời

Tại sao các cậu lại lo lắng về việc vô đại học? Hiện giờ tớ có rất nhiều chuyện vui nhộn nè.

Và có rất nhiều câu hỏi cần được trả lời:

S và **D** sẽ yêu nhau chứ? Liệu rồi **S** có trở nên chán nản, mệt mỏi cậu chàng chỉ thích thơ thần này không?

Liệu **J** có cách đến già ước muốn gia nhập giới thượng lưu và ăn diện se sua mà quay trở lại chơi với bạn bè cùng trang lứa (ngay cả khi bọn chúng sẽ không bao giờ có cùng cỡ ngực với nó) không?

Liệu **V** có thay đổi và bắt đầu mặc áo quần với nhiều loại màu sắc sặc sỡ hay không? Liệu con nhỏ có nuôi cho tóc dài ra? Liệu nó và anh chàng pha chế rượu có đến với nhau không?

Liệu **B** sẽ luôn ở bên cạnh **N** chứ?

Liệu **C** có chấm dứt việc quấy rối các cô gái trẻ và thừa nhận rằng hẳn là kẻ thất bại hay không?

Liệu **S** có thật sự làm được một bộ phim hay không? Thậm chí cô ấy còn chưa từng biết cách sử dụng một cái máy chụp ảnh lấy liền kia mà.

Liệu mọi người sẽ thôi không bàn tán về những chuyện nêu trên hay không?

Chắc có vẻ như không có hứa hẹn gì mọi việc sẽ dừng lại. Tớ biết tớ cũng sẽ không dừng lại. Tất cả mọi việc đều quá tốt đẹp rồi.

Chờ đến hồi sau sẽ rõ nhé!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

1. Cách gọi âu yếm dành cho con trai.
2. Cách gọi âu yếm dành cho vợ.
3. Cách gọi con mèo một cách âu yếm.
4. Cách Nam gọi mẹ một cách âu yếm.
5. Cách nói nhả chữ của từ chửi tục.

Table of Contents

[Xin chào các cậu!](#)

[Giống nhiều câu chuyện thú vị khác, chuyện này bắt đầu từ một bữa tiệc](#)

[Một giờ làm tình tiêu mất 360 calo](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Một fan cuồng khác của S](#)

[Kẻ lãng mạn vô vọng](#)

[Buổi ăn trưa đầy năng lượng](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Những tin nhắn](#)

[Cuộc đời thật mong manh và vô nghĩa](#)

[N nhận được thư mời qua email](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Sự công nhận của xã hội cũng gần với sự sùng đạo](#)

[Cuốn theo chiều gió thì hồng bét](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Một kẻ bị hắt hủi](#)

[Giấc mơ kẻ tình si tan tành theo mây khói](#)

[fan cuồng chạm mặt thần tượng](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Liệu S và N có cặp bồ lại với nhau không?](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Kẻ si tình rồi trí vì vụ mua sắm](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Trái tim chuyển hướng](#)

[Đỏ và đen](#)

[Bữa tiệc Hôn lên môi đi](#)

[Quán bar The five and dime](#)

[Như thường lệ, B trong nhà vệ sinh, còn N thì đang say thuốc](#)

S và D

Xin chào các cậu!